Cikkek a Magyar Futárból 1941-1944

Elõszó

A Magyar Futár 1941-1944 között, az emberiség történelmének eddigi legnagyobb világégésében, a II. világháborúban élet-halál harcát vívó magyar nemzet legismertebb és legnépszerûbb képes politikai folyóirata volt.
A Rajniss Ferenc tulajdonos-fõszerkesztõ [1939 -1945 között országgyûlési képviselõ, elõbb a Magyar Élet Pártja, majd az Imrédy Béla vezette Magyar Megújulás Pártja tagja (késõbb a párt irányítója), 1944. október 16-tól 1945. március 7-ig vallás- és közoktatásügyi miniszter] nevével fémjelzett hetilap 1941-ben Bárdossy László miniszterelnök engedélyével indult el a minden elõzetes reményt és minden várakozást messze felülmúló, rendkívül sikeres "találkozójára az olvasóközönséggel"...
Rajniss Ferenc szavai szerint a Magyar Futár: a Signal (a német véderõ fõparancsnokságának propagandaosztálya által több nyelven is kiadott képes folyóirat) "magyar nyelvû kiadásával konkuráló" lapként jött létre.
A Magyar Futár viharos gyorsasággal elért népszerûségét jól érzékelteti az a hihetetlen, de tényszerû számadat, amely szerint a Signal 1942-es magyar nyelvû kiadásainak 200.000-es példányszámával szemben, a kezdetben még csak 70.000 példányban megjelenõ Magyar Futár rövid idõn belül elérte az 570.000-es példányszámot is!
A Magyar Futár kitûnõ összeköttetései lehetõvé tették a magyar és német haditudósítók által készített fényképek - ha nem is mindig jó minõségû, de - szinte napokon belüli közlését, amelyhez (természetesen a német képanyagot is megfizetve) az újság szerkesztõi 2-3 pengõért jutottak hozzá. Ezek a képek nem csak színesítették, de térben is behatárolható közelségbe hozták a háborús tudósításokat.
Az újság a legfrissebb képes- és szöveges harctéri beszámolókon kívül rendszeresen közölt kisebb politikai glosszákat is, amelyek gyakran csaptak át nyílt szovjetellenes, vagy már-már antiszemita kirohanásba. Minden bizonnyal ez is közrejátszott abban, hogy Rajniss Ferencet, a Magyar Futár egykori fõszerkesztõjét a háború után népbíróság elé

állították, és - megkezdve a politikai tisztogatást - mint "háborús bûnöst"- kötél általi halálra ítélték, s 1946. március 12-én kivégezték.
A "felszabadított" (majd ezzel egy idõben mindjárt meg is szállt) és a kommunizmus hálójának fojtó szorításába került Magyarországon "természetesen" a Magyar Futár egykori elõfizetõit és olvasóit is "megkülönböztetett figyelemben részesítették" az új hatalom birtokosai. Hosszú évekig a Magyar Futár egyes számainak puszta birtoklása is kisebb "bûncselekménynek" számított, ezért sokan inkább elégették (mások pincékben, padlásokon rejtegették) azokat. Az elmúlt évtizedek alatt ezeknek a féltve megõrzött példányoknak a lapjai megsárgultak, a rajtuk lévõ képek kifakultak, de néhány cikk gondolata - bizony, még mára is idõtálló maradt...
Budapest, 2000. augusztus 27.
Józsa Béla

Magyar Futár

(1941. május 29.)
A szokásos bevezetõ és ígéretekkel megtömött vezércikk nélkül indul el találkozójára az olvasóközönséggel - a Magyar Futár.
Célunk tiszta, irányunk ismeretes, véleményünk szabad és független, elismert korlátunk a törvény, jó csillagunk a magyarság és Magyarország fölött ragyog. Világnézetünk van, erõs és határozott, nem is akarunk nagyképû semlegességgel, elvont tudálékosságot és elõkelõ dolgok-fölöttiséget játszani: benne állunk a küzdelemben, mozgunk együtt a világgal, s bajtársakat ismerünk és ellenségeket a hittel vallott jobboldali politika szolgálatában. Nem akarunk leereszkedni senkihez, mert nincs osztályérzésünk, s egy síkon látjuk a tisztességes dolgozókat.
Az egyenes magyar írást megérti minden gondolkodó magyar ember, s meg is kell találjuk szép egyszerûségben a tudományos tolvajnyelv helyett azt a kifejezési módot, amely összehozza és egyesíti feladataink közös meglátásában az értelmiségi foglalkozású rétegeket, az ipari munkásságot és a föld erõs népét.
Múltunk, kultúránk, szabad életünk és együtt formált jövendõnk szeretetében megsemmisülhet az osztályelmélet, ha sem fent, sem lent nem zsákmányolják ki önzõ célokra azt a nemes, milliókban élõ vágyakozást, amely egy új magyar élet gyönyörû és gyötrelmes álmaiból fakadt.
Nem hirdetünk összefogást mindenkivel rostálatlanul, mert ez a hamis bankettszónoklás, ez a kebelreborulós füllentés szolgálta ki a legszemérmetlenebbül a tétlenséget és a reakciót. Csak az egyirányú, egy meggyõzõdésû emberek foghatnak össze nagy munkára, s csak a világnézeti határokon belül van értelme fegyelmezettséggel, jószándékkal és áldozatkészséggel áthidalni a különbségeket személyek, pártok, szervezetek és alakulatok között. A baloldalon ismerik ezt a törvényt, - csak a jobboldalon kell megtanulni...
Elmondjuk a lelkiismeret és az önvizsgálat forrásaiból táplált véleményünket, de senkit sem akarunk tanítani, vagy éppen mûvelni. Nagy betegség nálunk az atyai hang, a népmûvelõ leereszkedés és a tudós fölény. Tele van az ország atyákkal, - fiúk nélkül. A sok atya töméntelen ellentmondó lapossága próbálja megnyerni a népet, s marad minden a régiben. És mégis, itt kopogtat a bástyakapukon az új világ, bebocsátást kér a kor szelleme, mégis a megújhodás hite terjed, a társadalmi igazságosság gondolata hódít és a nemzeti eszme diadalmaskodik.
Ezzel az új világnézettel együtt szeretnénk otthon lenni a jobb jövõt váró magyar családokban, falvak és városok, kisebb és nagyobb, szegényebb és szerencsésebb otthonok lakói között. Ennyi a meginduló Magyar Futár programja...

Az új Európa hõseinek titka

(1941. május 29.)

A nagy férfiak világosan és erõteljesen, fanatikus hittel, férfias bátorsággal és ösztönös egyszerûséggel képviselik a korszükségleteket és a mélységekbõl feltörõ vágyakat. Az eszmék, a vezetõ gondolatok és az életformák, a fejlõdés titokzatos törvényének nyomása alatt, idõnként országokat és világrészeket megrázkódtató válságba jutnak, s ezekben a kihûlõ és újra forrón buzgó korszakokban, csak a nagy vezetõ személyiségek szerencsés felbukkanása és élre törése mentheti meg a világot a lelketlen számítás, és a vak indulat minden értékét elpusztító küzdelmétõl.

Évezredes alapjai vannak az emberi kultúrának! Nem igaz, hogy minden rossz, ami régi, nem igaz, hogy minden jó, ami új és fordítva sem igaz ez a válságba belebódult, korlátolt állásfoglalás; - de a történelem hatalmas tanúságtételével igaz, hogy vannak idõk és korok, amikor a múlt, a régi összetételében halált jelent, s amikor a salaktól megtisztított emberi értékeket új rendszerbe kell összefogni, erélyes, gyors, tervszerû alkotásokkal, a fejlõdõképes dolgozó népek boldogulására.

Vannak elhanyatló korok, amikor a régi, dicsõséges jelszavak egyszerre csak üresen konganak, s az élet értelmébe és nagyságába vetett hit hulló falevelek módján szétpereg az õszi avarba. A történelmi tél megcsúfítja az emberi kultúra dús lombozatát, s hiába sírják a vének az öncsalás énekét arról, hogy nyár van és áldott, meleg napsütés...

Hiába tolonganak az udvaroncok a mesebeli király körül, s dicsérik hangosan remekbe készült díszruháját, mert elõkerül valahonnan a nyíltszemû inasgyerek, aki elkiáltja, hogy nincs is ruha a mesék királyán, s abban a pillanatban mindenki látja az eltitkolt valóságot. Mély bölcsesség szülte a legendákat a hitnek és a látásnak változásairól.

Hõsök harcoltak hûséggel a pogány istenekért, a rabszolgaságért, a hûbériség uralmáért, s a szabadság, egyenlõség és testvériség eszméiért. És fejlõdött tovább a világ, új hitek forrósága lendítette elõre a haladást, új szükségletek gyúrták új létformákba az emberi életet: a pogány hõst felváltotta a keresztény lovag, a rabszolgatartót a várúr, a várurat a bankár és a gyáros; a társadalmi rend átalakult, osztályok születtek új és új formákban, betölteni rendeltetésüket, de minden megmerevedett, megállóit formát és rendet könyörtelenül felváltott a történelmi tavasz.

A nagy emberek hivatása felismerni a múlt menthetetlenségének pillanatát, s elõkészíteni új világszemlélettel és életszervezõ akarattal a jövendõt. Irtózatos felelõsség terheli a kor irányát és a végsõ döntést hozó hõsök vállait. A kaland és a történelmi hivatás között keskeny és mély a szakadék, s csak a zseniális ösztön és az ezerszer megvizsgált lelkiismeret óvja a lépést...

És mégis vállalni kell a bukás vagy a dicsõség nagyságát, népek, országok, nemzetek nevében, mert ha már valóban kihûlt a múlt, ha úrra lesz emberek és viszonyok fölött a tanácstalanság, a kétkedés, s a lelketlen veszett harc a koncért, akkor nincs többé lehetõség visszamenekülni a megromlott múltba, s felgyújtani az áldozatosság tüzet a porba hullott bálványok körül, akkor csak elõre vezet az út, az új hitek, erõk és hûségek új világa felé!...

Európa lelki, gazdasági, politikai és társadalmi életében, már a világháború elõtt ott kísértett a történelmi válság a fényben, a ragyogásban, a fegyverkezésben és az osztályharcok földalatti morajában. Az okok és a következmények romboló erejét, - ahogy azt a legnagyobb élõ angol író mondotta, - nem a királyi hatalom és a demokrácia összeütközése váltotta ki, hanem az a szégyenteljes tény, hogy a királyi erõt megbénította, s a demokráciát felfalta a plutokrata világhatalom!...

Az arany és a pénz beszélt, rendelkezett, parancsolt, sajtót teremtett és dirigált, ellentmondott az elõrelátásnak, az észnek és az erkölcsnek, megcsúfolta a tömegek hitét, lenézte a vágyakat, siralmassá tette életünket, s felverte mély álmából a lázadás szellemét.

A világháborúban a reakciós múlt, a plutokrácia gyõzött, s a levert nemzetekre rákényszerítette unt és erkölcstelen hatalmát.
A Párizs-környéki békeparancsok szégyenteljes kihirdetése óta, egy negyedévszázados kínlódás és vergõdés volt az európai nemzetek élete! Nemcsak határokat diktáltak a gyõztes demokráciák, hanem reakciós idejétmúlt gazdasági és társadalmi rendet, tõkés kizsákmányolást, tisztességtelen versenyt, népi gyûlölködést, örökös bizonytalanságot, s áldatlan életet a dolgozóknak! Szuronyok hegye védte a védhetetlent, külpolitika segítette a nemzetközi kapitalizmust, álhírek, szervezett bandák rontották a nemzeti pénzrendszerek értékét, s a munka díját elrabolta a spekuláció. Európa feltartóztathatatlanul csúszott lefelé a lejtõn, s csak az általános elszegényedés vámszedõi ragaszkodtak görcsösen a versailles-i rendszerhez...
Két hatalmas egyéniségben testesült meg a pusztulás ellen tiltakozó európai akarat; az egyik a gyõzõk, a másik a legyõzöttek táborából indult el a nagy találkozásra, gátat építeni közös akarattal a romlásnak, munkával, nehéz küzdelmekkel, új hittel, új eszmevilággal és hõsiességgel. Két alulról jött ember, két egyszerû katona, két megüldözött népvezér, hihetetlen akadályok torlaszain át az élre lendültek, hitet, öntudatot, munkát, szervezetet és jövendõt biztosítani egy kontinentális szabadságharcban Európának.
Csak a régi népmesék és legendák tiszta ragyogásában valószínû Mussolini és Hitler küzdelmes útja a rendteremtõ hatalomig...
Milyen könnyû dolog ma a ványadt, utólagos bírálat, a dologtalan fecsegés, vádaskodás, az üresfejû és nagyhangú jóslat, és milyen irgalmatlanul nehéz volt felépíteni jóformán a semmibõl és a tanácstalan zûrzavarból a német és az olasz birodalom verhetetlen erejét!
Hitler és Mussolini a történelem férfiai és sikerük titkát csak néhány pontban vázolhatjuk távoli korok írói elé, úgy, ahogy azt napjaink nemzeti és népi vágyainak forrásaiból még frissen érezzük:

1. A két nagy népvezér sohasem szakadt el a dolgozó tömegektõl, s az államot és a nemzetet osztálytalan egységnek tekintette, a küzdelemben és a gyõzelemben egyaránt...
2.. Hitler és Mussolini a megtestesült realitást képviselik az eszmék gyakorlati megvalósításában. Világnézetük népi ösztönökben gyökerezik, módszerüket a kor szabja meg, céljuk pedig rendületlen és következetes. Ebben a sajátos szellemi irányzatban egyesül nemzeti és európai hivatásuk.
3.. Bosszú, gyûlölet, egyéni rosszindulat sohasem vezette és hevítette õket. Ezért nem volt nagy áldozata a fasiszta és a nemzetiszocialista forradalomnak, ami Mussolini és Hitler örök dicsõsége.
4.. A két európai vezér az állam és a népszervezés elsõ katonája. Korunk a tervszerûen vezetett óriás egységek százada, s Hitler és Mussolini példátlan munkával, népi felvilágosítással építették ki elsõnek a lelki kollektivitásokat, akkor is, amikor a puszta hatalmi szó, már elegendõ lett volna a felületes cél elérésére...
5.. Egységben látnak, totális összefüggésben cselekszenek a modern diktátorok! Nincs kényelmes sorrendbe állított, lassú törvényhozás, hogy elavuljon az egyik rész, mire a másik megszületik...
A munka, a hadsereg, a nevelés és a szociális élet frontjain egyszerre, egy idõben és szervesen intézkednek.
6.. Elõítélet, babona, maradiság, régi kiváltságokat élvezõ osztályok, rétegek és csoportok befolyása nem zavarhatja meg Hitler és Mussolini céltudatos munkáját. A tervek vonalát nem töri meg a reakciós ellenállás, s a gazdasági, katonai, közigazgatási és szociális kérdések megítélésénél, az önbírálat szilárd keretein belül, életismeret és friss szellem érvényesül.
7.. Hitler és Mussolini mélységesen megbecsülik a technika világot átformáló erõit, s a XX. század egyensúlyát keresik az ember és a gép, a munka és a család, az állami,

gazdasági és társadalmi szervezetek egymással megbékülõ viszonyában.
8.. Az ifjúság, az új nemzedék a szeme fénye a két vezérnek, nem szónoklatokban, hanem tettekben, a tömegsport, az egészséges élet és nevelés, az emberi életfeltételek és bajtársias érzés csodálatra méltó felvirágoztatásában.
9.. A hõsiség és a munka az egyének ranglétráján Hitler és Mussolini birodalmában. Régi címét, rangját megtarthatja mindenki, s kára sincs senkinek a tradíciókból, de senki sem sorol az új világban a régi cím jogán...
10.. Hûség, erkölcsi példa, áldozatosság és fegyelmezettség felülrõl árad lefelé a vezérekbõl a tömegekre, s ezért néznek fel tisztelettel és rajongással a kisemberek milliói Hitlerre és Mussolinire...
Így kovácsolódnak belsõ egységbe, elszakíthatatlan láncba az európai vezérek népei, s minden nemzetnek csak nemes igyekvése lehet a maga földjén, s a maga történelmének és szabadságának szépségében hozzáhajolni az új Európához, Hitler és Mussolini szellemének megbecsülésével...

Összeférhetetlenség!

(1941. május 29.)

Úgy suhog ez a szó a magyar közélet fölött, mint az ostorcsapás. Hiába tagadják igen sokan az összeférhetetlenség fontosságát, hiába enyhítik csitító szavakkal a jelentõségét, mert a sok magyarázkodás csak szélesebbre dagasztja a névtelenül keringõ vágyakat, a hallgatás pedig megerõsíti azt a jogosan, vagy jogtalanul elterjedt tömeghitet, hogy a kérdés tisztességes rendezését a nagyszámú érdekeltek konok ellenállása úgyis megakadályozza. Ha van igazság ebben a feltüremlõ gyanúban, akkor az érdekelteknek igen könnyû a feladatuk, mert a nemzeti közvélemény valóban nem egységes az összeférhetetlenség fogalmának magyarázatában, s a nyilvánvaló szellemi zûrzavar megbénítja és széttördeli a megoldást követelõ akaratot. A magyar dolgozók széles rétegei csak azt tudják, érzik, hogy politikai és gazdasági életükben tûrhetetlenül szétterpeszkedett az összeférhetetlenség, de nagyon kevés ember foglalkozik a dolog lényegével, a szállongó állítások tisztázásával, s még kevesebben hajlandók világosan arról beszélni, hogy milyen intézkedések szükségesek a törvényhozásban és a nemzeti életben, a közerkölcsiséget veszélyeztetõ összeférhetetlenségi állapotok megszüntetésére.
A régi és liberális megszokottság tulajdonképpen csak az országgyûlési képviselõk összeférhetetlenségét emlegeti, s teljesen elhanyagolja az utolsó évtizedek viharos gazdasági fejlõdésében felburjánzott, végtelenül bonyolult új összeférhetetlenségeket, amelyeknek erõteljes megszüntetése nélkül, a társadalmi nyugalom helyreállítása nyilvánvaló lehetetlenség. A magasrangú állami nyugdíjasok és általában a törvényhozás munkájától távolesõ közéleti férfiak kijárási tevékenységét, és igazgatósági tagságait, minálunk nem sorozzák az összeférhetetlenség fogalma alá, ami kétségtelenül avult, jogászi tévedés csupán, mert az új világ bennünk élõ hite szerint csak egyetlen, minden részében összefüggõ magyar nemzeti társadalom van, amelyen belül az erkölcsi rendet és a dolgozó magyarság igazságérzetét, sem képviselõk, sem felsõházi tagok, sem nyugdíjas tisztviselõk, sem közéleti Aladárok nem sérthetik meg!
Összeférhetetlen tehát minden olyan állással, hatalommal, befolyással és összeköttetésekkel rendelkezõ ember, aki a magyar élet vezetõ rétegébe került, s kiváltságos helyzetét szaktudásán és felhasznált munkaerején túl, az ország törvényeinek és az íratlan nemzeti erkölcs szabályainak megsértésével, közgazdasági harácsolásra használja fel.
Az igazság és a becsület vágya követeli meg a törvényhozók tiszta életét, az ország önzetlen szolgálatát, a közéleti férfiak példaadó magatartását, különösen a mai nehéz

idõkben, amikor az elemi csapások és a háborús gazdálkodás a legszegényebbektõl is súlyos áldozatokat követelnek.
A 185. számú törvényjavaslat 9 éves szendergése...
Az országgyûlés tagjainak összeférhetetlenségérõl 1932. március hó 1. napján került törvényjavaslat a t. Ház elé, amely sürgõsség kimondása után, gyorsan megjárta a hivatalos tárgyalás útjait, s a felsõházban történt igen lényeges enyhítések körül támadt vitában jobblétre szenderedett. Az erõviszonyok mértékére gyöngített javaslatból sohasem lett törvény, de az újjáéledt szükségletek szempontjából még ma is érdemes megismerni ennek a benyújtott, és az alsóházi bizottságokban letárgyalt javaslatnak legfõbb intézkedéseit és korszerû indoklását.
A javaslat megállapította már 1932-ben, hogy "az összeférhetetlenségnek ma érvényben lévõ szabályozását a közvélemény nem tartja kielégítõnek, mert csak a közélet tisztaságának teljes biztosítása adhat lelki erõt a nemzetnek a rámért megpróbáltatások elviselésére..." Élesen állást foglal az indoklás az olyan törvényhozók ellen, akik a parlamenti tagságuk révén jutnak gazdasági pozíciókba, s bár hangoztatja, hogy a jellemszilárdság, az önzetlenség és a tisztesség a parlament tekintélyének igaz pillérei, de elismeri határozottan, hogy szükséges olyan jogszabály, olyan vezérfonal, amely a többség magatartását és az átlagos erkölcsi színvonalat biztosítja...
Súlyos hiányosságnak minõsíti a törvényjavaslat azt a tényt, hogy "a felsõházi tagokra az összeférhetetlenséget még nem szabályozták" és világos formákban megemlékezik az olyan gazdasági összeférhetetlenségekrõl, amelyek az összes közfunkcionáriusok megítélésének szempontjából teszik szükségessé a fogalom tisztázását. Rendkívül érdekes az összeférhetetlenség fogalmi kibõvítésére irányuló törekvés és egyben becsülésre méltó elõrelátás, mert 1932-ben még az árnyéka sem vetõdött társadalmunkra azoknak a zsidótörvényeknek, amelyek gombamódra termelték az új összeférhetetlenségeket, s a kérdés radikális rendezését elodázhatatlan nemzeti feladattá tették.
Csak szellemi csalással hivatkozhatnak ezek a gyorstalpaló, új közgazdászok a nemzeti diktatúrákra, ahol hivatalnokok és képviselõk is részt vehetnek a gazdasági élet irányításában, mert vagy megtartjuk a parlamentáris formát, s akkor a jelenlegi rendszer keretében kell szabályozni az összeférhetetlenséget, vagy áttérünk a tekintélyuralmi formára, s akkor a visszaéléseket az új rendszer létfeltételei teszik lehetetlenné. Csak egyet nem szabad megengedni, azt, hogy a parlamentáris és tekintélyuralmi rendszer lehetõségei és szabályai között az összeférhetetlenek tetszésük szerint válogathassanak az egyéni haszon növelésére...
A rossz tapasztalat és a jószándék küszöbén...
A 185. számú törvényjavaslat a törvényhozás tagjainak közszolgálati, érdekeltségi, közbenjárási és foglalkozási összeférhetetlenségét óhajtotta szabályozni, az összes kizáró okok felsorolásával. A javaslat szerint országgyûlési képviselõt, megbízásának megszûnése után sem lehet egy éven belül közszolgálatra alkalmazni, a miniszter és az államtitkár pedig távozása után öt évig nem helyezkedhetik el olyan vállalatnál, amely minisztériumának ügykörében jogot, kedvezményt kapott, vagy szerzõdést kötött...
Összeférhetetlen az olyan képviselõ, aki foglalkozása körében vállalt ügyben vagy díjazásért, mint képviselõ felszólal, s ha vállalatnál, amelyben korábban nem mûködött, az országgyûlési tagság elnyerése után az igazgatóságban, a kormányzótanácsban, a felügyelõbizottságban, vagy az ügyvezetésben javadalmazott megbízást vállal...
Összeférhetetlen a képviselõ, ha az államtól vagyoni természetû kedvezményt élvez, ha állami érdekeltségû alapoknál és vállalatoknál helyezkedik el, ha a kormányzati vagy közigazgatási hatóságoknál pénzért eljár és kijár, s ha törvényhozói kötelezettségét egy fél éven át nem teljesíti...
Az országgyûlés tagjai kötelesek minden új állást és megbízatást 15 nap alatt a Ház elnökénél írásban bejelenteni, a cégbíróságok pedig kötelesek az illetõ Ház elnökével

közölni az országgyûlés tagjainak részvénytársasági és szövetkezeti alkalmazásra vonatkozó cégbejegyzést...
Az országgyûlés mindkét Háza tagjainak összeférhetetlenségi ügyeiben új összeférhetetlenségi bíróság intézkedik. Minden teljesjogú magyar állampolgár összeférhetetlenségi bejelentést tehet a törvényhozás bármely tagja ellen. Minden ügyben lehetõleg három hónapon belül ítélkezni kell...
Milyen egyszerû és lényegükben ártatlan, sok megszorítással körülírt intézkedések ezek egy évezredest hivatást érzõ nemzet törvényhozási erejének biztosítására! És milyen jó lett volna, kilenc évvel ezelõtt túlesni a nagy próbán, hogy ma már csak az észlelt hiányosságokat javíthassuk, s kiterjeszthessük a kialakult bírósági gyakorlat alapján az összeférhetetlenségi tilalmat közéletünk más területeire is.
Az összeférhetetlenség múltja bizony nem bíztató a könnyû megoldás reményeiben. A hanyag országgyûlési tagokra már az 1498. évi törvényünk 800 és 400 forint bírságokat vetett, behajtatlanul... Az 1649. XLIV. t.-c. kizárta az országgyûlésbõl az ügyvédeket, a harmincadtisztviselõket és a vámszedõket, s az ajándékot elfogadó országgyûlési tagokat a "becstelenség büntetésben rendelte marasztalni..." A kizárások egyszerûen nem sikerültek. Az 1790. évi országgyûlés idején a követek esküt tettek, hogy a nemzet szabadságának kárára semminemû jutalmat, adományt, tisztséget, méltóságot, kitüntetést vagy hivatalt sem az országgyûlés tartama alatt, sem annak elmúlása után el nem fogadnak, hacsak nem az országgyûlés, vagy a küldõ vármegye hozzájárulásával...
Ezek a szép napok is elmúltak a címek, rangok és kitüntetések csökkenése nélkül.
Pest megye még 1847-ben megeskette követeit, hogy hat év alatt hivatalt vállalni nem fognak. Erdélyben ez idõben öt évre eskették a követeket. 1867-ben Deák Ferenc azt ajánlotta, hogy minden képviselõ választassa magát újra, ha valami hivatalt kap. Deák már felvetette a gazdasági összeférhetetlenség gondolatát. Az 1875. évi I. t.-c. megszületését, sok esztendõs vita, sürgetés és ígéret elõzte meg. Ez az összeférhetetlenségi jogalkotás elsõ nagyszabású törvénye. Jó törvény volt az akkori idõben, de nem tartották be. Irányi Dániel már 1876-ban az álláshalmozások és az elszaporodott nyugdíjas tisztviselõ-törvényhozók ellen nyújt be határozati javaslatot.
1897-1900. között 130 összeférhetetlenségi bejelentés történt a t. Házban, s ebbõl 123 eset már gazdasági természetû összeférhetetlenség volt. A bizottság egy esetben sem állapította meg az összeférhetetlenséget! Vasút, bank, malom, gyár szaporodott az országban, virágzott a vállalkozás és a gründolás, s a nagy fellendülés haszonélvezõi megvédtek egymást. Keserû, heves támadások után belekerült a törvénykönyvbe az 1901. évi XXFV. t.-c. az összeférhetetlenség új szabályozásáról. Ritka példája volt az új törvény a csavaros kivitelezéseknek, s a végrehajtás enyhesége a világos rendelkezéseket is hatálytalanította. Az 1926. évi XXII. t.-c. - az utolsó idevonatkozó nagyobb törvényalkotás -, a felsõházi tagok összeférhetetlenségének szabályozását külön törvényre bízta...
A külön törvény elmaradt, s az 1932. évi törvényjavaslat indoklása helyesen nevezte a felsõházi tagok összeférhetetlenségének rendezetlenségét jogalkotásunk nagy hiányának...
"Mai jogunk hibái és hiányai tehát megérlelték a kérdést az újabb törvényhozási szabályozásra", - így záródik az 1932. évi, megbukott törvényjavaslat indoklása. Megkérdezzük 1941-ben, hogy mit érett a kérdés azóta?...
Az összeférhetetlenségi kérdést sürgõsen rendezni kell, korszerûen, szigorú megfontoltsággal, kiterjesztve a szükséges intézkedéseket az új jelenségekre és a gazdasági élõsdiek új csoportjaira. A történelmi céljaiban megújhodott Magyarország belsõ szociális rendjét erõsíti meg, ha igazságot tesz az összeférhetetlenség összes válfajainak kiirtásával.

Csíkországi fenyvesekben

(1941. május 29.)

A jó Isten nagy-meleg szemekkel mosolyog le újra a székelységre. Örömteli kedvvel hallja, hogy huszonkét év után ismét vidáman cseng a nóta Csíkban, Háromszékben, és Udvarhelyen. Kedves népe, a székely szabad. A maga boldogulására, a saját jókedvére dolgozik újra, az õ birkája járja a havast, s a borvizes székely kocsija megjelent az országutakon baktató lovakkal, s a bakon bóbiskoló-dudorászó borszéki kocsissal. Megindult a székely élet!...

Marosvásárhelyrõl indul a székely körvasút, s Szászrégentõl már csillogó zöld fenyõkkel borított hegyek közt kanyarog.

Maroshévízen széparcú székely menyecske száll fel a vonatba. Van hely bõven, de nem ül le. Kicsi motyójával odaáll az ablakhoz, a homlokát az üveghez szorítja, s néz kifelé. A fenyvesekre, a völgyekre, és a gilisztányi Marosra.

Csíkországot nézi, mintha soha nem látta volna.

Évek óta nézi. Minden nap. Szeredába jár be munkára.

Szinte imádság a nézése. Szereti az Istent lélekkel, s szívesen imádkozik hozzá. Õt sem hagyja el a Magasságbeli: gyönyörû hazát adott neki; Csíkországot.

S vigyáz rá. Lám, most is visszaadta - ha huszonkét év után is - a havast, a legelõt, az élést. De nem zúgolódik a huszonkét évért sem. Kellett a megpróbáltatás, mert sokat vétkezett, s megérdemelte érte a büntetést. Ez is annak a bizonyossága, hogy törõdik vele az Isten. S büszke is erre, kiválasztottnak tudja magát... székelynek.

A vonatkerekek zakatolása, zötyögéssé lassúbbodik. Az eleje már beért a szeredai állomásra. A menyecske még mindig az ablaknál áll, s akkor szólal csak meg, mikor le kell szálljon:

- Ez a mi országunk: Csíkország!...

A többi utas mondja, hogy a menyecske mindennap így utazik Hévízrõl Szeredára és vissza. Csak néz ki az ablakon, s hallgat. Szeredán pedig zsoltárosan sóhajtja, s büszkén az ötszavas székely imádságot:

- Ez a mi országunk: Csíkország!...

Somlyón sok székely magyarral beszélgettem. Az egyik hetvenkétéves öregember, de olyan egészségben, frissességben, mintha most indulna neki a férfikornak. Kemény, törhetetlen székely koponya: negyvenkilenc éve áll a fejében egy bicskapenge darabja. Már jóformán helye sem látszik a negyvenkilenc év elõtti virtuskodásnak.

- Leány miatt verekedtünk össze - meséli. - Szép, takaros székely lány volt, s a bálban nem hagytam mással táncolni. De nem csak nekem tetszett, s így összeakaszkodtunk vagy hárman. Az én fejembe beletört a bicska, de a többi sem vitte el szárazon. Kutyául vérzett a sebem, hát gyorsan be is kötöttem egy fehér kendõvel. Szombaton este báloztunk, s kedden már arattam is.

Ragyogó-büszke szemmel beszél az öreg. Hiszem is, nem is, de a körénk gyûlt néhány öreg bólogat, s bizonygatja, hogy úgy volt. Igaz lehet.

- Négy évre rá kerültem be Szeredába orvoshoz - folytatja az öreg. - A fogam fájt. Ritkán van szükségünk orvosra, s ilyenkor mindent elpanaszolunk neki. Én is elmondtam a bicskázást. Megnézte a fejemet, s kitapogatta a bicska helyét. Úgy látszik nagyobb baj nem lehetett, mert csak bólintott rá egyet, s úgy hagyta. Negyvenkilenc évig nem is volt vele semmi bajom.

Bámulom a keménykoponyájú öreget. Az élénk-fiatal szemét, havas-õsz haját, s a munkától kérges kezét, ahogy magyaráz. Huncutfélén el is mosolyodik, mikor látja csodálkozó szemünket, s nagy ravaszul hozzáteszi:

- Még jó is, hogy az a bicska a fejemben maradt. Mindenkinél biztosabban tudom, hogy mikor lesz esõ és mikorra várhatunk fagyot. Idõváltozáskor belesajdul egy kicsit a jelzés...

A vigasságos kedvért kedveli az Isten a székelyeket, s ezért nem pusztulhat el soha a nép. A földjét mindennél jobban szereti, mint az a bõszoknyás fehérarcú menyecske a vonatablakban, s erõt semmi hatalom nem vesz rajta, mert a koponyája még a kõnél is keményebb.

Világok harca és békéje

(1941. június 5.)
Félévvel az európai háború kitörése elõtt, az amerikai Clarence K. Streit könyve - az Union Now - példátlan sikert aratott Angliában és az Egyesült Államokban, s 1939 végéig már hat új kiadásban lelkesítette, izgatta az angolszász közvéleményt.
Az angol és francia hadüzenet, s az elsõ csalóka gyõzelmi láz valóságos politikai bibliát varázsolt Streit könyvének eleven lapjaira, s dicshimnuszok zengték a népszerû író dicséretét.
Clarence K. Streit a megszokott amerikai hévvel szállott síkra az emberi egyenlõség gondolatáért, s ennek a szánalmasan kisemmizett nagy eszmének jegyében azt ajánlotta, hogy azonnal fel kell állítani a világkormányt a rohanó válság megállítására és az emberiség ésszerû, becsületes vezetésére. Hányszor kísértett már Plató óta ez a kézenfekvõnek és megvalósíthatónak hitt gondolat? Az összes nagy vallásrendszerek, az emberi élet törvényeit kutató bölcselõk és tudósok a hit és az értelem mélységeiben melengették ezt a varázsszert, a háborúk a gyûlölet és a töméntelen szenvedés orvosságát, anélkül, hogy hatásosan adagolni tudták volna a hatalmat birtokló kortársaknak...
Feltámadt talán újra a tiszta, õsi hit, s a felülkerekedõ emberséges ösztönök népszerûsítették Streit könyvét? Megtörténik sokszor, hogy egyes írásmûvek sikerét nem értjük meg, s ilyenkor valóban az történik, hogy a tömegek lelkében szunnyadó, kialakulatlan, tompán és fájón érzett igazságot valaki rikító világossággal kifejezi, s a megoldást keresõ emberek elé tárja. Az amerikai Streit nem mûvelt ilyen szép csodát, Streit úr csak összekötötte az erkölcstelent a hasznossal, a rablási vágyakat a megfojtogatott igazságérzettel, s ebbõl a torz egyvelegbõl kisajtolta a népszerûséget és a hasznot.
Streit úr megállapította, hogy egyrészt Anglia hatalmát komoly erõk fenyegetik, másrészt, hogy Amerika külkereskedelme négy esztendõ alatt 1.820.000.000 dollárról 580.000.000 dollárra csökkent, tehát nyilvánvaló, hogy sürgõsen cselekedni kell az emberi jogegyenlõség alapján. S mi a jogalap? Az, hogy életjoga csak demokrata államoknak van, s következésképpen a világkormányzat áldásaiban csak a demokraták részesülhetnek...
Meg kell tehát teremteni azonnal az atlanti demokráciák szövetségét, amelybe azonban, további rendelkezésig csak a következõ államok léphetnek be: l. Az Amerikai Egyesült Államok, 2. Anglia, 3. Kanada, 4. Ausztrália, 5. Új-Zéland, 6. Dél-Afrika, 7. Írország, 8. Francia köztársaság, 9. Belgium, 10. Hollandia, 11. Svájc, 12. Dánia, 13. Norvégia, 14. Svédország, és 15. Finnország. Csak ezek az igazi demokráciák - hangoztatja Streit -, csak ezek érdemlik meg, hogy az államközi világkormányt megalapítsák. A taglétszám 300.000.000 polgár lenne, szerencsés felosztásban Európa földjén és túl a tengeren. A naivan lelkes amerikai író dicsekedve tudatja olvasóival, hogy a felsorolt demokráciákat uralja a fél világ, mert õk kormányozzák együttesen az emberiség felét, õk az igazi urai az óceánoknak, õk tartják kezükben az ipar és a kereskedelem kétharmad részét vagy ennél is nagyobb hányadát, övék teljes egészében a nikkel, a gumi és az automobilgyártás (így tudjuk meg, hogy Finnország miért került a nagyok közé a nikkeldemokráciában), övék az arany, a tõke, a pénz, s ha villámgyorsan összeállnak a világkormány jogara alatt, övék lesz a legnagyobb fegyveres erõ is, Németország, Olaszország, és Japán jogtalan igényeinek féken tartására...

A demokráciák szellemébõl következnék, hogy a szent és sérthetetlen egyén, a polgár, a letelepedési demokráciától függetlenül, közvetlen jogi viszonyba lépne a világkormánnyal, ami rövidesen és igazul a beteljesült zsidó álmot, az ígéret földjét és a tartós uralmat jelentené Izrael fiainak. Hát hogyne lelkesedtek volna Streit mindent ígérõ könyvéért? Sokat forgattam az utóbbi idõben ezt a könyvet, mert megdöbbentett az aláválósága és a sikere, mint kultúrjelenség. Hát lehetséges az, hogy az ilyen nyers, brutális hatalmi gründolást, a milliomos államok trösztösítését, s a szegényebb nemzetek kizárását a világ javaiból, ilyen ordító szemérmetlenséggel lehessen hirdetni a jogegyenlõség rongyos köpenyébe burkoltan? Lehetséges az, hogy a gazdagok akarnak többet és zúgó tapsok között ki is kiáltják az atlanti demokrácia tervét a fórumon?...
Svájcnak nincs tengere, de azért atlanti, Németországnak és Olaszországnak van, de õk nem atlantiak! A délamerikai államok kimaradnak a játékból, a gyarmatok óriás világa a kormányzott, elhanyagolható tényezõk sorába süllyed, a sárga birodalmak nem is léteznek csak a kereskedelmi statisztikában, Spanyolország nincs, Kelet-Európa nem is volt, Oroszország nem érdekes, s majd késõbb - ha már betörtek - egyes államok még felvehetõk a világkormányzati szövetségbe, tovább gyengíteni az úgynevezett diktatúrákat. S ez az õrültség térképre került, hogy szemlélõdjék a polgár szívelzsírosodási gyönyörökkel.
Mit szólhattak a tengelyhatalmak a vezetõ demokráciák egyesítésének tervezetéhez? Amikor megjelent a könyv, még béke volt és könnyû lett volna józan és nemes nagylelkûséggel megkímélni a világot a háború borzalmaitól! A vezetõ demokráciák azonban mákszemnyit sem engedtek, s a félrevezetett közvélemény Streit úr könyvében vélte felfedezni a kiáltó igazságtalanságok gyógyszerét.
Az északamerikai Egyesült Államok sajtójában most újra feléledt Clarence Streit elmélete, a német fegyverekkel módosított keretek között. Az Atlanti-óceán a varázsige, Roosevelt Izland és Grönland sérthetetlenségét hangoztatja, s az atlanti járõrszolgálatot erõsíti, mintha egyelõre ráborult volna a jótékony feledés homálya a Csendes-óceánra, amelyben Amerika keze sok ezer mérföldön át a Fülöp-szigetekig ér el - fegyveresen... Ha az Atlanti-óceánon is ilyen messzire elõrenyúlna Amerika, akkor egész Európa és Oroszország az afganisztáni határig az övé volna, ami nemcsak nyilvánvaló képtelenség, hanem bizonysága annak is, hogy jogtalan dolog folytonosan a nyugati féltekérõl beszélni és állandóan a keleti féltekérõl álmodozni.
A Csendes-óceán életterének igazságtalan elrendezése, a jelenkori történelem nagy feszítõ ereje, s a háborús megütközések forrása. Ha nem is lenne európai háború, ha béke uralkodnék az Atlanti-óceánon, akkor is megmaradna nyugtalanító, fájó kérdésnek az óriás szigetvilág sorsa a kínai partvidék és Ausztrália között. Németország és Japán életfeltételei kísértetiesen hasonlítanak egymáshoz, azzal a különbséggel, hogy Japánnak az Egyesült Államok az Angliája...
A holland nyugatindiai gyarmatokon 67 millió ember fölött uralkodik a 8 milliónyi holland nép - Európából. Amszterdam és Batávia között 16.000 kilométer a tengeri út, Batávia és Tokió között azonban 5.900 kilométer a távolság. Valószínû, hogy az Egyesült Államok tõkéseinek és ipari mágnásainak tekintélyes részét, elsõsorban a dúsgazdag és még mindig kihasználatlan holland gyarmatok kérdése érdekli az európai háború folyamán feltáruló lehetõségekkel kapcsolatban...
A japán külügyminiszter legutóbbi nyilatkozatából az olvasható ki, hogy az Egyesült Államok beavatkozása esetén, az amerikai hajóhad nem juthat át Európa legyõzésére az Atlanti-óceánra, s nem egyesülhet teljes erejével az angol flottával, mert lesz éppen elég dolga Amerika másik felén, - a Csendes-óceánon. A "két-óceán flotta", a régi amerikai terv még ma is papíron szunnyad, s a gigantikus tervek szerint is csak 1947-ben vehetné fel a harcot egyszerre a két óceánon.
Amerika keveset nyerhet és rengeteget veszíthet az európai háborúba való beavatkozással,

s ha mégis beavatkozik, olyan reakciós erõket, olyan irányzatokat támogat, s olyan imperialista célokat követ, amelyek nem gyõzhetnek az emberi fejlõdés és a minimális igazságosság barbár elpusztítása nélkül. Amerikának nem lehet tartós, komoly érdeke a világ nyersanyagának és életterének monopolisztikus felosztása olyan népek társaságában, amelyek nem is tudják kihasználni, s a világgazdasági vérkeringésbe bevezetni a reájuk bízott javakat. Amerika nem keresheti a maga kereskedelmi és pénzügyi boldogulását az Atlanti-óceán partvidékén, mert otthon, a saját földjén több és dúsabb mértékben jutott hozzá a földi javakhoz, mint azok a népek, amelyek egységbe foghatják Európát, Ázsiát, és Afrikát.

Európa, Ázsia, és Afrika ügyeibe a legelemibb osztó igazság érdekében nem avatkozhat be Amerika! Európában négyzetkilométerenként 45,6; Ázsiában 28,3; Amerikában 6,3 és Ausztráliában 1,2 emberi élet eltartásáról kell gondoskodni. A világkormányzatból kizárt Németország területén négyzetkilométerenként 134,5; Olaszországban 140,5; Japánban 150 és az Egyesült Államokban 15 lélek él, s enyhe ráadásnak az Egyesült Államok a világ leggazdagabb országa, ásványi anyagokban és dús termõföldekben.

Japán 882.073 négyzetkilométeres anyaföldjébõl csak 60.000 négyzetkilométer mûvelhetõ, tehát minden bevetett négyzetkilométer 1167 emberi lényt kell eltartson. Csoda, ha Japánt izgatja az üres Ausztrália, vagy a közelebb fekvõ Fülöp-szigetek, ahol a 2241 lakott sziget alig kisebb együtt, mint Japán, s csak 14 millió ember lakja?

Az angol birodalom 1804-1911 között 26,8 millió négyzetkilométerrel gyarapodott - naponként 688 négyzetkilométerrel -, s mai területe 35 millió négyzetkilométer. Mire való volt a világháborús zsákmányolás? Miért zárhatnak ki keresztény, vagy inkább demokrata hatalmak sok milliónyi fehér embert a gyarmati munka lehetõségeibõl, amikor csökkenõ népességükkel nem tudnak építeni, teremteni, alkotni, az Isten és az ember dicsõségére?! Miért foglalják le a nyersanyagforrásokat a dolgozni vágyó népek elõl?

Ezek a békének és a háborúnak az igazi kérdései. A sok cifra jelszó alatt meghúzódó érdek, az emberiesség ájtatos megtagadása, a plutokrácia önzése, a demokrácia félelmetes belsõ hazugsága rontja és zülleszti le az emberi társadalmakat, s ezek a sötét hatalmak szemforgató kultúrszolgákat szerzõdtetnek a maguk védelmére, szavalni a békérõl és az emberszeretetrõl, amikor már az erõs fiatal nemzetek végsõ eszköznek a sok süket panasz után a fegyverhez nyúlnak.

Egy pillantás a keleti földgömbrészre elegendõ megérteni azt, hogy van Eurázsia és Eurafrika! Európa, Ázsia, és Afrika összetartoznak, s ezen az óriási területen nem a tengerpartokról kell parancsszóval uralkodni hanem bent a mélységekben kell elõretolni a munka, a közlekedés, a kincsfeltárás és földmûvelés szárazföldi arcvonalait! Utak, vasutak, bányatelepek, iparvállalatok, termõföldek, városok, községek, hajójáratok, légi kikötõk, templomok és iskolák épülhetnek az elhanyagolt területekre, ha szabad lesz egyszer a munka az imperialista és gyarmati sorompók mögött.

Amerikának is van ehhez hasonló nagy feladata, - az amerikai kontinensen, ahol egyelõre csak a dollárpolitika uralkodik. A pánamerikai tervgazdálkodásnak még nyoma sincs, a munkamegosztás töretlen és Clarence Streit úr intellektuális barátaival egyetemben remek könyveket írhatnak az Egyesült Államok hazai feladatairól. Amíg arról vitatkoznak Amerikában, hogy hol keresztezi az Atlanti-óceánban az angol blokád vonala az amerikai érdekek mesterséges vonalát, addig az Egyesült Államok nélkül kell megpróbálni, - békét kovácsolni a háborúból...

Szovjet-Oroszország

(1941. június 25.)

Nincs semmi túlzás abban az állításban, hogy az orosz határ 3000 kilométeres vonalán a

világtörténelem legnagyobb háborúja indult meg, kimérni évszázadokra vérrel és vassal az emberi kultúra keresztútjait. Régi érzésünk, hogy az 1939-ben kirobbant fegyveres európai mérkõzés a hatalmi és a társadalmi viszonyok egyetlen körét sem hagyja érintetlenül. A szörnyû tusakodásban felszakadnak az emberiség fájó sebei. Minden baj, ellentét és feszültség a felszínre tör, s a gondosan rejtegetett válságok is a háború örvényébe sodródnak. Négy égtáj felé, öt világrészen át rohan, terjed a láz, belemar az idegekbe, birodalmak, országok, népek és rendszerek szervezetét tépi, szaggatja tomboló erõvel, s csak a visszatérõ egészségben pihen majd el, ha az emberiség a nagy próba tüzében igazságait hozzákovácsolja korunk törvényeihez...
Évszázadok is csak nagy néha termelnek ilyen mélyreható átformálódást! Megingott a szilárdnak vélt talaj, régi tartóoszlopok zuhannak a mélybe, új erõk boltozata épül, távoli lesz a közelmúlt, modernnek mondott eszmék szétporladnak, reakció lesz a múlt üldözésébõl, s az új gondolatok rabszolgái fellázadnak a jelen ellen. Egyensúlyra törekszik az intézményekbe épített sokféle szélsõség, s az alkalmazkodás és kiegyenlítõdés szabályait a hadak útján írják a seregek. A katona lett a béke utolsó reménye és a békeszólam a háború bujtogatója... Életet veszt, aki csak élni akar, s halhatatlanság lesz a jutalma a halálra szánt nemzeteknek!
Vagy így, vagy úgy: - de ideje érkezett a választásnak és a döntésnek. Egy a válság és csak egy lehet a megoldás. Erre a végszükségre a villám fényét sugározta rá - az orosz-német háború.
Szovjet-Oroszország... Nem tudok megmenekülni ezekben a lélegzetet elállító napokban az egyéni emlékektõl és benyomásoktól. Ott éltem hosszú évekig. Látom ma is a forradalmat, szikrázó fehér haván Szibériának, hullámain a Volga vizének, a végtelen déli síkokon, Szentpétervár és Moszkva utcáin, kínai, mongol, tatár és szõkén-orosz arcokon, 12.000 kilométeres vak bujdosás, szökés, fáradt és reménytelen csatangolás soha el nem felejthetõ, igaz filmjén át. A halottak tízezreit láttam, s százezrek leírhatatlan szenvedését, járványok, betegségek barbár pusztítását, kóborló árvák ártatlan falkáját, ellenforradalmárok kivégzését, orosz muzsikok alázatos és utolsó lebomlását az ikon elõtt, grófok, hercegek, kormányzók, milliomosok, s burzsujnak elkeresztelt szegény emberek összeomlását a vörös viharban...
Voltam munkás, kényszersíráső, szökevény, bujdosó tisztek barátja, s halálra ítélt rab két keserves esztendeig, hõsök és rablógyilkosok fantasztikus társaságában, megismerni akaratlanul, s betegre gyötört testtel és lélekkel az élet, a történelem minden magasságát és pokoli mélységét.
Nem könyvbõl tanultam az orosz kommunizmust, s nem vezetett gyûlölet soha a megellenzésében. Mérhetetlenül pazarlónak ítéltem meg az egész rendszert: pazarlásnak a vérrel, a tudással, a szeretettel, a közös emberi vagyonnal, s mindennel, ami a kultúrát hordozza. Nem volt forradalom, csak lázadás az orosz kommunizmus, s ezt a kezdeti gyöngeséget méregnek hordozta magában még akkor is, amikor leküzdeni komolyan megpróbálta. Az orosz nép õsi jószíve, álmodozó, barátságos hajlama, s puhaságokba ágyazott idegrendszere megkísérelte sokszor Marx ridegen zsidó dogmáját, s a ráépített rendszert hozzá szelídíteni az orosz élethez -, sikertelenül... A nagy birodalom új urai végzetes veszedelmet sejtettek minden kis engedményben, s uralmuk sohasem szilárdult meg annyira, hogy fölényes bizakodással nagylelkûek lehessenek. A természetellenes elvi alapokon gombamódra épültek fel a nemzetközi és az orosz állami szervezetek, s amikor már túlságosra feszült a belsõ ellentét, beállították az államügyészségi kaszást a fejek szabványos megrövidítésére...
A rendszeresen visszatérõ "tisztogatások"-ért Szovjet-Oroszország politikai és gazdasági szerkezetének összecsiszolhatatlan, de mindenáron egybetartott alkatrészei felelõsek. Amikor az orosz kommunizmus áttért - még Lenin uralma alatt - az új ökonómiai kurzusra, a propagandaiskolát végzett kommunisták ezreit kellett becsukatni, mert azt

szavalták, ami hivatalosan tegnap volt igaz...
Nem könnyû dolog a gyors átállás, az állam süllyedõ hajójának egyik oldaláról a másikra. Hol a Komintern gyõz - a III. Internacionálé -, hol a központi orosz állameszme. Egyszer a nemzetközi forradalom, máskor a "szovjet hazafiság" kerekedik felül, s a változás áldozatokat követel. Az emberanyagból telik az áldozatra. Milliók barbár elvesztegetésén túl, egy félelmetes és egyedülálló biológiai forradalomban, az orosz birodalom népe 1914 és 1940 között 120 millióról közel 180 millióra szaporodott! Ez a biológiai áradat önmagában elegendõ szétrepeszteni a merev és hajlíthatatlan szovjet formát.
Az új világot keresõ európai népek õszinte megértéssel fogadták a háború elején a német-orosz megnemtámadási szerzõdés hírét, s az általános öröm és nyugalom mély lelki forrásokból táplálkozott. Megvolt a hajlandóság a kommunizmus közelmúltjának tökéletes elfeledésére és a széles világnézeti szakadékok áthidalására, abban a reményben, hogy Szovjet-Oroszország feloldja önszántából belsõ ellentmondásait, s a szociális haladás közös szándékában bajtársi viszonyt épít ki a tengelyhatalmak felé.
Németország népe bámulatra méltó fegyelmezettséggel követte vezérét a megbékülés útján, s személyi tapasztalatok alapján állíthatom, hogy a viselkedésében nyoma sem volt a hamisságnak és a nyers célszerûségnek. Õszinte békevágy hatotta át a tömegeket, s az értelmiség a választott út kiszélesedését remélte. Oroszország nagyot nyert elhatározásával: a környezõ európai népek elfogadták a kiegyezés gondolatát, s a közvetlenebb érintkezés gyakorlati eredményekkel biztatta az úttörõket.
Arra senki sem gondolt természetesen, hogy Oroszország megáll az önként választott úton, vagy éppen lekanyarodik róla! A jóakaratot az az érzés szülte, hogy lassan bár, de következetesen elmélyül a viszony az orosz Tanácsköztársaság és a tengelyhatalmak között, s 22 hónap alatt véglegesen tisztázódik az a kérdés, hogy melyik oldalon áll a Szovjet-Oroszország, s kit nem támad meg, - a legkedvezõbb körülmények halmozódása esetén sem!
Reális, józan orosz államférfiak nem gondolhatták komolyan azt, hogy Németország átadja Lengyelország felét, elnézi keserûen Finnország megtámadását, a román területek megszerzését, szabadjára enged új orosz területi követeléseket, s mindezekre ráadásul még megengedi, hogy Oroszország a legkisebb elkötelezettség nélkül, a határokon összegyûjtött óriási hadsereggel várja a hadikocka perdülését és esetleg a távoli harcokban elfoglalt német birodalom megtámadását!...
A történelmi igazság az, hogy az élet-halál harc idején, a tengelyhatalmak és Oroszország viszonyát nem lehetett megrögzíteni ott, ahol az oroszok megállottak. Ha semmi jele sem lett volna a szovjet hajladozó szándékainak, akkor is elkerülhetetlen lett volna a szovjet döntés, vagy Németország mellett, vagy ellene, mert a német hadvezetõség nem kockáztathatta meg a teljes német ütõerõt latba vetõ támadásokat, -ismeretlen tényezõkkel a háta mögött... Németország röviden közzéteszi az orosz ellenséges beavatkozások okmánytárát, de minden bizonyíték nélkül is tarthatatlan volt a helyzet, mert Oroszország holtponton akart sokat nyerni a háború derekán, s még többet bárkitõl, a háború végefelé...
A tengelyhatalmak hiába remélték a jogos kételyek egyszerû és határozott eloszlatását. Oroszországban nyilvánvalóan újra a régi kétarcúság viaskodott egymással: a világforradalom és az orosz birodalmi érdek reménytelenül csatáztak a színfalak mögött a politikai összeesküvésekben, a világnézeti áramlatokban és a személyi küzdelmekben, s az eredmény kifelé a tétlenség volt és a kétfelé ágazó titkos ígérgetés. Hasonló helyzetben Oroszország csak úgy cselekedhetett volna, mint most Németország! Ebben a tényben rejlik a szovjet diplomácia igazságos bírálata.
Mit remélhet az orosz-szovjet ettõl a háborútól, amelyet olyan könnyen elkerülhetett volna? Oroszország minden részén a dolgozók milliói búcsúznak családjaiktól. Az orosz repülõgépek sûrû rajokban szállnak a határ felé, habár már a földön is zavar van itt-ott, sokszor a motorral, s még több lesz a levegõben... A zsidóság öröme határtalan. A lengyel

és ukrán telepeken, s a meghagyott gettókban valóságos nemzeti ünnep a háború kezdete, de az ilyen önös boldogság nem tart sokáig. A kolhoz-gazdaságokból bevonul a paraszt, s otthon marad a traktornál az asszony, a gyerek és a rekviráló osztag. Oroszország nemzeti termelésének hatalmas hányadát ölte a hadseregbe, s az utolsó évet bõven kihasználta a hiányok pótlására. Ha szükséges és ha idõ is marad, Oroszország 12 millió katonát rendelhet a vörös zászlók alá; 4.000-5.000 harckocsival és ugyanannyi repülõgéppel indulhat támadásra, de a megszédítõ számokat lecsökkenti a minõség és az utánpótlás oroszországi nehézsége.
A közlekedési viszonyok, a gyári termelés szétszórtsága és hiányosságai, a közismert szervezetlenség és az orosz nép szociális helyzete együttesen gyöngítik a szovjet harci gépezetét, s a napóleoni példa ma már helytelen, mert az orosz hadviselés legfontosabb nyersanyagforrásai és gyártelepei az ellenség légi hatósugarának közelségében zsúfolódnak össze.
A gyors orosz eredmény Németország ellen, még gondolatnak is képtelenség, az elhúzódó háború pedig összetöri a szovjet-gazdálkodás agyaglábait, s felriasztja a mai Oroszország rémét, - a nemzetiségi kérdést! Gyönge számítással 35 millió ukrán, 17 millió török, 6 millió fehérorosz, 4 millió finn, 2 millió georgiai, másfélmillió örmény és német, s milliós törzsei a kaukázusi, a hindu, a mongol, a tatár, s nem utolsó sorban a román népnek, lefojtott öntudattal várják a nagy lehetõséget a felszabaduláshoz. Ezek a nemzetiségi tengerek nem olvadtak fel a szovjetben, s úgy otthon, mint külsõ emigrációkban évtizedes harcot hullámoznak az orosz partok ellen. Mongólia felõl Dzsingisz kán emlékét ébresztgetik a Bajkál-tó partjáig, s az ukrán-fehérorosz nemzeti törekvéseket a Kaszpi-tenger határolja. A III. Internacionálé gyönge fuvallat lesz a népi és nemzeti ébredés viharában...
És mégis a III. Internacionálé gyõzött, - Oroszország veszedelme, átka, a keresztény kultúra halálos ellensége, milliónyi élet kegyetlen elrablója! Ki láthat be az orosz intrikák és összeesküvések kuszáit szövevényeibe? Ki tudja megmondani, hogy a világforradalom lángját kik élesztgetik Moszkvában? Csak annyit tudunk, hogy a nagy döntések napjaiban mindig egy maroknyi zsidó és egyéb idegen érdek hálóját húzogató titokzatos banda intézi kedve szerint a szerencsétlen orosz nép ügyeit, s vezeti a biztos romlásba a kincseiben és népében gazdag birodalmat.
A német és olasz nacionalizmus ellen megindított féktelen propagandát, a plakátok, röpiratok, füzetek, s jelmondatok irányított terjesztését az orosz kormány sohasem tudta megakadályozni, tehát képtelen volt ünnepélyes ígéretét betartani! Diplomaták és politikusok hiába ígértek bármit - talán a józan ész komolyságával -, mert a hátuk mögött felcsapott állandóan a felelõtlenül meggyullasztott vörös tûz a III. Internacionálé környékén. Emigránsok, zsidók, megvett ügynökök, s a pánszláv gondolat félõrültjei szövetkeztek rejtett uralomra Marx miazmás, héber dogmái mögött, s jaj volt annak, aki szembeszállott ezekkel a politikai szegénylegényekkel.
Ez az összetanult társaság teremtette meg az orosz parasztságból a világ legnagyobb fegyenctelepét, nem a forradalom kezdetén, hanem 1926-1936 között, amikor 30 millió holtra szenvedtetett lelket tereltek be a kollektív farm rablógazdálkodásába! Nyolc millió parasztgazdaságot szüntettek meg, hogy elszámolatlanul vehessék el a föld népétõl keservesen megszolgált terményeit.
S mi volt az eredménye az embertelen szenvedéseknek? A nagy arányok megszédítik a laikusokat, de a színtiszta igazság az, hogy fejkvóta arányában - ami az egyetlen helyes összehasonlítási alap -, Oroszországban van a legkevesebb vasútvonal, kövezett út, ló, elektromosság, automobil, lakható épület, vas, acél, szén és szövet! Az orosz papírgyártás fejenként 4 kg, Németországban 47 kilogramm!... Az orosz mezõgazdaság holdanként negyed annyit sem termel, mint a német gazda, soványabb földön.
Megváltónak fogja üdvözölni az orosz nép azt a hódítót, aki kiszabadítja õt a kolhozokból,

s visszaállítja a szabad parasztság rendjét az állami traktoroknak bérbeadott dús síkságokon!
A világháború folyamán 1917. április 9-én Lenin és társai aláírtak egy megegyezést, Németországon keresztül történõ hazaszállításukra. Ezen a napon született meg a mai Oroszország, amelynek megszûnését a történelem nagy valószínûséggel 1941. június 22-re dátumozza... Fölösleges dolog a második világháború végkimenetelét jósolgatni, mert Szovjet-Oroszország jelenlegi formájában és uralmi rendszerében nem érheti meg a békekötést.
A büszkén hangoztatott proletár-bölcselet erkölcsi halála lenne az angolszász demokráciákkal való szövetkezés, s a tûz és a víz találkozásából a leglelkesebb barátkozással sem kerülhet ki gyõztesen az orosz tanácsköztársaság.
A szovjet politikai és katonai vezetõsége sem lehet egységes a tengelyhatalmakkal szemben elfoglalt álláspontban, s bizonyára sokan vannak magas végrehajtó helyeken olyan személyiségek, akik helyesnek és egyedül célravezetõnek tartották az õszinte és fenntartás nélküli tengelybarátságot. Éppen ezért, az orosz belpolitikában nagy meglepetésre is számíthatunk. Még felülkerekedhetik az az irányzat, amely a józan szociális haladás kívánságában és megsegítésében látja a jövendõt, s nem a zsidó nemzetköziség nagy játszmájában. Annyi bizonyos, hogy Oroszország nem engedte volna idáig fajulni az ellentéteket, ha nem gyötörné a belsõ válság, s ha a legfõbb vezetõség szilárdan ura lenne a helyzetnek. A világ ámulva értesül a hónapok óta tartó diplomáciai küzdelmekrõl, s dermedten figyeli a gigantikus csatát. Az orosz nép megmarad, s tovább küzd a népek sorában, de a szovjet elmerül belsõ ellentmondásainak feneketlen, zavaros vizében. A történelem logikája így követeli...

Semmelweis omladozó háza

(1941. június 25.)
Sem születésének, sem halálának nincs centenáriuma! Egy rövid, méltatlan hír dobta fel most a nevét: Semmelweis Ignácnak, az anyák megmentõjének szülõházát lebontják, mert összeomlással fenyeget!
Apród utca l.
A szépséges Várhegy alatt, a széles Duna felett rövid, szürke utcácska. Ha belépünk az Ybl Miklós tér zöld fái alól, pillanatra külvárosra kell gondolnunk az l. számú ház elõtt. Üresen ásító kirakatok, hámló vakolat, hiányos, hályogosan szürke ablakok, gödrös, süllyedt kapubejárat és a kopott falon aranybetûs tábla: ebben a házban született Semmelweis Ignác, 1818. július 1-én.
A göröngyös udvart, a meztelen, sötét falakat még a besurranó júniusi nap aranysugárzása sem tudja megszépíteni, a száradó fehérnemûk vakító foltjai sem enyhítik. Szomorúan kopott, elhanyagolt, érezhetõen halálraítélt ez a ház.
Pedig száz gyermek lakik benne!
Játékuktól, vidámságuktól hangos az udvar. Egy pufók, barnahajú legényke macskával játszik a fal tövében.
- Tudod-e, hogy mirõl híres ez a ház? - kérdezem kíváncsian.
Úgy néz rám mintha messzirõl jöttem volna, némi sajnálkozás van a tekintetében, majd visszautasítása annak a feltevésnek, hogy nem tud még olvasni.
- Persze, hogy tudom, - vágja ki büszkén - itt született Semmelweis. Más is tudhatja, ha van szeme!
- És azt tudod, hogy mirõl híres Semmelweis?
- Valami orvos volt, - von vállat elgondolkozva és a macskával törõdik, rám se néz többé.
Nem tudja, hogyan is tudhatná, hogy innen indult el egy szikár, oldalszakállas magyar

fiatalember - a bécsi szülészeti klinika felé! Itt sóhajtott elsõt az az élet, amely az anyák életéért áldozott fel sok-sok éjszakát, itt játszott az a gyermek - mint most ez a sok másik -, aki úgy járt késõbb a homályos kórtermek láztól vergõdõ betegei között, mint a megszállott, egy kísérletet üldözve, amelynek csontkeze éppen a vajúdó anyák felé nyúlt ki.
Igen, szomorú ez a ház, de nem azért, mert "Valakinek" a szülõháza és ilyen elhanyagolt, hanem azért, hogy egyáltalában létezhetik ilyen és laknak benne. Huszonöt család otthona jelenleg és ablakai csak itt-ott épek, s a vízvezeték az udvaron van, onnan hordja otthonába mindenki a vizet, még téglái is hiányosak a hulló vakolat alatt.
- De olcsó, kérem, - mondja a házfelügyelõ - egy-egy lakás mindössze hat pengõ havonta.
Többet igazán nem is ér! Csak lehajolva járhatok az udvaron, a kifeszített ruhaszárító kötelek alatt, lábam botladozik a hiányos macskaköveken és a sötét lépcsõházban nyirkos, dohos levegõ borzongat meg.
- Kik lakhatnak itt? - kíváncsiskodom és megnézem a lakók névsorát.
Géplakatos, mosónõ, gyári munkás, takarítónõ, cigány... szegényemberek! Kenyér után futkosnak, gyerekeket tartanak és nevelnek verítékezve, megalkusznak tehát a lakással, mert olcsó, mindössze hat pengõ havonta!
A szoba, ahol a születés segítõje született:
A keskeny lépcsõn felmászom az elsõ emeletre és bekopogok az egyes számú lakás ajtaján.
Középkorú, kedvesarcú asszony nyit ajtót, nyilván fõzött éppen, ruhája ujja felgyûrve, arca kifényesedve, a tûzhely felõl rántás szaga árad.
- Ebben a lakásban született Semmelweis? - kérdezem tõle.
Büszkén néz rám, mintha egyéni dicsõsége volna ez a tény és meggyõzõen bólogat.
- Itt, éppen itt, kérem, tessék csak megnézni.
Két kis szoba, viszonylagosan rendben és tisztán tartott otthon. Némileg foltos mennyezet az egyik ágy felett.
- Talán éppen ez az a hely, - gondolom kissé összeszoruló torokkal és fölnézek.
Mintha csak a sorsát jelölte volna ez a környezet, ha már akkor is ilyen volt! Szûk, klinikai szoba jutott neki Bécsben, amelynek kemény ágyán éjszakákon át álmatlanul, fáradtan, tépett idegekkel bámulta a foltos mennyezetet. Azon töprengett, hogyan tudná megfejteni a titokzatos rejtélyt, amely a klinika két különbözõ osztályán tárult eléje. A gyakorló szülészeti osztály és a bábaképzõ egy épületben, egyazon benyílóból kiindulva, közös mosdóval, konyhával, ugyanolyan betegekkel: polgárasszonyok, napszámosok, cselédek... és amíg a bábaképzõnek csak száz halottja van évente, addig az õ osztályának négyszáz!
Látta a szülészeti osztály emlegetésére megborzongó anyákat, hallotta a suttogásokat:
- Az Isten szerelmére, ne engedd magad bedugni a klinikára!... menj a bábákhoz... az orvosok klinikája a halálod lesz!
Így rémítgették a szomszédasszonyok a szülészetre készülõdõt és szegény féreg boldog volt, ha lekerült az utcára, még ha nehéz perceit szakadó esõben, dühöngõ szélben kellett is élt öltenie.
- Légy boldog, - vigasztalták az ilyent - itt nem kapsz lázat. Téged már egy doktor sem küldhet a halálba!...
A nyitott szemmel virrasztó Semmelweis Ignác hallotta, lelki fülével is hallotta ezeket a suttogásokat és igazat adott nekik! Igazat adott õ, az orvos, mert ismerte a lázat, látta áldozatait, hallotta nap-nap után megcsendülni a lélekharangot. Gyakran álmodta rövid pihenésben, hogy a kegyetlen láz ismét átsétál a kórtermeken és csontkeze fojtogatva ragadja meg a boldogtalan anyák lihegõ nyakát.
Ilyen álmok után fáradtan ébredt, de átrohant a klinikán és a hullaházban megkereste a legújabb áldozatot. Bõrkötényt kötött, kitakarta a hullát és belevágott a húsba, amely két nap elõtt még meleg és virágzó volt.

Mindig ugyanaz a félelmetes kép tárult elé: gyulladt has- és bordaûr, a test egy helyén a genny sárga tûzfészke, a szívben, vagy vesében... mindig a legsúlyosabb vérmérgezés tünetei!
Fanatikus lett, nem tudott lemondani arról az õrültnek látszó reményrõl, hogy megtalálja a gyermekágyi láz mérgét. Méreg! Méreg! És a mérget fel kell ismernie! Átgondolta az elméleteket, amelyeket tudósok kiagyaltak, a józan Klein professzorra gondolt, aki két szép szóval nyugtatta meg önmagát: Genius epidemicus.
Genius epidemicus! A láthatatlan, feltartóztathatatlan, átsuhan a levegõn, szabályok nélkül, önkényes õrülettel megkíméli egyik asszonyt, a másikat megfojtja, néha egy hétre kifárad, máskor egész ágysorokat látogat meg.
- Igen, de miért a szülészeti klinikát keresi fel szívesebben? - töprengett Semmelweis.
És amíg mások egyszerûen miazmának nevezték a kórt, egyesek asszonyi diszpozíciónak, ismét mások lelki fogékonyságnak a gyermekágyi láz iránt... addig õ elgondolkozott a hûvösfejû angol hallgatók megjegyzésén, amely keményen állította, hogy ember viszi emberhez a lázat és csak kínos tisztasággal lehet küzdeni ellene!...
Azután meghalt Kolletschka, a hû és vidám barát, mert boncolás közben egy ügyetlen gyakorló megsértette késével az ujját! Semmelweis alaposan megvizsgálta és a gyermekágyi láz áldozatainak tüneteivel találkozott! Belesápadt! A kés mérgezett volt, egy hulla mérgezte meg!... Úgy érezte, érte és a halálraítélt anyákért halt meg a barátja: halálával felfedte a kór okozóját, megmutatta ellenszerét. Tisztaság, tisztaság, klór és mosakodás!...
Hazajött Semmelweis Ignác Magyarországra, s itthon verekedett a gyermekágyi láz ellen, kétségbeesett viaskodással, haraggal, emberszeretettel és gyõzedelmesen. Az anyák százezrei neki köszönhetik az új élet egészséges hajtását és a család örömeit!...
Ebben a kopott, foltos mennyezetû lakásban született egy gyermek, aki élete munkás korszakában megfogta a fojtogató csont kezét és hiába volt kollégáinak, professzorainak gúnyolódása, meg nem értése, olykor alacsony, máskor lenézõ intrikája, nem engedte el többé a csontkezet. Sõt! Életének további éveiben azért dolgozott, hogy minél erõsebb bilincsekkel akadályozhassa meg pusztító munkáját, hogy minél több csecsemõnek tartsa meg a tápláló, nevelõ édesanyát.
Semmelweis szülõházát le kell bontani, mert a mérnökök véleménye szerint nem javítható, nem felel meg az építkezési törvényeknek, nincs alápincézve.
- A mérnök urak azt mondják, hogy ide három-négy bérpalota épül majd - magyarázza a házfelügyelõ.
Jó lesz, ha errõl a szép környékrõl eltûnik ez a kopott ház. Nem lesz kegyeletsértés a nagy jótevõ emlékével szemben, hiszen méltón meg lehet örökíteni azt. Milyen szép volna ezen a helyen egy világos, hatalmas, szellõs, tiszta gyermekotthon, vagy egy modern, fehér szülészeti klinika, amely Semmelweis Ignác nevét viselné!
Ezer és ezer egészséges gyermek születhetik itt, ahol a gyermekágyi láz leküzdõje született!

És most mi lesz?

(1941. június 25.)
Winston Churchill írásai itt fekszenek elõttünk, amelyben valamikor, de nem is nagyon régen - copyright -, követelte, gazdag és buzgó indokolással a kulturált népek egyesülését közös, hatalmas keresztes háborúba, "eltaposni a pestisfészket", - Szovjet-Oroszországot!
...
Churchill írta a lángoló mondatot: "Az orosz gyûlölet és katonai erõ rajta fekszik egész Európán, s határa mentén százszorosán a balti államokon és a Fekete-tenger partjain!" És

ugyanez a Winston Churchill, a félvilágon szétterpeszkedõ és kulturális elhivatottságára olyan féltékenyen büszke brit birodalom politikai és hadügyi ura kijelentette, - ahogy azt a szociáldemokrata honi közlönybõl idézzük -, hogy õt nem lepte meg a német-szovjet viszály sõt, Sztálint már elõre figyelmeztette... "Aki Hitler ellen harcol, az Anglia barátja, aki vele harcol, az ellensége Angliának. A brit kormány ezért elhatározta, hogy amennyire hatalmában áll, segíti Szovjet-Oroszországot. Anglia felszólítja barátait és szövetségeseit a világon, hogy támogassák Szovjet-Oroszországot..."
Churchill vasárnapi dühkitörése a fehér bárány gyapját ajándékozta a szovjetnek, Edén, az elegáns lord pedig hosszú tárgyalásokat folytatott Majszkij szovjet követtel, a mûszaki és gazdasági megsegítés tárgyában. Strafford Cripps, a milliomos angol ügyvéd, kommunista és nagykövet sürgõsen visszautazik Moszkvába. Ezek a londoni hírek, s az ember megborzad a cinizmus, az álszenteskedés és az otromba, nyershatalmi politika láttán! Most nem "pestis" Szovjet-Oroszország, most elviszi Cripps úr Edén lord üzenetét a vörösöknek, hogy Anglia elismeri a szovjet érdekeket a Dardanelláknál, jóváhagyja a balti foglalásokat, és érdektelen Finnország esetleges elfoglalása esetén. S mindezen jószándékokról hajlandó Anglia sürgõsen kiállítani a pecsétes írást...
Így veszítik el a tömegek a tekintélytiszteletet és a hitet a nagy hangon hirdetett frázisokban, amikor a becstelen játék üzelmek felfedi az élet. Tegnap keresztes lovag, ma szovjetbarát, holnap ki tudja, mi az angol miniszterelnök, s az európai népek örülhetnek, hogy Winston Churchill végzetes és végtelenül önzõ barátságától megszabadultak. A Szovjetre pedig ráalkonyodott a vereség árnya abban a pillanatban, amikor elnyerte Churchill segítségét. Ezt a jól begyakorolt formát, s a megszokott következményeket, - ki nem ismeri...

A leggaládabb orvtámadás...

(1941. július 10.)
A leggaládabb orvtámadás kényszerítette a magyar hadsereget a nemzeti becsület védelmére és az ártatlanul kiontott vér megtorlására. Páncélos csapataink immár a Dnyeszter partjain haladnak elõre, golyózáporban, száz akadályon át, magyar virtussal és az erkölcsi igazság erejével a szívükben. Adósai vagyunk a hõsi seregnek, mert hiszen a dúló csaták folyamán kiderült, hogy hiába éltünk békességben, s hiába próbáltuk a természetellenes jószomszédi viszonyt is a legõszintébb akarattal: - néhány csöndes hét múltán, éppen aratás közben reánk tört volna az elfelejtett bolsevizmus vörös tüzével a szovjet hadsereg!
A Kárpátok vonalának erõs és gyors kiépítése, a határvonalon kicserélt lakosság, s a tömérdek, elõre felhalmozott fegyver és lõszer, mindent bizonyíthat, csak éppen a békés szándékot nem. A nagy szovjet készülõdés hadi kifejlését akadályozta meg csupán az utolsó órákban elrendelt német támadás, s a kassai véres látogatás bebizonyította, hogy mi is beleértõdtünk a szovjet háromnegyedesen elõkészített háborús terveibe, - gyanútlan áldozatnak. S akkor mi is elszéledhettünk volna az úttalan bujdosásba, mint azok a szegény ukránok, akik csak a magyar gyõzelem után mertek elõjönni az erdõk rengetegébõl, ujjongva üdvözölni a felszabadítókat...
A kegyes sors megvédett bennünket az ázsiai hordáktól, s legyünk hálásak a harcosok itthon maradt családjainak. Szeressük a legszegényebbeket közülük, támogassuk meleg szívvel õket, hogy az elhagyatottság nyomasztó érzése nélkül várhassák haza türelmesen messze harcoló családtagjaikat. Nem a hivatalos támogatás kérdése ez; a nemzet szíve lobogásának drága muzsikáját kell halkan, nagy jósággal elközvetíteni a galíciai arcvonalra és a katonacsaládok szerény lakásaiba. Vegye valaki tisztes kezébe, s valósítsa meg országosan ezt az egyszerû gondolatot...

Világnézetek harca tombol Európa keleti végein, s népek és nemzetek lelki szüksége, hogy világosan és nyíltan állást foglaljanak: jobbra vagy balra! Nehéz és fenséges marad örökre az emberi élet; munka, küzdelem, áldozat, öröm és fájdalom az osztályrészünk a haladás évszázadokba zúgó rejtelmes folyamatában; tévedések és emberi gyarlóságok útvesztõin keressük a fényt, az igazságot és az emberiesség törvényeit, de az egységes világnézet erõs partjai nélkül, még soha, sehol fel nem virágzott a dolgozók tömegeit átfogó kultúra.
Csak a hit és a meggyõzõdés fárosza világít a jövendõre és nem hihetünk ezer egymással ellenkezõ eszmében: nem bízhatunk az osztályharcban és a nemzet megváltó erejében, a nemzetköziségben és a nacionalizmusban, a szabad versenyben és a tervgazdálkodásban, s nem tántoroghatunk részeg csavargó módján a vezérlõ gondolatok árokpartján az elkerülhetetlen összeroskadásig. Választani kell - végérvényesen!
Utunk, jövendõnk, boldogulásunk a megtisztult nemzeti eszme és a kemény harc korszerû világnézetünk minden ellensége ellen. A világ sorsát eldöntõ háborúban ne magyarázza nekünk senki - romboló és elgyöngítõ hátsó gondolatokkal - a béke, a megbocsátás, az intellektuális mérlegelés és az összes élõlényeket átfogó humanizmus nevében, hogy szükségtelen dolog a kiállás és a harc. Ráérünk a békés tûnõdésekre - a gyõzelem után!...
Most háború van, kegyetlen, véres, sorskovácsoló háború, s a hadak útjának törvényeit kell élni, hogy gyors és erõteljes meneteléssel kiérjünk az igazi béke áldott síkjaira. Ez a magyar vérnek, a magyar munkának és vagyonnak becsületes, katonás védelme - a többi, a külsõ és belsõ ellenség körmönfont izgatása...

Hadijelentések, csaták és új fordulatok

(1941. július 10.)
Acélfegyverzetben ölre ment milliós seregek birkózástól remeg a föld két tenger között, s a szovjet Napóleon sorsát idézi szakadatlanul a berezinai csata napjaiban, hogy a megtagadott történelem emlékeivel verjen bátorságot a riadt szovjet hadakba.
De hol vagyunk már a XX. század dereka táján Napóleon elsõ nagy kísérletezésétõl?...

Százhuszonkilenc esztendõ óriás fejlõdése, a forgalom, a haditechnika, a fegyverzet, a hírszolgálat, s a hadászati és harcászati tudományok lemérhetetlen eredménye választ el bennünket Napóleon korától, s hamis minden együgyû összehasonlítás, amely a jelent és a múltat párhuzamba állítja.
Igen, - Napóleon képviselte a maga korában elsõnek az európai gondolatot, s végzete hajtotta a küzdelmekbe és a bukásba, mert akkor még az angol tengeri uralom káprázatos jövendõje szunnyadt az idõk méhében... Napóleon megpróbálta az európai szárazföld megszervezését a tenger zsarnoksága ellen, s belebukott a merész, idõelõtti vállalkozásba, ami nem bizonyossága annak, hogy a korzikai zseni gondolata sohasem valósulhat meg!
Napóleon 1812-ben 400.000 embert vezetett át a Visztulán, Anglia szövetségesének leverésére, s valóban európai hadsereget irányított, mert csak 120.000 katonája volt francia, a többi olasz, lengyel, holland, belga, svájci, s a német törzsekbõl osztrák, bajor, szász, porosz, mecklenburgi és württembergi volt, - teljes egészében 12 nép fiaiból összeverõdötten.
Napóleon keskeny csíkban bevonult a cári birodalomba, s az orosz tenger minden oldalon összecsapott körülötte... Borogyino sövénysáncain 80.000 halott feküdt a szörnyû csata után, s a nyolc óráig tomboló végsõ harc végén sem tudták a nagy ellenfelek, hogy ki gyõzött. Egyik hadsereg sem bomlott meg, csak vérzett bõségesen. Kutuzov Moszkva mögé vonult, s Napóleon belovagolt a Kremlbe. A faváros lángbaborult, a gárda rabolt, s a hadsereg öt hétig semmit sem csinált. Murát elvesztette az oroszokat, s Kutuzov serege véletlenül találta meg Murát balszárnyát a végtelen erdõkben... Az orosz vezér futára

kilenc nap alatt jutott el Szentpétervárra jelenteni, hogy Moszkvát feladták, s Kutuzov öt nap múlva tudta meg, hogy Napóleon kivonult Moszkvából... Napóleon nem engedte verekedni a gárdaezredeket "800 óra járásnyira Franciaországtól", s hideglelõsen gázolt kifelé az orosz tengerbõl, amely úgy elsodorta komoly csaták nélkül - a berezinai átkelés borzalmaival - hatalmas seregét, hogy Kaliszba már csak 18.000 emberrel érkezett meg. Európa két legokosabb embere, Talleyrdnd és Metternich, már a borogyinói csata után tudta, hogy Napóleon halálos sebet kapott az orosz mezõkön...

Mit hasonlíthatunk össze napjainkban a napóleoni tragédiával?
Széles arcvonalak nyomulnak elõre a szovjet ellen, s a hátuk mögött már nincs semmi lehetõsége az ellenállásnak. A 800 óra 8 órára zsugorodott össze. A hírszolgálat percenként mûködik. Az ellenséget pillanatokig sem hagyják nyugodni. A nehéz fegyverek harca folyik, s amelyik fél elveszíti nehéz fegyverzetének nagyobbik felét, az sok milliós emberanyaggal is, ájultán kiesik a küzdelmekbõl! Ha a szovjet minden erejét harcba veti Leningrád, Moszkva, és Kijev vonalának védelmére, s elveszíti a csatát, akkor mindent elvesztett. A légi, a páncélos és a nehéztüzérségi fölényt nem lehet könnyû fegyverzetû katonatömegekkel legyõzni, vagy bandaharcokkal semlegesíteni. Ez a mai hadászat nagy törvénye, s ezért szaval a levegõbe a szovjet, amikor Napóleon bukását bíztató példának idézgeti...

Hadak útja a szovjet-földön...
A nagy csaták második hetében, a hatalmas kezdõ eredmények viharos kihasználásáról számolhatunk be. Északon Riga elesett, s Windaut is megszállottak a németek - a Litvániában rekedt orosz csapatok már hajóval sem menekülhetnek ki a szorító acélgyûrûbõl. A balti tengerpart tekintélyes részét a német hadsereg tartja kezében, s a Finnország felé irányuló hajóforgalom megerõsödik. A balti térségben egy teljes szovjet hadsereg pusztult el, a szétszórt egységek maradványait az erõsítésnek érkezõ német csapatok terelik a fogolytáborokba.
Finnország déli részébe a szovjet csapatok megkísérelték a betörést, de véres vereséggel visszavonultak. Közép- és Észak-Finnországból az egyesült német-finn hadsereg oszlopai kemény harcokban, tervszerûen elõrenyomulnak. Az Aland-szigeteket a finnek megszállták, s a gyorsan lerakott aknazáron egy szovjet búvárnaszád felrobbant. A finn légvédelmi ágyúk tüzében több mint 100 szovjet repülõgép pusztult el.
Az északi arcvonalon a Düna átlépése volt a legnehezebb feladat, megteremteni kedvezõ elõfeltételeit a Pszkov felé irányuló elõnyomulásnak. A szovjet csapatokat Pszkov alatt rendezik új csatasorba, de Leningrád felé más utak is vezetnek a balti tér nyugati oldalán. Dünaburgtól délkeletre a berezinai csata volt a legelkeseredettebb. A szovjet hadvezetõség minden áron megpróbálta az átkelés meghiúsítását Szmolenszk és Moszkva védelmének érdekében, s a merész német áttörés után a Berezina balpartján az összevont szovjet páncélos erõk kétségbeesett ellentámadást indítottak meg, amelyet a német Stukák százai valósággal szétmorzsoltak. A berezinai csata után a
Dnyeper és a Duna felsõ folyásánál elõretörõ hadseregnek széles, összefüggõ arcvonala szilárdan kialakult.
A szovjet erõdítményvonala mögött Szmolenszk légi bombázása a legerõsebb, de ankarai hírek szerint Moszkvában is sûrûsödik a légi riadó. A moszkvai pályaudvarokra rengeteg katona érkezik a szovjet-birodalom belsejébõl, s a beözönlõ csapatokat a forgalmi zavarok miatt nem tudják tovább szállítani. Napokig várakozó ezredek, gyalog indulnak el a végzet útján a harcterek felé.
Leningrádban mozgósították a lakosságot lövészárok építésre, a férfiakat 12-50, a nõket 16-45 év között... Moszkva körül is kezdetleges sáncokat húznak az új "védelmi tanács" rendelkezésére. A védelmi tanács átvette a hatalmat a szovjet kormánytól. Elnöke Sztálin,

fontos tagjai; Vorosilov, Molotov, és Malenkov, a kommunista párt központi bizottságának fõtitkára.
A német hadsereg Minszk vonalán is elérte a Dnyepert, s a hátrahagyott, bezárt szovjet hadseregbõl újabb 75.000 katona futott át a németekhez! A hadifoglyok száma 300.000 fölé emelkedett, s több ezer szovjet tiszt piheni ki a fáradalmakat az ideiglenes táborokban, élükön Jegorov tábornokkal, akinek jegyzeteibõl kiderült, hogy a szovjet céltudatosan készülõdött Európa megtámadására...
A Pripjet mocsarak alatt, a német arcvonal déli szárnya, a Lemberg körüli csaták hasznosításával lendületesen elõre hajlott. Lucktól keletre a szovjet páncélosok utolsó ellentámadási kísérletét két nap alatt véglegesen leverték, s a Rovno - Zsitomir szakaszán kifejlõdött nehéz harcokban 500 szovjet gépkocsi és 18 vonat pusztult el a német bombák és fegyverek halálos tüzeben. Galíciában a Szeréten át, széles arcvonalon folyik az ellenség üldözése, s a visszavonulás iránya csak a mocsár, vagy Kijev lehet...

A magyar honvédek hõsi harcai...
Sztaniszlau és Kolomea elfoglalásával a magyar csapatok felzárkóztak nagy szövetségesünk bajtársi seregéhez, s diadalmasan elõrenyomultak a Dnyeszter vonalára! A magyar honvédek a Kárpát-szorosokon túl a sík területen, légierõnk vitéz támogatásával gyorsan törtek elõre, s Kolomea határában lendületes támadással megfutamították a szovjet csapatokat. Kolomeában virággal és boldog örömmel fogadták a magyar haderõt. Július 5-én és 6-án erõs szovjet oldaltámadást vertek vissza a magyarok, s gépesített és páncélos csapataink különösen kitûntek a nehéz és diadalmas ütközetben. A honvéd páncélosok elfoglalták a Dnyeszter átkelõ pontjának déli hídfõállását, s rendkívül súlyos veszteségeket okoztak az ellenségnek. A szovjet sereg sok halottat, sebesültet és nagy zsákmányt hagyott a csatatéren. A honvédcsapatok egyes részei már a Dnyeszter keleti partjain nyomulnak elõre, s légierõnk sikeresen bombázza a támadási vonal elõterét. Minden jó magyar büszkeséggel és szeretõ gonddal tekint a távoli harcterek felé, ahol legjobbjaink õsi vitézséggel és véráldozattal pecsételik meg szövetségünket az új Európával!...
Besszarábiában német és román támadás hajtja elõre az arcvonalát. Csernovic elesett. Észak-Moldvában a szövetséges csapatok átkeltek a Pruth folyón, s haladnak elõre a Dnyeszter felé. Az Északi- és a Fekete-tenger között, mindenütt a támadás és az üldözés jegyében zajlik a háború. A szovjet hadsereg vesztesége, zavara, rendetlensége és vadállati bosszúszomja napról-napra kiütközõbben megmutatkozik. Július 5-én 281, július 6-án 204 repülõgépet vesztett a szovjet, s ezen a két napon rengeteg szovjet páncélos és üteg is elpusztult. A sokat emlegetett Sztálin-vonal sem látszik elég erõsnek a támadási lendület lecsökkentésére, mert a legújabb hírek szerint a németek már 20 modern erõdöt elfoglaltak 100 közép- és nehézágyúval, és 154 páncélos harckocsit zsákmányoltak a Sztálin-vonalon túl, tehát veszedelmes rés keletkezett az összefüggõ vasbeton mûveken.

Milyen a szovjet katona?
Rendkívül jellemzõ, hogy a német katonai szakirodalom nem becsüli le a szovjet ellenfelet, csak leméri, pontosan józanul, a feladatok megoldásának biztosítására. A szovjet átlagkatonája vak gyûlöletbe hajszolt, primitív, megfélemlített, hiszékeny ember. Beül a kívülrõl lezárt bunkerbe, ahonnan nincs menekvés. Azt hiszi, hogy az ellenség feltétlenül megöli, ha elfogja, s azt tudja, amit szigorúan a szájába rágtak, hogy otthon lemészárolják az egész családját, ha fogságba kerül... Elfogott ezredesek könyörögtek, hogy ne adják ki a nevüket a Vöröskeresztnek, mert féltik a hozzátartozóikat. Jobb, ha azt hiszi a hadvezetõség, hogy elestek...
Az egyik szovjet páncéloson a kocsivezetõ nyugodtan rajtamaradt, amikor a németek a robbantóanyagot már alája dobták. Elhitte, hogy a szovjet gyártmány sérthetetlen...

Nekiszaladt sok szovjet katona a német harckocsiknak, azt hitte, hogy lehet, - neki így mondták... Tompa halálmegvetéssel összebújt emberfalkák rohannak a pusztulásba, mert úgy érzik, hogy nincs menekvés. Hátul ott fekszik a legkisebb egység mögött is a politikai biztos, revolverrel a kezében... Halál elõl és halál hátul. Nincs miért válogatni...
Különösen az elsõ sorokba küldött ázsiaiak tûnnek fel hadi leleményességükkel és a terep okos kihasználásával. Szívósak, ügyesek, ravaszok. Sebesültnek tettetik magukat, s kézigránátot vetnek az utolsó pillanatban a közeledõre. Megcsonkítják a sebesülteket és megölik a foglyokat. Bandaharcokat kezdenek az arcvonal mögött. A német katona a rombolás barbár szellemének kollektívumával kerül szembe...
Más, természetesen a nyugati civilizáció katonája. A német kemény, elszánt a harcban, de alaptermészetébõl hiányzik a rombolási düh. Hadserege finom, tagozott mûszer, minden kis kereke megbízható. Katonája fölényes a legjobb fegyver, s az egyéni legénykedés sem hiányzik belõle.
Gustl Baraner, a német sívilágbajnok, pisztollyal és kézigránáttal három szovjet harckocsit pusztított el egyedül...
A szovjet katona babonás, tompa és primitív ösztöneit vasmarokkal tartja szolgálatában a kommunista politikai vezérkar. A világforradalom uszítói a legembertelenebb, hajmeresztõ gyilkosságokat parancsolják meg ezeknek a szerencsétlen, tudatlan élõlényeknek.
Sambor, Libau, Luck, Lemberg, Dubno és sok más kisebb-nagyobb város és község börtöneiben vadállati aljassággal lemészárolt litván és ukrán hazafiak holttestét találták meg a felszabadító német csapatok. Százakat és ezreket legéppuskáztak, az élõkbe még kézigránátokat vetettek, s azután petróleummal leöntötték és meggyújtották a hullákat. Ez a közismert szovjet módszer 1917 óta, ez a sátáni vonás a vörös uralom arculatán, amelyet egyesek jószándéka sohasem törölhetett le és szépíthetett meg az undorító világ elõtt. Az ilyen állati feladatok miatt, a szovjet katona nem tisztelheti önmagát és egyenruháját. Csordába degradálták szándékosan. A terror tartja a sorban, s az önbecsülése a semmibe züllik. Egy orosz tisztet mezítláb fogtak el a németek. A csodálkozó kérdésekre elmondotta, hogy eladta a csizmáját - cigarettáért... Rosszabb ez a lopásnál, kimondhatatlanul!

Milyen az orosz hadfelszerelés?
A szovjet határokon túl tényleg keveset tudott a világ a szovjet repülõgépek és páncélos kocsik harci értékérõl. A hírverés és a valóság között, tetszés szerint, megbecsült üresség tátongott. Kétségtelen dolog azonban, hogy a szovjet, ahogy azt most Sztálin nyíltan megmondotta, készült az európai háborúra, s a német szerzõdéssel csak idõt akart nyerni a sikeres összecsapáshoz. A lázas készülõdésnek elképesztõ bizonyítéka az, hogy Lengyelország, Besszarábia, Litvánia, Latvia, és Észtország területén, a szovjet megszállás elõtt 90 repülõtér volt, s a német kézre került vezérkari térképek szerint, a háború kezdetén 814 repülõtér állott a szovjet légierõ rendelkezésére ugyanezen a területen!...
A háború kitörése napján a határszéli összes nagyobb repülõtereken 40-100 szovjet gép állott összezsúfoltan, a végsõ elrendezés napok alatt feltisztuló zavarosságában, de az arányos elosztáshoz már nem volt idõ... A harchoz szokott német repülõk sohasem láttak még ilyen kiadós, tömött célpontokat, s éltek is a jó alkalommal. Ez magyarázza meg az elsõ háborús nap egyébként hihetetlen szovjet veszteségeit. De azóta is arányos a pusztulás, csak csökkenõ természetesen, mert egyre kevesebb gép száll fel a maradékból. Eddig körülbelül 5-6.000 szovjet gép zuhant le, vagy hullott alkatrészeire a földön.
A felszálló gépekrõl néhány légi ütközet után megállapították a németek, hogy sok a kiöregedett láda közöttük. Legnagyobb tömegben vadászgépe volt a szovjetnek, de az átlag az 1934. évnek megfelelõ típushoz húzott. A J. 16. mintájú vadászgép a spanyol polgárháborúból ismert "Ráta" már nem versenyezhetik modern testvéreivel, mert lassúbb járású, mint a Ju.88-as német harcigép! A Rátánál öregebb típusok is bõven gyöngítik a

szovjet légierõt, s a J.12., az L.15., és a DJ.6. mintájú gépek könnyû prédái voltak a pompás német vadászoknak.
A J.17., J.61., J.153. típusú szovjet vadászgépek csak kis számban tûntek fel a harcokban, s feltételezhetõ, hogy kevés is van belõlük. A szovjet harci gép SB.2. típusú Martin-bombázó, amelyet már úgy durrantanak le a mai világban, mint a feldobott tököt. Mondani is fölösleges, hogy a személyzet kiképzésében, tudásában és lelkiismeretes kötelesség teljesítésében, még az egyenlõ minõségû gépi felszerelés esetén is döntõ különbség maradna a német és a szovjet katona között. Éjjeli támadásra a szovjet pilóták teljesen alkalmatlanok, mert nem tudják a vezetési feladatokat. Ahogy a német bírálat summázza a vizsgálódás eredményét, a szovjet repülés "igazi bolseviki gyerek: számban nagy, technikában hátramaradott és szellemében nehézkes..."
Ez a bírálat egyformán illeti a légügyi, a páncélos, a tüzérségi és az összes mûszaki erõket, beleértve a forgalmi szervezetet is, amely talán még akkor is csõdöt mondana, ha a németek is segítenének egy kicsit a zsidó Kaganovics Mózes egyeduralmában tönkrement vasúthálózatot karbantartani...

Ahogy a világ gondolkodik...
Sztálin parancsot adott a termés és az elszállíthatatlan javak felégetésére. Luck fölött égnek az erdõk. Az elõrenyomuló csapatok elhamvasztott falvakon át menetelnek. Mire való lenne ez a vad ázsiai intézkedés, ha a szovjet kormány bízna a gyõzelemben?... És mire való, ha elveszíti a háborút?...
Churchill és Edén zavartalanul dicséri a szovjetet, de az Amerikai Egyesült Államokban nagyra nõtt a szellemi tanácstalanság. Lindbergh ezredes, Wheeler szenátor, Merwin Hart, Knudsen Hoover és Hearst hangja élesebben csendül, s nagy tábora van annak a józan követelésnek, hogy "Amerikáért mindent, a szovjetért semmit..." Azt a zsidó mesét, - hogy Hitler a szovjet legyõzése után, Szibéria, a Bering-csatorna és Alaszka jegén át az Egyesült Államokra támad -, igen kevesen hiszik el, pedig a mese olyan valószínûtlen, hogy egyes körökben megérdemli a feltétlen hitelt.
Európában elmélyülõ rokonszenv kíséri a szovjet felszámolásának háborúját. A spanyol "kék hadosztály" nyomán, mindenfelé önkéntes alakulatok keletkeznek, felajánlani a nacionalista erõket a szovjet legyûrésére. Serano Suner feltûnõ nyilatkozatában megállapította, hogy a szovjet Spanyolország leggyûlöltebb ellensége, s legyõzése az európai új rend elõfeltétele. "S ha külön okot is kell említsek - mondotta Suner -, akkor utalok arra a szörnyûségre, hogy 1936-ban és 1937-ben a szovjet 6.000 spanyol gyereket rabolt és hurcolt el Spanyolországból..."
Lassan kialakult a keleti és a nyugati hadszíntér világosan kirajzolódó egyensúlya, s Európa népei felismerik ennek az egyensúlynak történelmi jelentõségét.
Korai volt minden öröm, mert semmit sem gyöngül a szorítás Anglia körül. Június havában 768.950 tonna hajóteret vesztett újra Anglia, s háborús vesztesége 12,5 millió tonnára emelkedett!
Három nap alatt 83 brit repülõgép pusztult el, s az éjjel berepülõ angol gépekbõl, német terület fölött az éjjeli vadászok állandóan 16-18%-ot semmisítenek meg. Tobruk körül dörögnek az ágyúk, Ciprus szigete és Alexandria ellen heves légitámadást vezetett az olasz és német légierõ, s az Atlanti-óceánon olyan a harc, mintha keleten nem is volna háború. Ez a hadászati egyensúly a biztosíték arra, hogy korunk gigantikus mérkõzésének végén a békefeltételeket a tengelyhatalmak szabják meg Európa boldogulásának elõkészítésére.

A világbolsevizmus bukása

(1941. július 31.)

Szovjet-Oroszország földjén, a végtelenbe nyúló csatatereken, gyarló képzelõerõnkkel már át sem fogható harcok dúlnak, s az embernek, az anyagnak, a technikának és a szervezetnek roppant megütközései hosszú döntésre formálják a világtörténelmet.
A XIX. és a XX. század fegyverre bízott nagy perét vívják a milliós seregek! Az emberi élet töméntelen bonyolult, kusza és egymásba csavarodó vonalon halad elõre a magasabb rendû szervezeti formák felé, s kinek lelke a múlt rabságában fogoly, érdeke, hajlama szerint a legszûkebb mellékösvényt is fõútvonalnak hazudhatja, de ezek a sûrû ámítások semmit sem változtatnak azon a tényen, hogy két évszázad verekszik egymás ellen minden erejével és hatalmával a keleti háború arcvonalain.
Két különbözõ alapfelfogás a mindenség, az ember, az élet, a munka és a haladás fogalmairól; két lezajlott forradalom; két szögesen ellenkezõ világnézet; két kultúra; két óriás, kollektív irányakarat; két termelési és elosztási rend viaskodik egymással a harcmezõkön: s ez az értelme a megmérhetetlen áldozatoknak, s minden más magyarázat a lényeg elposványosítására törekvõ vak egyoldalúság. A dogmatikus megkötöttség kiküszöbölésével az a kérdés, hogy a bolsevizmus vagy a nemzetiszocializmus fõvonalán haladjon-e tovább az emberiség? A közbeszúrt harmadik és harmincharmadik okoskodó kérdés semmivé zsugorodik a vajúdás lázában.
Évezredek bizonyítják, hogy halad az emberiség elõre. Kegyetlen volt az út mindig, sok volt a hiábavaló mártíromság, a szenvedés, a megpróbáltatás, de fogalma sincs a szörnyû múltidõrõl, a betegségek, az állati munka, a rabszolgasors, és a tudatlanság pusztításairól annak, aki az általános haladást nagyképûségbõl vagy az egyéni sérelmek dühében megtagadja.
Haladunk, részesei vagyunk a múlt felgyújtott nagy örökségének utunk megkönnyebbítésére, s még a koldusember is örököse a volt századoknak... Csak a jövõt nem látjuk soha, s ebben a nagy ismeretlenben buzog az ismétlõdõ hibák örök, fekete forrásvize. (...) Sohasem tud a lélekkel és gondolattal megáldott ember elmenekülni a jövõt rajzoló képzetektõl, s így van ez jól: ez a törvény és a szükséglet a haladáshoz. A szellemi nyugtalanság, az igazságért folytatott konok küzdelem, a meg nem nyugvás lobogó szelleme a történelem kovásza. Feltalálók, felfedezõk, tudósok, mûvészek, harcosok, államférfiak, az emberi fejlõdés elöljáró hõsei nem az anyagban hittek, s nem az aranyért nyugtalankodtak. A csillagok magasságában rejtõzõ erkölcs és lelkesedés nemesítette meg az embert, s társadalmát az önzetlen szolgálat óvta meg a végromlástól. Ennek a nyugtalan erkölcsi ösztönnek érvényesülése az emberi haladás minden idõkben. Van anyag, van önzés, vannak vadállati ösztönök, van mindent szétromboló düh, elkeseredés, van olthatatlan vágy a hatalomért bármi áron és szép magyarázat a megszerzésére, van jogtalan és szívtelen törekvés a múlt védelmére és a tehetségtelen uralom megtartására: minden elképzelhetõ rossz itt él, itt van az emberi társadalom bástyáin belül és mégsem az a megoldás, hogy gyújtsuk fel az egész tábort, s ültessük trónra az anyagiasság és az osztályharc törvényét!
Csodálatos és gyönyörû az ember harca. Egészség, erkölcs, tudás, önzetlenség, eredmény biztathat bennünket a jövõért folytatott küzdelemre, hitek és eszmék gyõznek a népek és nemzetek életében, s aki csak anyagot és betegséget lát maga körül -, az a legbetegebb ember, vagy a legnagyobb csaló...

A jövõért rajongó nemes emberi ösztönt rontotta és csalta meg közel 100 esztendõn át az ipari forradalom korcs szülötte: a marxizmus.
Mardocháj-Marx, a rabbigyerek, a Talmud rideg és európaidegen logikáján felcseperedett tudósnövendék, amikor elérhetetlen távolságokban látta lebegni a német egyetemi tanszéket, fajtájának fanatikus gyûlöletével nekirontott az európai társadalom betegségeinek, kereste-kutatta mindig mások írásaiban a válság megoldását, elzárkózott a könyvek közé, s szellemileg a szakállához hasonlóan bozontos, ápolatlan, vad elméletet

gyártott: a Kommunista Kiáltványt -, nem a kapitalizmus, hanem a dolgozó emberiség megmérgezésére.
Marx mindent feláldozott a történelmi materializmus és az osztályharc ábrahámi máglyáján, ami nem volt az övé: a népek és országok belsõ erejét, a keresztény erkölcsöt, a javító szándékokat, s a férfias küzdelmet a jövendõért, mert csak a vörös lángokat akarta látni, a tüzet a társadalmakon, a lázadást, s a hatalmat utána, a zsidó messiásvárás torokhangú, könyörgõ énekeinek beváltására...
Egy elképzelhetetlen nemzetközi összeesküvés faragott, csiszolt a marxizmusból zárt gondolatrendszert, hamis társadalomtudományt, filozófiát, világnézetet és hatalmi szervezetet az uralom megszerzésére! Az elzsidósodott kapitalizmus nem tudott bûneitõl idejében megszabadulni, s a zsidó marxizmus besorozta az ipari munkást a zsidó világuralmi érdekek szolgálatába. Az elhagyatott munkásnak nem is volt más útja! Erõs érdekvédelem, szakszervezeti és szövetkezeti mozgalom nélkül sovány kenyerét is kiverte volna kezébõl a kapitalista fejlõdés vihara, s a zsidó vezérkar gondoskodott arról, hogy távol tartsa a munkásságtól a nemzeti befolyásokat, hogy a munkások pénzébõl megteremtett önvédelmi szervezetekért, cserébe maradéktalanul elfogadtassa az osztályharc, a hazátlanság és a proletár forradalom elméletét!
A zsidó csak a nemzetköziségben tûnhetik el a figyelõ szemek elõl úgy, hogy népi sajátosságait és titkos szövetségét továbbra is megtarthassa. "A proletárnak nincs hazája" - hirdette Marx, hogy a proletár bárhol felhasználható legyen. "A marxizmusban nyoma sincs az etikának" - mondotta Lenin, s éppen ezért tartotta jónak a "hivatásos forradalmárok" kiképzésére és a gyûlölt cári uralom, minden gátlástól mentes megbuktatására...
A középkori kötelékekbõl kiszabadított zsidóság csak két pályát ismert testvéri elosztásban: a kapitalizmust és a marxizmust. A dúsgazdag zsidó kerekedõ degenerált fia szalonkommunista lett. A zsidó tõkés gyöngéd érzelmeket ápolt kebelében a zsidó munkásvezér iránt. Milliomos zsidók palotáiban úgy beszélgettek a forradalomról, mint a kockacukor áremelkedésérõl. Az ókonzervatív zsidó a 2. internacionáléhoz húzott, a "haladó" zsidó már a 3-hoz...
Az évtizedek folyamán a marxizmus szervezetei körül összesereglett az emberiség minden társadalomellenes típusa! A vezérkar felé tülekedett a szellemi alvilág: hiúságukban sérült mûvészek, írók, költõk, professzorok, áltudósok és egyéb szellemi szegénylegények, elcsapott cipõfelsõrészkészítõk és zongoristák, bágyadt némberek, tapsért megõrült részvénytulajdonosok, felkerekedett munkás alvezérek, mindenre elszánt kalandorok, ügynökök, akiknek mindegy volt, hogy mit árulnak, forradalmat vagy textíliát, nagyravágyó sakterek, berekedt zsidó kántorok, enervált senkik - az idegeiket borzolni -, bizonytalan, sötét egzisztenciák, zsaroló zuglapok szerkesztõi, konjunktúralovagok, csõdbejutott üzletemberek, szökevény katonák, s minden ütõdött, csapott, betegesen hiú, zagyva értelmû ember felcsapott szocialistának és kommunistának. A világháború vége felé egész Európában készen állott az uralomra ez a tökéletesen elzsidósodott, patologikus elemekkel bõven megtömött marxista vezérkar, amelynek végsõ céljaiban már csak eszköz volt a munkásság, s forradalma csak gyilkosságokba, rendetlenségbe és pusztulásba szakadhatott...
Lenin jegyzeteiben így szerepel az osztályharc levezetése: "Matematika = plusz és mínusz. Mechanika = hatás és ellenhatás. Fizika = elektromosság a két póluson. Kémia = atomok kötése és bomlása. Társadalomtudomány = osztályok harca"...
Ez a leegyszerûsített marxizmus! Ez a jeges, zúzmarás, hideg zsidó világszemlélet, az ember alárendelése a maga által felfedett természettudományi tételeknek: a tudományos csalás, s az embervezetés becstelensége. És ebben az életszemléletben nincs semmi különbség a marxizmus harcra megosztott táborai között. Aki a történelmi materializmus és az osztályharc tanát elfogadja, az zsidó mérget vesz be és mérgez! Ahol pedig ennek a

világszemléletnek hívei uralomra kerülnek, ott csak az történhetik, ami Szovjet-Oroszországban történt, akármilyen mérsékeltnek vallották magukat a marxisták gyöngeségük korszakában... Az elmélet kötelez, a világnézet beteljesülésre tör, s kétféle marxizmus nincs.

Lenin harsányan vádolta Kerenszkijt, hogy a hadseregben a fronton bevezette a halálbüntetést. A jövõbe nem látó tömeg zajosan tombolt örömében ennyi szelídség láttán. Egy hónap múlva Lenin volt az ûr, s megkezdõdött milliók lemészárlása!...
Kohn-Kun Béla is megindítóan panaszkodott a katonai hatóságok szigorára a szökevények kezelésében, de a kommunizmus alatt csürhéje ártatlan embereket végzett ki. A pacifizmus jelszava sehol sem tudta megakadályozni a vadállati, a fölösleges, a szadista gyilkosságokat; a marxizmus nevében öltek és raboltak mindenütt, ahol a kommunizmus felülkerekedett. Nemcsak Szovjet-Oroszországban ömlött át a marxista elmélet a bolsevizmus gyakorlatába, hanem mindenütt, ahol a fegyver és a hatalom a kezükbe jutott. Az osztályharc véres felvillanásainak egy a kezdete, a formája, a következménye és a romlottsága az öt földrészen, mert egyvonású a marxista vezetõség mindenütt, a világbolsevizmus sajátos összetételû vezérkarában! A szelídségi tüneteket egyedül az ellenállás és a kemény visszautas mértéke okozza...
Van szelíd bolseviki is, ott, ahol fogják. Van hazafiaskodó marxista is, ahol már ártalmas az egészségre a nemzetköziség... Még az is valószínû, hogy Szovjet-Oroszország lázas rángatódzásaiban, egyes vezetõ emberek megpróbálták az uralom átállítását elviselhetõ emberi alapokra, de a kísérlet nem sikerült, mert minden rendszer csak önmagát adhatja, s nem lényegének ellenkezõjét...
Rajta a vérvád a marxista osztályharc elméletén, hogy kirobbantotta a vérengzéseket, a terrort, a gyilkosságokat, s rákényszerítette sok ország vezetõségére az egyedül hatásos nyers, megtorló intézkedéseket. Ebben azután nincs helye a vitatkozásnak, mert minden "fehér" intézkedés csak következménye volt a "vörös" banditizmusnak. A legelemibb emberi jog a védekezés, s ahol az elkorcsosodott polgári uralom nem tudott véget vetni a terrornak, vagy ahol a szociáldemokrata vezetõség gyöngéd szemrehányásokkal próbálta megfékezni a kedves "elvtársakat", ott az életerõs nacionalizmus elsöpörte a fórumról a marxizmussal szövetkezett demokráciát is. így történt a nagy változás Olaszországban, a német birodalomban, és Spanyolországban.
Egyetlen tenyésztelepe a gyakorlatba átültetett marxizmusnak Szovjet-Oroszország maradt, a zsidóság fõfészke, a természeti kincseiben dúsgazdag birodalom, a "szocialista tanácsköztársaságok szövetsége", 21.200.000 négyzetkilométer területen -180 millió holt lélek fölött. Huszonnégy esztendõ nagy idõ, s a szovjet mindennap megígérte a világnak a munkásparadicsomot. Az ígéret teljesítésére kiirtották a középosztályt, állati sorba süllyesztették a parasztot, robotmunkára fogták az ipari munkást, puskacsõ elé állították a nemzeti gondolat harcosait, leverték a pisszenést is, s a birtokba vett föld és nép kincseivel felépítették a világforradalom hadseregét. Semmi sem volt elég a szovjet urainak, sok-sok milliós hadsereg kellett tûzzel és vassal továbbterjeszteni a "munkásparadicsom" áldásait. A kultúrbolsevizmus megszállottjai, akik a nyugaton minden hibát, bûnt és mulasztást olyan vad emberszeretettel kipellengéreztek, csodálatos módon csak szépet, jót, nagyot és nemeset láttak a szovjet halálországában.
Egyetlen uralmi rendszernek sem volt a történelem kezdete óta annyi önkéntes ügynöke, házalója, kémje és propagandistája, mint a szovjetnek! Szerte a világban, szabadkõmûvesek, zsidó írók, mûvészek és hivatásos forradalmárok, jóindulatú demokraták, liberális tõkések és uralmát sóvárgó akarnokok hirdették nyíltan és titokban a szovjet dicsõségét, s amikor az orosz pusztákon százezrek hullottak el az éhínségben, túltáplált zsidó némberek Sztálin-táncot jártak New York õrjöngõ kommunista tömegei elõtt...

A Komintern arannyal lazított Dél-Amerikában, Ausztráliában, az afrikai négerek között, az európai országokban és az ázsiai térben. A zsidó messianizmus körülrajongta a barbár hordákat, rokonszenvtüntetéseket, vérbeszakadt lázadásokat szított céljai elérésére, s azzal sem törõdött, hogy a szovjet önmagával sem tudott megbékélni, s rövid idõnként világot elámító vérfürdõket rendezett saját soraiban.
Egy õsrégi orosz monda szerint, - elérkezik egyszer a "névtelen állat" uralma... Itt bomlik ki elõttünk a harcok fergetegébõl a névtelen szovjet-állat, amely 24 évvel ezelõtt pontosan úgy intézte el áldozatait Mitauban, Kijevben, Rigában, mint a mostani visszavonulás széles területein. Akkor büntetlenül történhetett minden, ma azonban megtorlást kongat az óra. Marx elvetélt zsidó forradalmát felszámolja az európai nemzeti forradalom, s a világbolsevizmus kalandorait véglegesen leszorítja a becsületes életküzdelmek terérõl. A marxizmus napjai megszámoltattak. Bolseviki gyakorlat nélkül elsorvad a hozzátartozó elmélet...
A dolgozó munkásnak édes-kevés köze van a bolsevizmus bukásához. A munkás nem bukhatik meg, csak feljebb léphet az emberi méltóság történelmi lépcsõzetén. Rendeltetése, hivatása szorosan hozzáköti nemzetéhez, s a nemzetköziség bukott álmai helyén be kell rendezkedjék az új életre, sorsának és küzdelmeinek ésszerû, józan irányításával. A marxista szervezetek helyére a XX. század korszerû munkáskamarái lépnek, védeni az eltulajdoníthatatlan emberi és szakmai jogokat, biztosítani a tisztességes részesedést a nemzeti termelésbõl, s felépíteni a népi szociálpolitika hatalmas épületét, amelybõl egyetlen dolgozó sem maradhat ki.
A technika rohamos fejlõdésében és a nemzeti tervgazdálkodásban az ember ura lesz végre a gépnek, nem szolgálja, s ebben a felszabadító folyamatban a munkás elfoglalhatja az õt megilletõ társadalmi rangsort. A munkás nem vágyakozik úri parolára, csak a maga helyére. Emberi életet, családi biztonságot, kulturális lehetõséget, egészséges lakást, tisztes bánásmódot, s megbecsülést joggal kíván a dolgozó, s az újjászervezett Európában, a munkaállamok békés, termelõ rendjében teljesülhet is a természetes munkáskívánság. Csak a nemzeten belül szüntethetõ meg az osztály felfelé és lefelé egyaránt, hogy helyet adjon a munkafeladatok tervszerû rétegezõdésének abban a lelkes szervezetben, amelynek rendjét és igazságát a közerkölcs szabályozza.
Egyik nemzetnek sem hoz megváltást ingyen és bérmentve a másik! A szemünk elõtt pereg le egy megbomlott kor és egy csõdbe vert világnézet tragédiája: tanuljanak belõle közös jóakarattal, nézzük végig figyelmesen a véres képekbe rögzített filmet, s keressük meg a magyar utat munkával, szellemi törekvéssel és mélységes hittel, hogy megérdemelt jövõ legyen a miénk...

Szovjet népek a fogságban

(1941. augusztus 7.)
A keleti harctérrõl százezrek menetelnek végeláthatatlan sorokban, s fegyveres õrség kíséretében a kijelölt hadifogoly táborok felé. Letört, halálosan fáradt és halálra rémült emberek, akik csak hetek múlva hiszik el, a sok ijesztgetés után, hogy nem mészárolják le õket, ahogy õk végeztek volna ellenfeleikkel, a politikai biztosok parancsára...
A világ egyetlen hadseregében sincs olyan csodálatos, zagyva, kevert népegyveleg és bábeli nyelvzavar, mint a szovjet hadifoglyok milliós táborában!
Feltárul elõttünk (...) a titokzatos ázsiai népvándorlás forrása, a faji települések erõszakkal bomlásba vert rendetlensége és a szovjet uralom alá kancsukázott szerencsétlen népek romlása.
A szovjet birodalomban 100 különbözõ nép él, helyesebben - haldoklik! Szláv törzsek, oroszok, ukránok, fehéroroszok, s lengyelek; finnugor népek, finnek, észtek, lappok,

mordvinok, cseremiszek, osztjákok, vogulok, szamojédok; török-tatár népek, baskírok, kirgizek, üzbégek; kaukázusi népek, georgiaiak, örmények, cserkeszek, kurdok, kalmükök -, a faji keveredés és a törzsi megoszlás százféle zártságában kerültek bele a szovjet béklyóiba. A Kreml vörös uralma nem ismert nemzetet és fajt, s ha meg is engedték az anyanyelv használatát, ugyanakkor gyilkos erõvel törtek le minden megmozdulást, amely sajátos népi fejlõdést és kultúrát követelt. Csak a zsidó volt kivétel, - Marx népe hozzátartozott az uralkodó réteghez, s a központi akaratot irányította. (...)
... A szovjet, az elrabolt népi kultúráért csak elaljasodást, emberi züllést, baromi fásultságot, szürke, szûkhomlokú, haladásellenes, barbár tömeget tudott adni cserébe az emberiségnek! Minden fajtából kihozta a rosszat, a gonoszság lappangó ösztöneit, az állati vonást, az elhanyatló megadás dermedt érzését. Már csak itt-ott villan fel az erõs fajtákban a szellem, az életkedv, s az értelem...
Kultúrát hazudott 25 éven át a szovjet-zsidó uralom (...) .... A szovjet pusztulása, az emberiség megmentése!

Húszmillió magyart

(1941. augusztus 20.)
Szent István napját ünnepli a megnagyobbodott Magyarország, s a szívünk beleolvad népünk, fajtánk ezeréves történelmi múltjába. Szívesen és boldogan lapozzuk visszafelé a dicsõ múlt könyvét, lélekkel idézgetjük szóban, írásban és képekben mindazt, ami volt, de az egészséges magyar gondolkodás mégis azt súgja, hogy a múlthoz akkor leszünk méltóak, ha kutató szemünk a jövendõt keresi, s azért dolgozunk - ami lesz. (...)
Megnövekedett a magyar föld, s a magyar élet be kell töltse ezt a földet. A nép a történelem értelme, s európai sorsunk attól függ, hogy a népek biológiai versenyében, hogy álljuk meg a helyünket. A népszaporodás az évezredek mozgató ereje, s a történelem törvényeit ismerõ magyar erre a kérdésre kell irányítsa minden figyelmét, ha Szent István népének megmaradását és boldog életét nemzeti munkával szolgálni akarja.
Az EPOL (Egészségpolitikai Társaság), ez az életrevaló fiatal egyesület egy könyvet jelentetett meg, Korponay András "Húszmillió magyart" címû könyvét. (...) Valóságos jajkiáltás ez a könyv; bele kell, hogy hatoljon minden nemzetét féltõ, jövõ sorsáért aggódó magyar embernek a szívébe. Alapeszméje az, hogy csak akkor boldogulhatunk, akkor lesz újra hatalmas, erõs a magyarság, ha számbelileg megnövekszik, ha életfáján nagyszámú egészséges gyümölcsök teremnek. (...) Meggyõzõ történelmi adatokkal bizonyítja a könyv, hogy Magyarország is akkor volt leghatalmasabb, legtekintélyesebb Európában, amikor népszáma a többi európai hatalomhoz hasonló nagyságú volt. Mátyás király birodalmának 5 millió körül volt a lélekszáma, s ennek 75-80%-a, kb. 4 millió volt magyar! Ha meggondoljuk, mondja Korponay, hogy ugyanezen korban Anglia népessége mindössze 3,7 millió, Oroszországé 2,1 millió, Poroszországé pedig 800 ezer lelket számlált, akkor érthetjük át Mátyás király birodalmának európai viszonylatban vett óriási hatalmi súlyát. Ebben az idõben csak két egységes európai monarchia múlta felül számbeli tekintetben Magyarországot, Spanyolország és Franciaország! A Habsburgok birodalmának és Itáliának ugyan szintén nagyobb volt a lélekszáma, de ezek egyike sem volt egységes országnak tekinthetõ.

A mohácsi vész után következõ 150 éves török uralom annyira megfogyasztotta az ország népességét, s különösen a magyarságot, hogy a XVIII. század elején csak félannyi lakosa volt Magyarországnak, mint 250 évvel elõbb, sõt kevesebb, mint Nagy Lajos korában, amikor 3 millióra lehetett becsülni a népességet, és Mátyás király négymilliós magyarságából csak 1.200.000 maradt. A magyarságnak nemcsak a száma fogyott meg, de

életereje, szaporodó képessége is megcsökkent a nemzet legértékesebb férfi népességének kipusztulása folytán.
Hozzájárult ehhez, hogy a magyarsággal ellenséges kormányzat a XVIII. században tömegesen telepítette az idegen népfajokat Magyarország területére, úgyhogy bár II. József koráig a magyarság száma kb. elérte a 3 milliót, arányszáma az ország népességében 39%-ra esett le. Azóta a világháborúig felszaporodott ugyan a magyarság száma 10 millióra, de ez még mindig csak valamivel több, mint felét (54,5%) tette az ország lakosságának.
A kiegyezés utáni korszak Korponay szerint ábrándok után futkosott, amikor a 30 millió magyart tûzte ki célul, de ezt nem a magyar nép biológiai erejének védelmével és fokozásával igyekezett elérni, s nem törõdött azzal, hogy a magyarság soraiban szerepel a nyelvileg magyarnak vett 700 ezer zsidó és jelentékeny számú, csak névleg asszimilált idegen. Ugyanakkor "a magyar lelkek százezrei pusztultak el a halál valamelyik sötét sikátorában, mások meg koldusbottal kezükben keltek útra a tengeren túlra, új hazát keresni"...

Korponay nem zárkózik el az asszimiláció elõl, mert hiszen az asszimiláció sok helyen és sok esetben természetes folyamat, de nagyon helyesen mondja: "bármi asszimiláció sikerét nem azáltal biztosítom legjobban, ha az asszimilálandók számát nyakló nélkül növelem, hanem ha az asszimilálók tömegét erõsítem".
A magyarság új felemelkedésének alapfeltétele tehát szerinte "az asszimiláció kimérájára épített népesedéspolitika könyörtelen felszámolása és a magyar jövõnek a színmagyarság számbeli megerõsítése által való alapozása".
A mai helyzet megdöbbentõ és elszomorító. Mutatkozik ugyan még most is természetes szaporodás, mert a születések száma felülmúlja a halálozásokét, de ez a szaporodás már csak látszólagos, mert csak az idõsebb korosztályok lélekszáma növekszik! A fiatalabb nemzedékek már évrõl-évre kisebb számmal lépnek az alkotó életbe, s mire az idõsebbek fokozatosan kihalnak, a mostani születési szám mellett meg fog indulni a népesség tényleges fogyása. A másik nagy baj, hogy a szomszéd és velünk szemben barátságtalan népek, az oláhok és szerbek, kétszer olyan mértékben szaporodnak, mint a magyarság! (...) Nekünk, ha a Duna völgyében vissza akarjuk állítani vezetõ szerepünket, természetes szaporodás tekintetében is az oláhok és szerbek elõtt kell járnunk, különben még mostani helyzetünk is súlyosbodni fog!
Szigorú követelményeket állít fel Korponay a magyar néppel, családdal, társadalommal és a kormányzattal szemben is. (...) ...meg kellene változtatni az egész társadalmi felfogást és életformát, amely egy számunkra idegen szellemiség térhódítása nyomán honosodott meg, vissza kell térni a régi magyar erkölcsös életfelfogásra, amely nem nyûgöt látott a gyermekben és a szórakozások akadályát, hanem örömet, reményt és büszkeséget! (...) ...érezhetõ kedvezményeket kell adni azoknak, akik sok gyermekkel biztosítják a magyarság jövõjét, ezeket minden tekintetben (földreform, adózás, alkalmazás, fizetés, elõléptetés, stb.) elõnyben kell részesíteni, az egykézõkkel, vagy gyermektelenekkel szemben.
Érezni kell mindenkinek, hogy nemcsak saját magáért van, nemcsak azért, hogy úgy-ahogy végig élje életét (...) és sírba szálljon, anélkül, hogy maga helyett még egy magyar embert sem állít a jövõ szolgálatába, hanem azért is, hogy tovább vigye nemzetét a nagy célok felé. (...) Az állami, gazdasági és társadalmi formák vagy elõsegítik, vagy hátráltatják a nemzet nagy testének egészséges szaporodását.
Szent István népének az a kötelessége, hogy értelmének és akaratának minden erejével a magyarság népi erejét növelje, s az új világban olyan életformát találjon, amely sûrû, egészséges magyar dolgozókkal tölti be az õsi ország földjét.

Két világ - és az egyiknek pusztulnia kell!

(1941. augusztus 20.)

A döntés korát éli az emberiség! Nem a tûnõdõk, a szellemi betegek, a roncsolt idegzetû politikai alkuszok, s a tüzet és a vizet összebékíteni próbáló nagyképû senkik a kor hõsei, hanem az egyenes harcosok, akik tudják, hogy a döntés végzet, sors, történelmi szükség, s az egyik világ tökéletes porráomlása!

Nincs módja senkinek, a világot ostromló két óriás tábor közül, egyéni révedezésenek korcsszülöttjét, - a nem létezõ harmadik tábort választania. Aki elhúzódik és félreáll, az az ellenséget erõsíti, vagy a szörnyû összecsapás végét alattomosan várja, aljas helyezkedésre...

Nem a gyõzelem bizonyossága, nem a kalmár számítás, hanem az erkölcsi kötelesség parancsol állásfoglalást a szovjet ellen vívott európai szabadságharcban, minden földi erõ ellen, amely az emberi kultúra gyilkosaival szövetkezik! Bármilyen ellentétek válasszanak is el egymástól európai népeket, a becsületes megbékélés alapfeltétele a szovjet barbár, uszító és véres uralmának megdöntése.

A szovjet a polgárháború, a nemzetközi viszály és az öldöklés állandósítása!

Huszonöt év alatt rendszer lett, minden felmerülõ kérdést az emberi életek tömeges vadállati kioltásával intézni el: ez a Kreml ázsiai uralmának módszere, amelyet a megszokottság vérlázító közönyével alkalmaznak a harctereken is, az arcvonal mögött, a saját lakosságuk és a sebesült katonák ellen egyaránt. A szovjet uralom megtörése nélkül nem lesz béke, haladás és kultúra Európában! Két világ közül csak a jobbik gyõzhet...

A háború harmadik éve

(1941. szeptember 4.)

A háború harmadik éve kezdõdött meg ezen a héten. Puszta formaság megemlékezni a napról, mert az európai szabadságharcnak csak kezdete volt és vége lesz a világtörténelem számára. Bennünk él a szeptemberi hajnal, amikor az angol biztatással kierõszakolt lengyel háborúban az ágyúk elõször eldördültek, ma is érezzük a francia és az angol hadüzenet óráinak lázát, 1939 szeptemberének kezdõ hetét, s az elsõ csaták és ütközetek híreinek idegfeszítõ robbanásait.

Hogy kavargóit, bomlottan és félõrülten a világ, micsoda rohamra indult minden országban száz közös ellensége az új Európának, s mit éltünk át itthon is a zsidóság és a reakció eszeveszett szándékainak, és jóslási dühének pergõtüzében!...

Azután beleszóltak a fecsegõ vitába a harctéri események. A vérnek és az acélnak, a hûségnek és a kötelességtudásnak csatamezején szörnyû ütésekkel figyelmeztette a világot az új katonai, gazdasági, politikai és társadalmi igazságokra a német hadsereg. Lengyelország, Belgium, Hollandia, Norvégia és Franciaország erõdítményei összeomlottak. Olaszország belépett a háborúba nagy szövetségese mellé. Afrika földjére csapott át a láng, a Balkánt végigperzselte a háború tüze, s égig lobbant a Szovjetunió keleti arcvonalán...

Államszervezeteket és országokat söpört el a tûzcsóvás vihar, s minden helytelen lépést hetedíziglen megbüntetett! Magyarország területe a háború két esztendejében négyszer megnagyobbodott...

Sorsunk, életünk elválaszthatatlanul és bajtársi becsülettel igazodik a tengelyhatalmakhoz. Honvédeink harca szent áldozattal pecsételi meg a szövetséget, amelyet szabad lélekkel és akarattal kötöttünk. Nem vagyunk pártatlan szemlélõk, lapuló konjunktúravadászok és megkergült, alattomos zsidó ügynökök, akik gyûlöletüket mostanában hallgatásba és elõkelõsködõ semlegességbe rejtik; - az elsõ vonal a helyünk, a világnézet és az európai

közös jövendõ harcaiban. Minden forró hitünk és vágyunk a végsõ gyõzelmet, a tengelyhatalmak békéjét övezi, mert ma ez az egyetlen, a kizárólagos, cselekvõ magyar politika, s annak bármilyen ravasz és ügyes megtámadása vagy gyöngítése bûn és árulás!
Erdély visszatérésének elsõ évfordulóját ünnepeljük. Akik a szívükben ünnepelnek, gondolják végig befelé, õszinte elfogulatlansággal a visszacsatolt részek történetét, s megmaradt nemzeti céljainkat...
Légüres térben csak az agybeteg emberek spekulálnak. A földön azonban, adott erõviszonyok hálózatában kell eligazodni, s a történelmi ösztön és a világnézeti akarat együttesen hirdetik a háború súlyos megpróbáltatásainak harmadik esztendejében, hogy csak egyetlen igaz magyarbarát politika van, - a hûséges tengelybarát politika!

40.000.000.000 dollárt...

(1941. szeptember 4.)
40.000.000.000 dollárt szavazott meg az Egyesült Államok kongresszusa az utolsó 12 hónapban a hadsereg megerõsítésére. Csak mellékesen jegyezzük meg, hogy ezért a megszédítõ összegért 20 millió tisztességes munkáslakást lehetne építeni - vagy 80 millió emberi lélek és test egészséges hajlékának -, ami nem volna megvetendõ feladat a világbéke helyreállítására...
Na, mindegy. Nem errõl akartunk írni, hanem az American Magaziné legújabb számának rendkívül érdekes elmefuttatásáról, amelyben William A. H. Birnie "a washingtoni 5%-os fiúk" történetét írta meg.
Ezek a boyok már meglett gonosztevõk, bandákba verõdött gengszterek, akik Washingtonban ütötték fel tanyájukat, megszerezni az óriásra dagadt hadikiadásokból legalább 2 milliárd dollárt. Az elgondolás, a terv és a gyakorlat igen egyszerû. A hadsereg és a haditengerészet bevásárló központjai ontják szinte éjjel-nappal a rendeléseket: l millió katonai nyakkendõ, 40 millió cipõzsinór, 2 millió borotvaszappan, 2 millió takaró, 4 millió zsebkendõ, sokmillió méter szövet, vászon, 3 millió pár csizmabakancs, - csak olyan határszéli kisebb üzleteknek számít a rendelések féktelen áradatában...
Mármost mi a feladata az egymásba taposó kijáróknak? Beállni bármi áron, bárhogyan a rendelõ és szállítók közé, s betakarítani a közvetítésért legalább 5%-ot. Washingtonban nyüzsögnek az 5%-os fiúk, - írja Birnie, s a legfurfangosabb terrorral kényszerítik a vállalkozókat, közvetítõ szerepük elfogadására. A körlevelek ezrei futnak szét a gyárakhoz, felajánlani az állami rendelések elnyeréséhez a bennfentes segítségét. Az 5%-os fiúk éjjel repülõgépben alszanak, s nappal üzletet kötnek a vidéki vállalkozókkal, képviseleteket szerveznek, s bárki kap rendelést, megjelennek a közvetítõi jutalékért. Az állami szervek valósággal hajszolják a szállítóképes cégeket, s mégsem tudnak találkozni velük, mert beleütköznek mindenütt a kijárok hadába...
A Kongresszus és a nagy szállodák halijában, a hivatalok elõszobáiban, éjjeli mulatók, szórakozóhelyek, szolid és fényûzõ éttermek asztalai körül tolong a siserahad, elfogja a gyanútlan idegeneket, megsúgja a befolyásos üzletemberek nevét, hízeleg, fenyeget, nagyzol, hazudik, segítõtársakat mozgósít, s végül üzletet köt.
Kis állami hivatalnokok ott hagyják az állásukat, s rohannak meggazdagodni Washingtonba. Egy-egy szerencsés "szerény" fogás 10-20.000 dollárt jövedelmez. Sehol a világon nincs egy ilyen kísértõ és kísérteties piac! Wanderberg szenátort a folyosón fogták el, hogy milyen rendeléseket parancsol a választóinak...
Wanderberg kijelentette a nyilvánosság elõtt, hogy a paraziták rablóbandája fenyegeti a tisztes üzleti világot. Tombol az õrjöngõ tánc az aranyborjú körül. A liberális gazdasági rend végsõ következményei sötét árnyékot vetnek a fegyverre, s az 5%-os fiúk kicsorbítják a kardok élét. A világ legnagyobb veszedelme, ha a háborút és a fegyverkezést - az üzlet

parancsolja...

Gyulafehérvári emlékek

(1941. szeptember 4.)

Kerek egy esztendõvel ezelõtt, 1940. szeptember 3-án vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország kormányzója kiadta a hadparancsot:

Honvédek!

A trianoni igazságtalanság egy újabb része jóvátételt nyert! Indulunk, hogy ismét birtokba vegyük ezeresztendõs jussunk egy újabb részét.

Felszabadulást viszünk huszonkét év óta rabbilincsben élõ erdélyi magyar testvéreinknek és szeretetet a határainkon belül hozzánk hû nemzetiségeknek.

Ezt tartsátok szemeitek elõtt, amikor elindultok Isten és a Haza nevében. Elõre a keleti Kárpátok gerincéig!

A hadparancsot követõen a magyar csapatok bevonultak Szatmárnémetibe, ugyanakkor a miénk lett ismét Nagykároly és Máramarossziget, másnap meg Nagyvárad fogadta mámoros ünneppel a felszabadítókat. És aztán egy teljes héten át: szeptember 13-ig, az egész világ Erdély felé figyelt, ahol a magyar szív és lélek égig lobogó ujjongása ûzte el Trianon sûrû, sötét éjjelét. Zilah, Szilágysomlyó, Bánffyhunyad, Nagybánya, Dés, Beszterce után szeptember 11-én kincses Kolozsváron dagadt egyetlen óriás öleléssé tízezer és tízezer kar, hogy minden idõkre magához szorítsa a szenvedések és megaláztatások két évtizede után újra magyar életet hozó honvédeket. Szeptember 13-án pedig már Marosvásárhelytõl, Székelyudvarhelytõl, Csíkszeredától le egészen Mikes Kelemen háromszéki Zágonáig és Gábor Áron Kököséig piros-fehér-zöld lobogókat lengetett a szél a székely vármegyékben is... Észak-Erdély felszabadult!

... Múltamat és jövõmet beragyogó ritka ajándékban részesített akkor az ég: bevonuló csapatainkkal együtt végigjárhattam drága szülõföldem területét. És a világgá röppenõ ünneplésben, az összeboruló fejek fölött, a szélbe simuló háromszínû zászlók alatt, túl már az elérhetetlen, távol suhanó hangokon, a kitágult térben ott éreztem a múltból tündöklõén a jövõbe hajló fényt: az örök magyarságot...

Erdélynek errõl az örök magyarságáról emlékezem ma is, a felszabadulás elsõ évfordulóján és emlékeim színhelyéül a határokon túl maradt Gyulafehérvárt választottam... Hogy miért? Azért, mert ezeréves történelmünk viszontagságai között mindig csak akkor döbbentünk rá, hogy mi nagy kincs számunkra, amikor ezt a kincset elvesztettük, vagy keserves küzdelemmel késõbb visszaszereztük, így volt ez egy évvel ezelõtt Kolozsvárral is. Reszketett a lelkünk, amikor kapuihoz érkeztünk. Vajon mi lett belõle hosszú huszonkét esztendõ alatt? Addig a magyar élet, a magyar kultúra õsi fellegvára volt még akkor is, amikor szerte a hazában hol a Kelet, hol a Nyugat próbált kiirtani mindent, ami magyar. 1918-ban aztán a Kelet és a Nyugat szövetkezett ellene. Addig a legmagyarabb levegõjû nagyvárosunk volt. A Város, amely szívben és lélekben is mindig magyar tudott lenni. (...) Amikor aztán ismét megindultunk feléje, csoda-e, ha a torkunkban dobogott a szívünk? Hiszen két évtized óta azt híresztelték ellenségeink, hogy Cluj lett belõle! Mentünk, egyre közelebb mentünk hozzá, és amikor már csak lépések választottak el tõle, megpillantottuk piros-fehér-zöld lobogódíszét. Drága, büszke, egyetlen Város! Száz és ezer helyen rejtegetett idegen uralom alatt magyar zászlókat: templomok mélyén, intézetek, egyesületi székházak szekrényei alján, magánlakások féltve õrzött zugaiban, és ez a sok-sok lobogó 1940. szeptember 11-én reggel mind elõkerült, hogy mélyen meghajoljon a honvédek elõtt... Kolozsvárból nem lett Cluj! Az maradt a román megszállás alatt is, ami eddig volt: a magyar Erdély fõvárosa.

A hazatért Kolozsvár mellett a másik magyar fejedelmi város Gyulafehérvár volt.

Emlékezem most róla, mert ott is kincseket hagytunk, nagy kincseket, nemcsak anyagiakban, hanem lelkiekben is.
Emlékezem...
Negyven évvel ezelõtt az Olt háromszéki partjáról, unitárius parókiáról vetett a sors Gyulafehérvárra, a Maros messzi, alsófehéri partjára. Akkor cseperedtem bele a gimnazista évekbe. (...) Még most is hallom örökre felejthetetlen édesanyám búcsúszavait. Összeölelt, százszor megcsókolt, a fejemre tette a kezét és így bocsátott el nagy nekiindulásomra:
- Ne sírj, kicsi fiam, inkább örülj, mert szép helyre mész, történelmi városba. Nézz meg ott mindent, s ha unitárius vagy is, menj el a várbeli székesegyházba. Oda temetkeztek Erdély fejedelmei, ott nyugszanak a Hunyadiak is. Imádkozzál majd a fejedelmi síroknál...
Szeptember volt akkor is, de bizony bõ november lett belõle, mire én, a kis falusi protestáns templomokhoz szokott gyermek, bemerészkedtem a gyulafehérvári hatalmas Szent Mihály székesegyházba. (...) Álltam, álltam, hazagondoltam Háromszékre, ami egyszerû templomunkra és imádkoztam... Arra rezzentem fel, hogy valaki vállon érintett. A ministráns volt, de mögötte ott magaslott a kanonok is, és õ szólalt meg:
- Ha imádkozol, fiam, miért nem térdelsz le?
Csak dadogva tudtam elmondani, hogy unitárius vagyok és mi nem szoktunk térdelni ima közben... Szelíd mosoly suhant át a kanonok arcán, kézen fogott, kissé tovább vezetett, s újra hallottam a hangját:
- Hát, itt azért éppen letérdelhetnél, mert ez az unitárius János Zsigmond szarkofágja... Jól megjegyezd magadnak, gyermek! A katolikus székesegyházban találtál rá az unitárius János Zsigmondra... Erdélyben élünk, kisfiam!... Jó egy év múlva a kanonoknál is nagyobb úrral találkoztam: boldog emlékû Mailáth Gusztáv Károly gróf erdélyi katolikus püspökkel. Szokása volt neki, hogy be-benézett a fõgimnáziumba (...), s ahogy végignézett rajtunk, egyszer csak azt mondta, hogy akiknek latinból jelesük van, azok sorakozzanak a katedra elé. Kiálltunk valami heten-nyolcan, õ meg odafordult az elsõhöz:
- Milyen vallású vagy?
- Katolikus, - felelte a gyerek.
A püspök adott neki egy szép szentképet.
- Hát te milyen vallású vagy, - fordult a másikhoz.
Az evangélikus szász család gyermeke volt. Õ is kapott egy szép szentképet. Aztán egy görögkeleti fiú jött, megint katolikus, evangélikus, majd hozzám ért a püspök.
- Hát te?
- Én unitárius vagyok.
- Aha! Hát te vagy az egyetlen unitárius az egész iskolában? Zavar fogott el, hiszen püspökkel életemben nem beszéltem eddig, s ahelyett, hogy igennel válaszoltam volna, úgy feleltem neki, ahogy Háromszéken szokás:
- "A"
Az osztály nevetni kezdett, én meg rettenetesen szégyelltem magamat. De akkor a püspök egészen hozzám lépett, megcirógatta az arcomat és így szólott:
- Ne szégyelld magad, hogy székelyül szólottál. Inkább azt mondd meg nekem, tudod-e, hogy mi történt a tordai országgyûlésen?
Egyszerre elmúlt a zavarom, talán a cirógatástól, talán attól a nagy emberségtõl, ami áradt belõle és felvetettem a fejemet:
- Igen, tudom!
Megpihentette rajtam a szemét:
- Hát, ha tudod, ne felejtsd el soha! - mondta tovább, eltette a szentképeket, benyúlt a reverenda-zsebbe, s hogy nekem is adjon valamit, adott egy fényesen csillogó arany tízkoronást...
Soha nekem akkora rangom nem volt, mint az ezt követõ tízperces diákszünetben.

Katolikus magyarok, evangélikus szászok, görögkeleti románok fogtak körül és faggattak, hogy mi történt hát azon a tordai országgyûlésen?
... Istenem, mi történt volna? Egész Európában ott hirdették ki elõször a keresztény vallásszabadságot!
Észak-Erdély felszabadulásának elsõ évfordulóján, amikor mindenki ismét ünnepel, ezek jutottak eszembe: gyulafehérvári és háromszéki emlékek.
Ahogy emlékeztem, úgy éltünk mi a régi magyar Erdélyben. És bizony mondom, hogy így kell élnünk ezután is az egész országban, ha meg akarjuk tartani azt, ami a miénk.
Ez az örök magyar Erdély parancsa.
(írta: Vaska Géza)

Hazugság-jegyzéket...

(1941. november 20.)
Hazugság-jegyzéket szerkesztett a német Weltdienst, a londoni és a moszkvai elzsidósodott rádió hírszolgálat elképesztõ füllentéseirõl, s valóban érdemes utólag átolvasni legalább a nagyobb hazugságokat, hogy lemérhessük elõre az értékét a jövõbeli állításoknak:
A moszkvai rádió június 27-én közölte, hogy Németországban megtiltották a nevetést, az államhatalom védelmére... Július 8-án a szovjet rádió bemondása szerint, vörös elõõrsök megfigyelték, hogy egy német páncéloskocsi bádogoldala behorpadt, mert egy német tiszt nekidõlt...
Moszkvai rádió, július 26-án: A német vezérkar Hitler távozását követeli... Londoni rádió, július 28-án: Goebbels és Göring összevesztek Hitlerrel és beszállították õket egy gyûjtõtáborba... Az angol Daventry-rádió, augusztus 4-én: Hitler bezáratja és megöleti tábornokait... Moszkvai rádió, augusztus 7-én: Kenyeret és burgonyát hetenként csak kétszer adnak a lakosságnak Németországban...
Moszkvai rádió, augusztus 15-én: Berlinben géppuskákat állítottak fel az utcákon, a nyugtalanság elnyomására... Londoni rádió, augusztus 20-án: Göring birodalmi marsall, egy angol légitámadás alatt mindkét lábát elveszítette... Moszkvai rádió, augusztus 22-én: A birodalmi kormány és sok magasrangú hivatalnok elhagyta Berlint, - nehogy fogságba kerüljenek...
Reuter-hír, augusztus 27-én: Rundstedt tábornokot megölték a tisztjei... Moszkvai rádió, augusztus 31-én: Német katonák levágják az orosz asszonyok fejét és feltûzik a kerítésekre... Londoni rádió, szeptember 4-én: A sebesült német katonákat a hadvezetõség hajókra rakatja, s éjjel a tengerbe dobálják õket... Angol Daventry-rádió, szeptember 17-én: A keleti fronton, a szigorú tábornoki tilalom dacára, a német katonák vörös nyaksálat hordanak, s így tüntetnek a bolsevizmus mellett... Moszkvai rádió, szeptember 20-án: Kölnben, Aachenben és Berlinben a katonaság sortüzet nyitott a felkelõkre...
Ezek a félõrült szemérmetlen hazugságok a tengelyellenes propaganda tiszavirágai - Egy napig élnek csupán; gyorsan kiderül, hogy alaptalan a hír, de a nagyobbára zsidó kürtösök mégis hisznek buzgó munkájukban, mert hiszen Jerikó falai is csupasz kürtszóra dõltek össze...
Igaz, hogy ez a jerikói-üzlet régen volt, s azóta jobb az ágyú a várak ostromához, de hány millió zsidó él a világon, aki meredten, lázasan figyeli az angliai és a szovjetorosz rádiót, s lelki barátaival együtt sürgeti és üzeni az ûrbe: "Hazudjatok nekem, nagyot, kiadósat, hazudjatok csak egy félórára, mert úgyis - elhiszem..."

Rettenthetetlen zsidók...

(1941. október 2.)
Rettenthetetlen zsidók születnek a magyarországi ponyvairodalom titokzatos mûhelyeiben, példányonként l pengõért, s a gyanútlan közönség bõségesen vásárolja a héber propagandamûveket.
P. Howard az elõkelõ neve az egyik ponyvaírónak, akit nyugodtan olvashatunk Pinkász H.-nak, s a másik a W. Johnson néven angoloskodik, igen valószínûen a Weisz J., prózai valóságának rejtegetésére. Azt sem hisszük el a bizonyításig, hogy ezeket a fércmunkákat angolból fordítják, - itt készülnek a zaftos pesti zsargonban, valahol a Dob utca és kapcsolt részein...
Pinkász Howard könyve a Szaharába repíti az olvasót, ahol az idegenlégió vad hõsei között a legelsõ, a legnagyobb, a legbátrabb Dávid Menachem, a kis girhes zsidó, egy orosz gárdakapitány gyilkosa, aki vallásos, szelíd, lovagias, de vasat hajlít ha kell, rohamkéssel öli a gaz tuaregeket, géppuskával "forgáccsá lövi" a lázadó fegyencek kobakját, s szerényen jelenti:
"Négy hadjáratot mischmascholtam, szép kis hecc volt..."
Dávid megment egy keresztény Dreyfusst, ez a Dávid egy vakmerõ, egy hõs, egy lovag, s meg is kapja a köztársasági elnöktõl a becsületrendet.
Így az egyik Dávid...
Mert a másik is az, a Weisz-Johnsoné, de õ nem a Menachem, hanem a daliásabb Finkelstein törzshöz tartozik. Finkelstein Dávid felül a halálhajóra, reggelenként Jeruzsálem felé hajlong, s imádkozik; szintén gyönge, szintén lovag, megment mindenkit elõl-hátul, akit talál, pisztolyaggyal hasítja szét a malájok fejét, ha pisszenni mernek az angol és amerikai tõkés urak ellen, javai oltárterítõvel törli zöldpenészes szakállát, s végül elfogja Ázsia császárját, a lázadó Tao-Vei herceget, miután félkézzel kiszabadítja az angol Secret Service emberét a biztos halálból. Finkelstein Dávidot tábornokok üdvözlik, de õ elhárítja a haszontalan szónoklatokat, felvesz 1000 darab százdollárost, s megvizsgálja a bankjegyeket, hogy nincs-e köztük hamis...
Ilyen "magyar" ponyva kering közöttünk 1941-ben. Nyomják rá az ilyen könyvek fedelére, hogy "zsidó házikönyvtár" - s nem emelünk szót ellenük, de így csalás és lelki mérgezés ez az ostoba és alattomos zsidómagasztalás, az angol nevek mögé csúsztatott hazai célzatosságokkal...

A bolsevizmus szûkebb területre szorul...

(1941. szeptember 11.)
A bolsevizmus szûkebb területre szorul szerencsétlen szülõföldjén, de kényelmes terjeszkedési lehetõségekhez jut az angolszász világban. Az angol-szovjet barátkozás és katonai együttmûködés bõven termi vörös virágait, s néhány hónap múlva, már "ész földrészek megérzik majd a fellángoló osztályharcokban és a terrorisztikus cselekedetekben a természetellenes szövetkezés áldatlan következményeit.
Walter Citrine, az angol szakszervezetek fõtitkára, aki néhány évvel ezelõtt szovjet-oroszországi tanulmányútja után, világfeltûnést keltõ könyvében leleplezte a bolsevizmus embertelen uralmát és szörnyû hazugságait, most javaslatot tett egy közös angol-szovjet szakszervezeti tanács felállítására, amely felváltva Londonban és Moszkvában ülésezne. Az ajánlatot viharos lelkesedéssel elfogadták, éppen úgy, mint annak idején az angol-francia szakszervezeti nemzetköziség tervét...
Londonban már megnyílt a szovjet propaganda-kiállítás, amelynek megnyitóján Churchill feleségét a tapintatos kommunista szónok "elvtársnõ"-nek szólította, a hattyútavas kastély és egyéb burzsuj kellékek lelkes feledésével...
Tanner, az angol fémmunkások szövetségének elnöke, hevesen kikelt minden olyan

reakciós egyed ellen, aki a szovjetbarát politikát megellenezni merészeli, s a milliomos Cripps, Anglia moszkvai követe, "a világ két legnagyobb nemzetének" nevezte Nagy-Britanniát és a szovjetet, - valószínûleg azért, mert egyik sem nemzet, hanem nemzetek fölötti uralmi rendszer!
A világnagyságból egyelõre kihagyott Amerikában is vörösre izzik a bolsevizmus parazsa. A zsidóság kozmopolita ereje vad szívességgel kovácsolja a plutokrata és a kommunista frigyet valami új mételybe, s a világrendet felborító egyesített áradatba, hogy faji céljait a romok fölött elérhesse. A kommunista világforradalom segítségében reménykednek a tõketulajdonosok és a demokrácia hívei, s nem is titkolják, hogy minden ellenkezõ országban fel akarják használni maguk mellett Sztálin 5. hadoszlopának alvilági csoportjait.
Ma még megünnepelnek minden érkezõ bolseviki ügynököt Londonban és Washingtonban, körültömjénezik az ázsiai gyilkosokat, de elérkezik a fizetés fekete napja, amikor az angolszász országok elkésetten belátják, hogy önvédelem címén behurcolták országaikba a halálos - szellemi pestist...

Werner Mölders

(1941. november 27.)
A világ legbátrabb vadászrepülõje, a 28 éves ezredes, 115 légi gyõzelem csodálatraméltó hõse, lezuhant egy futárgéppel, amelyet nem maga vezetett, s halálát lelte a gép romjai alatt. Lovagkeresztjét kard és briliáns díszítette, halványa volt egy harci erényekben gazdag nemzetnek, nevét a fiatalság a szívébe zárta, s hazája határain túl milliók ismerték. Életvidám, jószívû, bajtársias férfi volt (...) önfegyelme és hidegvérû bátorsága avatok a technikai kor hõsévé. Lelki és testi tulajdonságainak egyensúlya forrasztotta össze a vadászgéppel, amelynek utolérhetetlen mûvésze lett a légi harcokban. Ki tudja méltóan jellemezni 115 légi harc minden fordulatát, s villámgyors cselekedetét, a párharcot a végtelen ûrben, szakadozott felhõk rongyai között, a csalogató menekülést és a váratlan támadást, a küzdelmet a magasságért és a jobb helyezkedésért, a vigyázatot az ellenséges raj dühödt támadásában, a legkedvezõbb pillanat kivárását a halálos géppuskatûzre, s lángralobbantására a vörös spanyol, az angol, a francia és a szovjet repülõgépeknek: - ki tudja Mölders 115 gyõzelmét méltóan jellemezni?...
Ha angol, vagy francia lett volna, akkor is feléje fordul a világ figyelme és bámulata, mert van az emberi teljesítménynek egy olyan mértéke, amelyen túl a dicsõség babérkoszorúja már nem a hadban álló táborok szerint osztogatják. Az emberiség harcot vív a levegõ tökéletes uralmáért, s ebben az óriás küzdelemben, az európai háború tapasztalatai évtizedekkel lendítették elõre a haladást. Ha majd béke lesz, s az országok és nemzetek egy lehiggadt században élvezhetik az elért eredményeket, akkor is megmarad tisztán és ragyogóan Werner Mölders emléke követendõ példának az ifjúság elõtt, mert korának igaz fia, a gépe mestere, s a levegõ bátor ura volt, népének és hazájának haláláig hûséges szolgálatában...
Mélységes megindulással helyezünk el sírján - egy magyar fenyõágat...

Keresztes hadjárat 1941

(1941. december 18.)
Marjay Frigyes drámai könyve, a "Keresztes háború 1941" a magyar karácsonyi könyvpiacnak kétségtelenül a legnagyobb eseménye. Ez a könyv szövegében és képeiben hatalmas vádirat az egymással szellemileg összefüggõ demokrácia, szociáldemokrácia és marxizmus ellen.

A Párizs-környéki békeszerzõdések becstelen intézkedéseit végrehajtó demokráciák két évtizeden át a szabadkõmûvesség és a zsidóság csatornáin keresztül állandóan megvédtek a kommunizmust, amelynek moszkvai hajcsáraival most a nacionalizmus ellen nyíltan is szövetséget kötöttek.
A világ szellemi értékeit és a békességes munkát pusztító osztályharc elmélete töretlen Marx és Sztálin között, ahogy a korrupcióba süllyedt világháború utáni demokrácia is a történelmi logika kényszerével vezetett el a társadalmi rendet felgyújtó forradalmi eseményekig.
Blum Leó, Benes Eduárd, Károlyi Mihály, Lenin, Sztálin, Kun Béla, és Szamuely szellemi rokonsága, romboló tevékenységüknek összefüggése és egymásutánisága kísértetiesen beigazolódott Európa történetében.
Ezeknek a mély összefüggéseknek gazdag adattára Marjay Frigyes könyve, amely megérdemli a legnagyobb elterjedést (...) ...

H. G. Wells

(1942. január 15.)
H. G. Wells a legnagyobb élõ angol író - egyébként a nemzetközi baloldal körülrajongott vezéregyénisége vagy 30 esztendõ óta -, közvetlenül a háború kitörése elõtt buzgón elhallgatott könyvet írt, amelyben keményen kikelt a zsidó szellemiség és Izrael népének világhatalmi törekvései ellen.
Azóta lehanyatlott az angol írásmûvész csillaga, mert a zsidó csak más népek bírálatait élvezi és támogatja mindenütt körömszakadtáig. H. G. Wells most új könyvet írt a kialakuló világrendrõl, de ez a munkája sem baloldali kirakatokba való. Az öreg mester kíméletlen, éles, és csontig boncoló. Kívánni sem lehet tõle, hogy világhíressé lett kozmopolita elveit megtagadja, de a jelenlegi háborúról vallott felfogását érdemes megismerni.
Azt állítja Wells, hogy az angol-német háború igazi oka, a hatalmát és gazdagságát féltõ angol uralkodó osztály féltékenysége... Wells most már nyíltan vallja, hogy a nemzetiszocializmus társadalmi forradalom, s Anglia dúsgazdag tõkései attól félnek, hogy az alsóbb angol osztályokkal elkerülhetetlenül bekövetkezõ leszámolás idején, Németország kiemeli a nyeregbõl a válságba gyengült angol uralmi réteget. "Bármit is gondolunk a nemzetiszocialista vagy fasiszta államformáról, azt mindenképpen el kell ismernünk, hogy az életet egy új közösségi irányba próbálják kiépíteni, s javító és építõ törekvésükben messze megelõzik az angol uralkodó osztályt... (...) Az angol sógorsági-komasági uralom az évszázados jólétben elkorcsosodott és elpuhult, s a szocialista átalakulást csak a munkanélküliek lealázó pénzbeli támogatásával tudta elvásárolni..."
Így ír Wells arról az uralmi rétegrõl, amely ma a háborút "hihetetlen vezetési hibákkal", s a régi szellemben vezeti Hitler Adolf ellen. Nem a német propaganda, hanem a nagy angol író állítja, hogy az angolok által képviselt nemzetközi tõkegazdálkodás "a világ betegsége", s ennek az egész rendszernek el kell tûnnie a háború végén. "A brit világbirodalom vezetõsége a világ legelmaradottabb kormányzatának bizonyult - írja Wells - amely mindent pénzzel akar elintézni, s még az angol munkáspárt vezérét is évi 2.000 angol font fizetéssel vásárolja meg..."
Végül megállapítja Wells, hogy az angol nép már olyan zsémbes, amilyen még nem volt másfél évszázad óta. "És ne áltassuk magunkat: ez a néphangulat kevesebb veszedelmet zúdíthat a németekre, mint a brit uralkodó osztályra..." Imigyen szólott Wells. De hát beszélhet azoknak a nemzetközi félbolondoknak, akik angolabbak - az angoloknál...

Március 15-én...

(1942. március 12.)

Március 15-én Magyarország népe a szabadságszeretetet és a történelmi haladás örök gondolatát ünnepli, saját hõseinek és nagyjainak megbecsülésével.

1848-as események 94 esztendõ távlatában már a hétköznapi zsörtölõdések és szenvedélyei nélkül tárják fel ragyogóan az utódok elõtt egy harcos, és nagy eszmék tüzében lobogó magyar nemzedék hervadhatatlan érdeme. Gondolkodók, politikusok, költõk, írók, osztálytalanul összetartozó magyarok, szavát megértõ áldozatos férfiak, a magyar nép új életre vágyó tömegeivel évtizedes, nehéz küzdelemben érlelték az idõt, s puhították meg a szellemi a felszabadító koreszmék befogadását. Ez a hosszú, céltudatos és annyiszor kudarcba fulladt közös küzdelem a lényeg és az erõ, amely 1848. március 15-ét végre a kivívott szabadság napjává avatta! A kor hite, iránya gyõzött Magyarországon is a megnyert európai harc után, s a bécsi forradalom híre verte nemes, akaratos lázba a fõváros ifjúságát, megvalósítani régi álmait a magyarság javára. Március 15-én eldõlt a küzdelem, amely felszabadította a jobbágyokat, letörte a feudalizmus értelmetlenné vált korlátait, érvényesítette a népi közakaratot, s kiváltotta a lelkekbõl az áldozatkészséget az országra dübörgõ szabadságharc hõsi megvívásához.

A magyar nép csalhatatlan ösztönnel, ilyen átfogó, történelmi értelemben ünnepli meg március 15-ét, s nem újítja fel a jól ismert viszályokat, nem ünnepli az egyik nagyságot a másik rovására, s nem keresi, hogy melyiknek volt nagyobb igazsága a helyzet helyes megítélésében, mert hiszen a közös kiállásért a szenvedések áradata, õrület, halál, és számûzetés zúdult a 48-as magyar vezetõ nemzedékre... A nagy korszak elöljáró nagy fiaira áldott egységben hull a fény az élõk csillogó szemébõl, s így van ez jól...

Ne legyenek az õsök 94 esztendõ után, a magyar nemzet összehasonlíthatatlanul megváltozott körülményei között az elcsent cégérei a megbúvó baloldali akaratoknak!

A Szociáldemokrata Párt...

(1942. március 12.)

A Szociáldemokrata Párt hetek óta hirdeti a március 15-i ünnepséget a Népszavában. A marxisták csak elenyészõ részét képviselik a magyar dolgozóknak, s mint politikai párt, az utolsó választásnál titkos szavazattal és bukott gyöngeségben kerültek be az ország törvényhozó testületébe.

A nemzeti alapon álló politikai pártok nem rendeznek agyonreklámozott külön márciusi ünnepségeket, s nem bontják osztályokra az emlékezést, mert nincs semmi külön céljuk Petõfi Sándor halhatatlan nagyságának idézésével. A Népszava azonban izzadságos történelemhamisítással próbálja a szabadság ünnepét a zsidó egyenjogúság mozgalmával azonosítani, s minden lehetõt és lehetetlent elkövet a szabadságharc korszakának kisajátítására.

Miért?... Mert a mai világban bizony égetõ szükség van valami kis átmeneti kuruckodásra, hogy az érvényes osztályharc-programot és a jelenbe átvöröslõ múltat legalább átmenetileg elfeledtesse. Petõfi kell, március 15-e kell, melldöngetõ hazafiaskodás kell, népfrontos patriotizmus kell - a súlyos régi igazságok feledtetésére. Mert voltak letagadhatatlanul másféle márciusok is a Népszavában. Például 1919. márciusa...

Azon a márciuson más hangok lángja csapdosott ki a Népszavából, akkor márciusban lelkendezve jelentette a Népszava, hogy "a kultúra csodája és a magyar proletárság gyönyörû megmozdulása az oka, hogy szombat este a csepeli szikratávíró állomásra többször iderezgett Lenin elvtárs hangja..." Akkor márciusban a Népszava "Lenin elvtárs apostolos szép fejérõl" írt, s õrjöngve ünnepelte a keresztény Európa felgyújtását és a

zsidó hóhérokat, Szent István véresre szaggatott birodalmában.
Akkor márciusban írta a Népszava a következõ szégyenteljes sorokat: "És ha a világháború helyett egy cseh, román, szerb proletariátus vonult volna fel az akkori félig hûbéri, félig burzsoá Magyarország ellen, mi, magyar proletárok, azzal a lelkesedéssel fogadtuk volna ezt a felszabadító inváziót, mint amilyen örömmel várjuk az orosz-szovjet csapatokat, hogy velük együtt vigyük tovább a világ proletariátusának felszabadító háborúját..."
Nem a magyar proletár, hanem a zsidó világforradalmiság vijjogott ezekben a gyalázatos sorokban! A Népszava hasábjain. Márciusban; - de 1919-ben...

A szovjet-kolhoz...

(1942. március 12.)
A szovjet-kolhoz rendszerét felszámolják a németek az elfoglalt ukrajnai területeken, s Rosenberg birodalmi miniszter rendelete nyomán megszûnik az újkori rabszolgaság legszégyenteljesebb intézménye. Sztálin milliók embertelen elpusztításával, a szabad parasztság kiirtása árán teremtette meg a szovjet "kenyérgyárakat", a kolhoznak nevezett állami mezõgazdasági üzemeket, amelyekben a földmûves a szovjet bérmunkása lett, s keserves erõfeszítéseinek gyümölcsétõl megraboltan, koldussorban tengette életét.
A világtörténelemben még sohasem fordult elõ, hogy egy maroknyi uralkodó réteg 20 millió birtokostól elrabolta volna egyéni tulajdonát, s éppen a kolhozok megalapítása, a magánvagyon tökéletes megszüntetése volt a vörös cár végzetes hatalmának legnagyobb próbája. A kolhoz egy olyan adóztatási rendszert honosított meg, amelyrõl Európában álmodni sem mertek. A paraszt minden terményét beszolgáltatta az állami raktárakba, s a cserébe kapott ipari javak árát az állam búzában és egyéb terményekben számolta el. Ezt az önkényes csereviszonyt pénzben is kifejezték ugyan, de a szovjet pénz értéke sohasem volt szilárd, s mindig alacsonyabb volt a vásárló ereje, mint ahogy a szovjet parancsolta. A mezõgazdaság félelmetes kizsarolásából élt a szovjet, s épült ki a hadiipar. A paraszt rongyokban járt, éhezett a dús földeken, beszolgáltatta a gabonáját, s ha a nyilvánvaló igazságtalanság miatt pisszenni mert - agyonlõtték. Egyszerû módszer és nem ráz...
A szorgalomnak, az igyekvésnek nem volt semmi értéke, s az elszomorodott pártáknak a szovjet-kantin, az állam szállította a pálinkát. Mire való lett volna az adó ott, ahol mindent elszedtek a dolgozóktól, nem a háborúban, hanem a békés években! Az emberi méltóság megtaposása a parasztbirtokok megszüntetése, s visszaállítása a rabszolgaságnak, a hajcsárok kedvéért. Az európai kultúra védelme az a német födelet, amely megnyitja az utat Ukrajnában is szabad parasztbirtok felé, s az átmenetet a természetes gazdasági rendhez, a szövetkezeti formával teremti meg. Az új világ tervgazdálkodása csak irányítást jelent, s nem szemérmetlen rablást. Az új világnak értelmes, dolgos, a munka révén gyarapodó, milliónyi egészséges kisgazda-családra van szüksége Európa minden haladni vágyó országában!

Ausztrália következik?...

(1942. március 19.)
Egy földrész színes regénye és szürke bukása
James Cook kapitány, a híres angol utazó 1770-ben pillantotta meg elõször Ausztrália partjait. Ebben a boldog korszakban az angol tengerészeknek a "zászlókitûzés" volt a fõfoglalkozásuk. Az óceánok végtelenségében felfedezett ismeretlen területeken, valami közeli magaslatra felhúzták az angol lobogót, az eseményt jelentették Londonban, a külügyminisztérium bevezette a földkönyvbe a foglalást, s idõnként új hajókkal

ellenõriztette a brit felségjelvény sértetlenségét. Ha közben eltûnt a zászló - újat tûztek ki... James Cook is partra szállott! Szörnyû, meztelen, kõkorszakbeli emberek bumeránggal dobálództak, szelíd kenguruk bámulták meg az angolokat, a vadonból nyílvesszõk zápora suhogott. James Cook sortüzet vezényelt, halálhörgésbe fulladt a gyenge ellenállás, nagyon szép volt a zászlóünnepség, és Ausztrália bekebeleztetett a brit világbirodalomba. Angliát az elsõ idõkben nem nagyon érdekelte az új birtok, és berendezte fegyenctelepnek! 1787 és 1868 között, 180.000 rabot szállítottak Ausztráliába, s ez a szerencsétlen embertömeg volt a mai angol lakosság õsi törzse. Börtönöket sem építettek az elítélteknek. Erõs katonai fedezet alatt dolgoztak egész nap, s éjszakára hatalmas fatörzsekhez láncolták õket. A fegyenctáborok tisztjei kegyetlen kézzel uralkodtak...

A bevándorlók második hulláma már elõkelõbb társaság volt. Szabad kalandorok érkeztek, akiket a földspekuláció érdekelt. Új Dél-Walesben, a kék hegyeken túl dúsgazdag legelõket fedeztek fel, s a viharos lendülettel megindult szarvasmarha- és juhtenyésztés birtokos arisztokratái, a hírhedt squatterek ragadták magukhoz az uralmat. Anglia is keresni akart valamit, de hû fiai nem engedték. A kormányzó - magyar pénzben számítva - egy pengõt kért l hold földért, de a squatterek nem fizettek, hanem erõszakkal elfoglalták a forrásokat, az ausztráliai gazdálkodás ritka kulcspozícióit. Ausztrália vízszegény. Akié a forrás, azé a föld...

Egy angol család 400.000 hold bérletéért 80 fontot fizetett az államnak és haragosan sokallta. A spekulánsok olcsón vásároltak az államtól, s drágán adták a földet az új, szegény farmereknek. Hihetetlen vagyonok keletkeztek ebbõl a rablógazdálkodásból. Már 1882-ben 130.000 áltelepesnek 15 millió holdja volt, amelybõl csupán 330.000 holdon gazdálkodtak. A többi földdel csak kereskedtek...

A szabad rablók nem állottak szóba a szabadon bocsátott fegyencekkel, s a gyûlölködés csak a harmadik nemzedékben enyhült, amikor már a különbségek elmosódtak valamennyire.

Csak egy kérdésben volt teljes az összhang a szabad- és a kényszerbevándorlók között: a bennszülöttek vadállati irtásában. Cook kapitány megérkezése idején körülbelül 400.000 fõnyi õslakosság élt Ausztráliában, sok-sok ezer esztendõ óta. Mai létszámuk alig 50.000 fõ... Rendszeres hajtóvadászatban hullottak el, pedig nagy szolgálatokkal segítették az elsõ telepeseket.

Az aranyláz félmillió fehér embert sodort Ausztráliába. Ez volt a harmadik népesedési megáradás az új földrészen. Aranyat elõször Sydney közelében találtak, azután Melbourne mellett, késõbb Victoriában és a Kimberley-hegységben, ahol a néger pásztorok aranyrögökkel dobálták a vadállatokat...

1850-57. között a lakosság 400.000 fõrõl 1.000.000 fölé emelkedett. Az emberek egyszerûen megõrültek. Hivatalnokok, rendõrök, katonák, farmerek, rabok özönlöttek az aranymezõkre. Megszûnt a közigazgatás és a gabonatermelés. Élelmet Amerikából szállítottak Ausztráliába. 1860 körül a Föld aranytermelésének 40%-a már az új földrészrõl származott. A szerencsés emberek 8-10 kilogrammos aranyrögöket találtak. Volt olyan néhány száz fonttal alapított bányatársaság, amely egy év alatt 100.000 kg aranyat termelt ki...

Megõrült a tõzsde is. Dolgozni már senki sem akart. Meggazdagodtak a városok, a spekuláció õrjöngött, papírokat adtak-vettek, hihetetlen árakon, amíg lassan kimerültek a dús lelõhelyek, s az élet újra a munka felé csöndesedett. 1930-ban Ausztrália csak 3%-al szerepelt a világ aranytermelésében, de új kincseket tártak fel a tárnák az emberiség javára; szenet, vasat, ónt, rezet, a nagyipar minden fontos alapanyagát, megépíteni nagy jövendõjét Ausztráliának.

Az elsõ ipari fellendülés felkavarta Anglia féltékenységét és megindította az ausztráliai függetlenségi mozgalmat. A gyarmatállamok eltávolodtak az anyaországtól, de az ausztráliai szövetségi állam csak 1901-ben alakult meg Új Dél-Wales, Queensland,

Nyugat-Ausztrália, Victoria és Dél-Ausztrália összefogásából. Az államszövetség fõvárosa Canberra, 9.000 lakossal...
A kormány székhelye külön állam, területe független, s hogy ne maradjon néhány ezer négyzetkilométer nagyságú, nászajándéknak hozzácsapták az Északi Területet, amely 1.413.000 négyzetkilométer, összesen 5.000 lakossal! Az 5.000 fehér ember 70%-a férfi, 30%-a nõ...
Az alsóház, a felsõház, és az angol király által kinevezett kormányzó, együttesen intézik Ausztrália sorsát a kies Canberrából. A szövetségi kormány aránylag rövid idõ alatt megerõsödött, s teljhatalommal intézi a 8.178.373 négyzetkilométeres birodalom 7.750.000 ember sorsát. Európában 400 millió lélek zsúfolódik össze 5.426.000 négyzetkilométeres területen, Japánban pedig 70.500.000 ember él 382.545 négyzetkilométeren! Ezek a számok magyarázzák meg az angolszászok mérhetetlen önzését, vakságát és az igazságtevés szükségét Ausztráliában...
Geissler, a híres német professzor, alapos kutatások után kimutatta, hogy Ausztráliában - a homoksivatagok leszámításával - 250 millió ember élhetne meg, kiváló körülmények között, s az angol Fleetwood Chidell szerint Ausztrália északi része 200 millió japánt eltarthatna, ha a déli területeket el is zárnák elõlük.
"Fehér Ausztráliát!" Ez a jelszó 100 esztendõ óta az ötödik földrészen és sivár hangoztatásában a hazug programnak, elõl jár az utóbbi évtizedekben a hatalmat gyakorló munkáspárt és a szakszervezeti tanács. Kínai, japán, maláj nem vándorolhat be Ausztráliába, mert keményen és olcsón dolgoztak! De kizárták a déli és délkeleti népeket is a "fehér" földrészrõl, üldözték a németeket, az olaszokat, bezárták az iskoláikat, feloszlatták egyesületeiket, holott csak 1% német és 2% olasz él az óriás területen. Végül már az angolokból is csak a "legjobbakat" engedték letelepedni - a mezõgazdasági munkásokat és a pénzes embereket. A volt fegyencek ivadékai megtanulták, hogy mi az elõkelõség...
Kizárni! Visszaküldeni! - így üvöltöztek a legnyersebb anyagi érdekek, s a korlátolt, látókör nagymesterei mindenkire, és 1930-32. között már többen hagyták el Ausztráliát, mint ahányan bevándoroltak. Csak bérkérdést láttak és napsütést a szakszervezetek, csak a bõséges mának éltek a komoly politikai hatalom birtokába jutott munkások, és nem törõdtek semmit a népi jövendõvel. Lóverseny, szórakozás, bõséges élelem, sok pénz, saját ház, magas bér, tényleg csodálatos adományai az életnek, de mit ér a gazdag életszint, ha a szegények és a dolgozók roppant ereje elsöpörheti a világ leghaladottabb szociálpolitikájával megajándékozott államrendszert!
A munkáskéz megritkult a földmûvelésben. A nép a városokba tódult, s ma Ausztrália lakosságának, a végtelenül csekély 7 millió embernek 50%-a nagyvárosban él. A farmokon 3 férfira jut egy asszony, a városokban pedig több a nõ, mint a férfi. A mezõgazdaságban nehéz a munka, s kevés a jövedelem, a városban a szakszervezetek a kisszámú ipari munkásság minden kézlegyintését jól megfizetik... Magas védõvámok duzzasztják az ipari hasznot, s drágítanak meg mindent, amit a gazda vásárol. Anglia 1922-27-ben "irányított telepítéssel" próbálta megnövelni az agrártermelést és 140.000 mezõgazdasági munkást ajándékozott Ausztráliának, de 1927 végén mégis 53.000 emberrel csökkent a mezõgazdasági dolgozók száma! Nyugat-Ausztráliában 4.000 angol családot telepítettek le, családonként 65.000 pengõs költséggel, s még ezek is otthagyták a földet, az ingyen kapott házat és felszerelést, hogy tanulatlan munkások lehessenek Sydneyben és Melbourneban...
Felborult Ausztráliában az egészséges, a természeti adottságoknak megfelelõ elhelyezkedés. A hadiiparral is megnövelt gyárakban, 25.000 üzemben 525.000 munkás dolgozik. A bányászat és az ipar együttesen l millió embert foglalkoztat, a mezõgazdaságban 560.000 a dolgozók száma, a kereskedelem, a bank és a forgalom pedig 750.000 embernek ad - kalácsot...

Az elpusztult jólétben ijesztõen leesett a születési arányszám. A természetes szaporodás évi 0,73%, vagyis 100 esztendõ kellene ahhoz, hogy Ausztráliának 14 millió lakosa legyen! Egyes helyeken két szomszédos farm között 300 kilométer a távolság, s áldott jó földek termik a gazt mûveletlenül...
És köröskörül a Csendes-óceán partjain és szigetvilágában l milliárd ember él megzsúfolt területeken, akiknek tilos feltörni Ausztráliában a földet, s tilos Európából is odavándorolni a merészeknek és vállalkozóknak, tilos felfakasztani az életet, tilos alkotni, teremteni, minden tilos, mert 1770-ben James Cook kapitány matrózai ölték meg elsõknek az ausztráliai bennszülötteket...
A legnevetségesebb dolog a világon, hogy az emberszegény Ausztrália és Új-Zéland hatalmas gyarmatbirodalmat is kapott a versailles-i békeparancs megkötése után - le a Déli-sarkig -, hogy biztonságát megvédhesse....
Új-Guinea német részének, a Bismarck-szigetek, a Salamon-szigetek, és Szamoa bekebelezésével 500.000 négyzetkilométer gyarmattal bõvült a két angol gyarmat...
Új-Zéland szigetén, valamikor a híres Wakefields család kalandor megalapítója 20 millió hold földet vásárolt, enyhe terrorral egy maori törzstõl, s fizetett érte 300 gyapjútakarót, 6 láda szappant, 3.200 halászhorgot, l tonna dohányt, 480 zsebkést, 144 szájharmonikát, és 24 fésût...
Ma Új-Zéland földjén másfélmillió ember él, s az állatállománya 5 millió szarvasmarha, 30 millió juh, 600.000 disznó, és 300.000 ló -, hogy az egyéb kincsekrõl ne is beszéljünk. Itt is 20 millió ember élhetne felülmúlhatatlan jólétben...
Ausztrália és Új-Zéland megtiltotta a bevándorlást, elfoglalta a szigeteket 1.500 kilométeres körzetben, s szabadjára engedte a terméketlenség propagandáját. A nép már nem szaporodik, csak éppen gazdag, és ez a halál! Az általános védkötelezettség gondolatát még az 1937-i választáson is hevesen kigúnyolták Ausztráliában és megállapodtak a pártok az önkéntes milic-szolgálatban, évi kéthetes kiképzéssel.
Vitéz és jó katonák az ausztráliaiak, de a kiképzés és a felszerelés elhanyagoltságát most már személyi képességek nem pótolhatják. Az amerikai repülõgépekhez van elég bátor és kiváló pilóta, a kisszámú hajóhad legénysége kitûnõ, és a 7 hadosztályos hadsereg is hõsiesen verekszik majd, ha rákerül a sor, de a háború máris elveszett, nem ma, hanem tegnap és tegnapelõtt, a telepítési politika szûkkeblûségében.
Japánnak csak néhány várost kell elfoglalnia, hogy egy földrész érett gyümölcsként az ölébe hulljon. Nyugaton Perth városa, 210.000 lakossal; délen Melbourne l millió és Adelaide 315.000 lélekkel; keleten Sydney 1.125.000, Brisbane 305.000 és New Castle 105.000 lakossal - egész Ausztráliát jelenti: mert a szétszórt farmok képtelenek katonai ellenállást kifejteni. Akkora területen, mint a német birodalom, 25.000 farmer terelgeti a százezres csordákat és nyájakat jobbra - balra...
Amerika nem hajlandó a végsõ küzdelmet Ausztrália érdekében megkezdeni, de szívesen venné, ha az ötödik földrész az Egyesült Államokhoz csatlakozna és akkor, talán, nagyobb lenne a segítség... Japán többször és komolyan figyelmeztette Ausztráliát helyzetének mérlegelésére, s felszólította, hogy lépjen ki az angolszász hatalmi szövetségbõl és õrizze meg szigorúan a semlegességét...
A jó tanácsot az elkápráztató ígéretek sokasága homályosította el, ma már azonban nem valószínû, hogy a Canberrái kormány különös reménykedésekkel várná az anyaország és Amerika felszabadító segítségét. A legújabb, de ellenõrizhetetlen hírek szerint tárgyalások indultak meg Ausztrália kérdésének békés megoldására... Valószínûtlen a kiegyezés, s bizonyosabb a közeli harc és a japán gyõzelem.
A tanulság pedig annyi, hogy fajták, népek, és nemzetek a világ leggazdagabb földjén sem élhetnek tiszavirág-életet. Ahol elvész a szaporaság, ahol kizárják a munkáskezet, ahol elpuhul a dolgozó ember, ahol kiváltság az életforma, ott feltartóztathatatlanul bekövetkezik a romlás és a szétzüllés, mert a haladást mindig és mindenütt a szorgalmas,

és a szaporodó szegény népek képviselik!

Árvíz, talajvíz...

(1942. március 19.)

Árvíz, talajvíz fenyegeti, rontja sok helyen a megmûvelt magyar földeket és a - Rengeteg volt az idén a csapadék. Duzzadnak a folyók, a csatornák, szakadásig dolgoznak a szivattyútelepek, munkástáborok erõsítik éjjel-nappali munkával a gátakat, s az alattomos, óriás víztömegek harsogva ostromolják a kétségbeesett emberi erõfeszítést.
Csongrád, Békés, Arad, Torontál Tisza-parti részein, a szélesedõ Duna vonalán, s a nagy folyóktól messze, a talajvizes, lapos területeken, kicsi házaikból kilakoltatott családok, s tavaszi reményeiktõl megfosztott gazdák szomorúan nézik a szennyes, szürke, habosán kavargó áradatot, amely a kemény munkával megérdemelt mindennapi kenyeret rabolja el. Túl sok csapás látogatja meg a magyart...
Halmozódnak a rossz esztendõk, amikor megérdemelné ez a nép, hogy a vén folyók, a napfény, a tavasz, s a végtelen szeretettel megmûvelt föld melléje álljanak és segítsék egy kicsit történelmének nagy megpróbáltatása idején... Hiszen egy kis szerencse is kell a roskasztó terhek elviseléséhez, valamint kis összejátszás az égi és a földi hatalmak között, valami titkos, jólesõ igyekezet, amely a magyar tájakat dús termésbe borítja, és kenyeret ad a honvédnek és a dolgozóknak...
Ha mindent elkövetünk becsületes akarattal a veszedelmek elhárítására, ha értelmet, s munkát bõven áldozunk - miért ne lehetne már egy kis szerencsénk is?...
Ma még megcsavart, sötétszürke rongyokban kavarog fölöttünk a viharfelhõ, hideg szelek borzolják az árvizeket, nedves, nyirkos, csatákba fulladt és elkeserítõ az egész világ, de talán holnap beleragyog ebbe a sivárságba a napkorong erõs fénye, s megszaggatja a jégdugókat, eltünteti a vadvizeket, és a folyók partjait virággal díszíti. Uram Istenem, utalj ki számunkra, ha érdemtelenül is - egy kis tavaszi szerencsét...

Silber rabbi...

(1942. március 19.)

Silber rabbi az amerikai zsidók egyik híres vezére Londonba érkezett, ahol a cionista világszervezet nagy ünnepséggel fogadta. Silber rabbi izgalomtól remegõ orrhangon elmondotta az angol újságíróknak, hogy a külön zsidó hadsereg felállítása érdekében látogatta meg Angliát, mert az amerikai hitsorsosok akár az utolsó centjüket is feláldozzák egy olyan katonai alakulatért, amely zsidó zászló alatt, s a szövetséges seregekkel egyenrangúan veszi fel a küzdelmet Németország ellen...
"Úgy jöttem ide, mint a forgószél, s hozom az Egyesült Államok üdvözletét Nagy-Britanniának" - mondotta fajához igazított szerénységgel a clevelandi rabbi. Hogy az amerikai nép tényleg megbízta volna Silber urat a lelkesítõ üzenetek átadásával, azt talán még Silber sem állítja, de hát az ilyen folytonossági hiány elvész a nagy lelkesedésben. A rabbileben a napnál világosabban bebizonyította közönsége elõtt, hogy Churchill és Roosevelt harca elválaszthatatlan a zsidóság küzdelmétõl, s vagy együtt halnak kellemetlenül, vagy együtt élnek jól...
Silber próféta lemennydörögte az olyan gyáva zsidókat, akik a bemutatott gyönyörû egyenruhát nem akarják felvenni, s a hallgatóság tombolt, õrjöngött, de szabad harcosnak nem jelentkezett. Az angol katonai parancsnokság már megpróbálta többször Palesztinában az önálló zsidó hadosztályok megszervezését, mert Anglia igazán nem idegenkedik az idegen segítségtõl, de minden igyekezete csõdöt mondott a zsidók hõsi ellenállásán. Az utolsó centig igen, de az elsõ vérig nem...

Miért nem ugratta talpra Silber rabbi a rettenthetetlen gárdát az Egyesült Államokban? Egy félmilliós hadsereget a kabátujjából kirázhatna az amerikai zsidóság, félmillió elszánt hitsorsost, akik áthajókáznak az óceánon és haladéktalanul nekiszökkennek Németországnak. Micsoda háború lenne!...
Homérosz orsóként peregne a sírjában, hogy lemaradt az énekes haditudósításról. Jobban tette volna Silber rabbi, ha az õsi kaptafánál marad, s civil sereget szervez destruálásra, rémhírterjesztésre, s kúszó kémszolgálatra, a jobb jövendõért életet és vért áldozó nacionalista országokban. Igaz, hogy az ilyenfajta erõfeszítésre már nincs szükség. Amerikában pedig a zsidóság odaadóan küzd az angolszász-bolseviki szövetségért, s zordon elszántságában, vérfagyasztó mártíromsággal vállalja a - hadiszállítást...

Kemény beszédet...

(1942. április 1.)
Kemény beszédet mondott Hóman Bálint kultuszminiszter és megszívlelésre méltónak tartjuk a következõ mondatait:
"A nemzeti öntudat és a népi önbizalom kialakulását beteges önhittség vagy bûnös önbecsmérlés szelleme hátráltatja. Az emberiség szörnyû értelmi zûrzavarának és érzelmi válságának sodrát mi sem kerülhettük el. Az eszményekért való lelkesülés veszendõbe ment és a materiális világnézet észrevétlenül belopakodott a magyar lelkekbe. A munkanélküli vagyonszerzés, mások legázolásával is érvényesülésre való törekvés, pusztán anyagi célokért dolgozók idegemésztõ lázbetegsége pusztítja a társadalom szervezetét. Baktériumai a magyar értelmiségbe is behatoltak és véghezvitték azt a rettentõ rombolást, amit a konjunkturális elhelyezkedések járványa a középosztályban szemünk láttára végzett. A magukat szabadalmazott magyaroknak tartó emberek különbségeket tesznek úri és népi származás, törzsökösök és asszimiláltak, tõrõlmetszettek és kevertvérûek között. Ezeknek fõdolog az, hogy különbség legyen magyar, magyarabb és legmagyarabb magyarok között. Ezek nem ismerik el, hogy a magyar szónak nincs fokozása: vagy magyar valaki, vagy nem. Nincs alsóbbrendû és magasabb rendû magyar. A magyarság vér és lélek, érzés és tudat, hit és cselekvés, és mindez együttesen. Ezzel a magyar fajt, a magyar népet és a magyar nemzetet is meghatároztuk..."
Régen esedékesek ezek az õszinte szavak, elsõsorban azok számára, akik mindenáron és mindig jól - magyarabb magyarságuk puszta hangoztatásából óhajtanak megélni, s mérhetetlen önzésükben zavaros, új formákat keresnek az elkülönülésre és a kiváltságra. Felnõtt emberek, akiknek sorsuk, vérük és történelmi élményük a magyarság, csak a becsületes és a szívós munkával, az erkölcsi, szellemi és gazdasági példaadással bizonyíthatják a nemzethûséget, s nem a melldöngetéssel - ha kell, ha nem, A dolgozó magyar tömegekben nem is kapott lábra ez a furcsa betegség, amely különösen a hiúságukban valahogy megsérült, politikai hajlandóságú egyének között pusztít, s igen sokszor a zsidókérdés takargatásának ideglázából származik...
A magyarság súlyos történelmi harca, feladataink sokfélesége, s a világ átalakulás évtizedéhez szükséges nemzeti és népi erõ összefogása, az egészséges ösztönök hatalmával tilalmaz; minden önös megkülönböztetést magyar és magyar között mind-amíg tényekkel bizonyítható oka nincs egyes személyek kivetésének a nemzeti közösségbõl. A korlátolt gõg, az érvényesülési vágy, a társadalmi elõjog, a családi származás büszkesége és a politikai állásfoglalás nem bonthatja szét a magyarságot különbözõ rendû- és rangú rétegekre, létünk végsõ veszélyeztetése nélkül! Baj, hogy ezt mondani kell, 1942-ben...

Hitler Adolf...

(1942. április 22.)
Hitler Adolf születésnapját méltóan megünnepelte a német nép, de az ember, a népvezér, a katona és az államférfi történelmi nagyságának õszinte megbecsülése eláradt a világ minden tájáról Hitler fõhadiszállása felé - mindenünnen, ahol hisznek és bíznak a nemzeti eszme gyõzelmében, és egy új világrend igazságában. Nem a fény és a pompa sugároz lenyûgözõ képet az ünnepségrõl a bámuló tömegekre, hanem az egyszerûség, a hit, az áldozat és a harc...
Valahol egy kórházi vaságyon, a gáztámadástól félig megvakított vaskeresztes német altiszt, az ápolóktól hallotta, hogy hazáját letiporták, s esztelen, õrült békeparancsot kényszerítettek a központi hatalmaiéra. Az ismeretlen, 30 éves harcos, Hitler Adolf igazságtételt fogadott, s egy rongyos katonazubbonyban nekivágott a megszálló csapatoktól, marxista gonosztevõktõl és zsidó bankároktól lezüllesztett birodalomnak, hogy beváltsa szavát, s felszabadítsa népét. Kinevették, megrágalmazták mindennap, összeesküdött ellene az alvilág, a pénz, a rang, az elõjog, a kiváltság, a maradi szellem és a vörös forradalom, s az évtizedes birkózásban mégis Hitler Adolf gyõzött, az alulról, de becsülettel támadó katonapolitikus, akiben az egészséges népi ösztön elnyomottságában is önmagára ismert...
A mélységekbõl felzúgó vágyakat, a nemzeti méltóságot, a dolgozó ember becsületét, a munkát, a nemzetszervezetet és a rabságból égre kiáltó szabadságot képviselte Hitler Adolf, s puritán akaratának diadalát földi hatalom fel nem tartóztathatta! A kapitalista rablás és a marxista zendülés feldúlt csataterére tûzte ki a horogkeresztes lobogót, tábort szervezett a kétfrontos megütközésre, tudta, hogy az erõs világnézet a kor tündöklõ fegyverzete, hitt a rajongó, tiszta fiatalságban, az erõsek és a bátrak kiválasztásának törvényében és ezerszer megjósolt bukás helyett, egy lélekben megújhodott birodalom élére került - vezérnek, a népi sors parancsolójának. Teremtõ ember lett, s ez a földön a legnagyobb dicsõség és érdem...
A birodalmi vezér néhány esztendõ alatt átformálta a versailles-i Németországot. Hétmillió munkanélküli tûnt el az országutakról és a nyomortelepekrõl, s a munka szent dala felzengett újra a gyárakban és mûhelyekben. Az eszeveszett külföldi eladósodás, az arany- és bankáruralom egy csapásra véget ért, megkezdõdött a közigazgatás, a termelési rend, a mezõgazdaság, az ipar, a kereskedelem és a pénzügy példátlan arányú átszervezése, az új szociálpolitika szerves beiktatása a népéletbe, a hadsereg, a kötelezõ munkaszolgálat, s az ifjúságnevelés egymáshoz csiszolt kiépítése: rárajzolódott a birodalom testére az új autóutak óriási hálózata, munkásnegyedek nõttek ki a földbõl, megemelkedett a nép vásárlóereje, s visszatért a bizalom, a munkába vetett hit a dolgozók közé. A német tervgazdálkodás roppant arányai, korunk egyedül lehetséges életformájának képét vetítették a világ elé, s angol, amerikai és francia józan szakemberek is idejében figyelmeztették az elzsidósodott demokráciákat a német példa megszívlelésére. Hitler útmutatása nyomán, a birodalomépítésben a szellemi munka forradalma elõzte meg és irányította az eseményeket, s ebben különbözik a nemzetiszocialista átalakulás minden más forradalmi megmozdulástól. Amikor 1789-ben Párizsban elfogyott a kenyér, a dologtalan zavargások és népszabadság-ünneplések között, a csõcselék bûnbakot keresett, s bõven hullottak a levágott fejek a fûrészporos kosárba, s amikor a szovjet képtelennek mutatkozott a termelés megszervezésére, százezreket öletett halomra, s millióktól vonta meg a betevõ falatot, hogy véres uralmát megvédje.
A világtörténelemben még nem volt mélyreható forradalom olyan elenyészõen kis áldozat árán, mint a fasiszta Olaszországban és a nemzetiszocialista német birodalomban, s ez a modern nemzeti forradalmak erkölcsi és szellemi igazolása!...
Elõl járt a lélek, az értelem és a felelõsségérzet! A bosszút és a gyûlöletet elnyomta a magasabb rangú, közösségi gondolat. Nem kerültek az utcára, kódorogni az öregek, a munkaképtelenek és a másgondolkozásúak - mint az állati ösztönben tobzódó szovjetben -,

akadt munka bõven mindenki számára, s csak a hatalmas tervek keresztülvitelének szabotálását nem engedték meg - helyesen és jogosan...
Több átformáló rendelkezés jelent meg Hitler uralmának egyes napjain, mint a demokráciákban egy egész esztendõ alatt. Az elõkészítõ és végrehajtó szellemi munka igénybevétele a csodák határáig fokozódott és ott állandósult. Az értelmiségi réteg munkateljesítményét, Hitler valóban a végletekig emelte, de csak így lehetett rövid idõ alatt a gazdálkodást, a hadsereget és az új államrendszert megtörhetetlen egységbe kovácsolni. Hitler tudta, hogy a szellemi és szervezeti lustaságba süllyedt világbirodalmak fegyverrel támadják meg a forradalmi - munkát...
Mindent megajánlott Németország vezére a világháborúban gyõztes nagyhatalmaknak, amit a birodalom tisztessége megengedett, hogy békemûvét folytassa. Ma már a mindkét oldalról közzétett és gondosan megvizsgált diplomáciai aktákból ismerjük az új háború elõzményeit, s tudjuk, hogy Hitler szövetséget is ajánlott Angliának, s a német igényeket csak az õ tekintélyével biztosítható mértékre csökkentette le.
Hiábavaló volt minden békekísérletezés, mert Anglia a kizsákmányoló világuralmát féltette, s lehetõleg mások kardjával elébe akart vágni az európai gondolat kifejlésének. Megkezdõdött az uszítás, a bekerítõ diplomáciai tevékenység, a "demokráciák" összeesküvése, a zsidó üvöltözés a diktatúráról, s a naponként megújuló rágalomhadjárat, amelynek szennyes dagadását sohasem fékezte meg a rendteremtésre hivatott államhatalom. A pártokra szaggatott, s a cselekvõ erõben béna demokráciák, a népi önrendelkezés jogára hivatkoztak egy olyan népi államszervezet tagadására, amelyben Hitler pártja törvényes, parlamenti úton, a választások sorozatain átjutott az uralom birtokába, s ahol milliók hite, ujjongó, lelkes közakarata és önkéntes segítsége szilárdította meg az új rendet.
A tehetségtelenség szikrázó dühe gyújtotta fel a háború tüzet! Három hosszú esztendõ óta, vasban, vérben, lángban vajúdik a világ, s Hitler ott áll a katonái mellett, emberfölötti munkaerõvel, vezetõi vasakarattal és tudással, megvívni az élen Európa szabadságharcát. Mit ér ezzel a gigantikus teljesítménnyel szemben a nyafogó, bágyadt és petyhüdt intellektuelek szószátyárkodása, mit ér a baloldali bírálat, a reakciós gõg és a mindent jobban tudók nagyképû zsörtölõdése. Hitler harca megsegítette Magyarországot is legszentebb céljainak követésében, Hitler ellenségei pedig egy barázdát sem adtak vissza õsi földünkbõl az anyaországnak. Ez a nyers igazság, s ezért kívánjuk sok milliónyian, hogy végleges gyõzelme nyisson utat a békéhez és a dolgozó nemzetek boldogulásához!

Több kenyeret Európának!

(1942. április 22.)
A német Gazdaságkutató Intézet számításai szerint az európai földrész - Szovjet-Oroszországot nem számítva -, 460 millió lelket tudna élelemmel ellátni és eltartani. Ma csupán 343 millió él ezen a területen, Európa tehát nem csak önellátó lehetne, hanem hatalmas feleslegekkel is rendelkezhetnék. A számítás lényege és alapja azonban az, hogy az európai mezõgazdaság terméseredménye, mindenhol legalább olyan magas kellene legyen, mint Németországban.
Dr. Grotkopp párizsi agrárpolitikus számításai szerint a mostani háború elõtti Európa (Oroszország nélkül) 400 millió q búzát és 140 millió q tengerit termelt, míg szükséglete 450 millió q búza és 200 millió q tengeri volt. Hiányzott tehát évenként 50 millió q búza és 60 millió q tengeri, amit tengerentúlról kellett behozni. Ezzel Európa függõségbe került a világpiactól, s az angolszász pénzpolitika gyakorolt irányító befolyást mezõgazdaságára.
A legtöbb európai országban céltudatos munkával, talajjavítással, tagosítással, belterjes gazdálkodással, gépesítéssel és racionalizálással a termést még fokozni lehetne, hogy

elérjék, vagy megközelítsék a német terméseredményeket, s megoldódjék Európa önellátása. Természetes, hogy ez nem sikerülhet egyik napról a másikra, hiszen Németország is már 1933-ban megkezdte azt a hatalmas és minden részletre kiterjedõ szervezõ és felépítõ munkát, amelynek eredményeképpen a háború kitörésekor, önellátási foka már 65%-ról 85%-ra emelkedett, s újabb két év kellett ahhoz, hogy a Lengyel-kormányzóság és a Cseh-Morva protektorátus mezõgazdaságát oly fokra fejlessze, hogy a Birodalom önellátását biztosítani tudja. Olaszország pedig a fasiszta megújhodás évétõl kezdve fejlesztette mezõgazdaságát az önellátás biztosítására, amit 95%-ig el is ért.
A többi európai országban azonban a múlt évi terméseredmények alig voltak magasabbak a tíz év elõtti átlagoknál!...
Idõ kell a háború kártételeinek eltüntetéséhez és kiheveréséhez is, és csak hosszú évek szívós munkája után fejlõdhetik ki az önellátó európai mezõgazdaság. De addig is, amíg ez megtörténik, a hiányt fedezheti az európai közösségbe visszakapcsolt Ukrajna. Úgy számítják, hogy egy éven belül Ukrajna el fogja látni a maga lakosságát, és két év kell ahhoz, hogy újra oly feleslegei lehessenek, mint voltak régen, a bolsevizmus elõtt, amikor Oroszország évenként 100 millió mázsa gabonát tudott exportálni, ami fõként Ukrajna fekete földjén termett.
A tengelyhatalmak gyõzelmével a balti államok, Fehéroroszország és Ukrajna felszabadultak a bolsevizmus igája alól, visszakerültek Európához, s termelésük is bekapcsolódik az európai közösségbe.
Volhínia, Kelet-Galícia, és a balti államok, az alig két évig tartó bolseviki uralmat hamarosan kiheverik, de Ukrajnában és Fehéroroszországban, ahol a bolsevizmus több mint két évtizedig pusztított, a gazdasági felépítéshez, a parasztság felemeléséhez és a magántulajdonhoz való visszajuttatáshoz, szívós szervezõ munkára van szükség.

Az orosz forradalom szocializálta a földet, kiirtotta a nagy- és középbirtokos réteget s a jobb módú parasztok földjét is felosztotta a falvak szegényei között, akiknek sem állatjuk, sem ekéjük nem volt az ésszerû földmûveléshez. A talajminõség lezüllött a trágyaerõ leromlott, a termésátlagok 22%-al csökkentek. A forradalom vérengzései, az állandó rekvirálások és a tudatosan magas adók tönkretették a módosabb parasztréteg maradványait és a termést, s már a forradalom második évében oly nagy volt az éhínség, hogy milliók pusztultak el, és a kapitalista országok küldözgettek irgalomkenyeret Szovjet-Oroszországba.
E termelési csõd kényszerítette Lenint arra, hogy 1921-ben új gazdaságpolitikát hirdessen meg. Elismerték a kiosztott földek magántulajdon jellegét, szerepet engedtek az egyéni kezdeményezésnek, a gazdálkodó maga adhatta el terményeit, s a kommunista elméletek megcsúfolására a termelés emelkedni kezdett. Az elvétve szervezett kommunista gazdaságok, a kolhozok, alig szállítottak feleslegeket, de magántulajdonos gazdaságok terményei bõven kerültek piacra. Az állatállomány lassan a békebeli mértékre emelkedett, s 1924-ben már újra kivitele volt Oroszországnak! Hét esztendeig tartott ez az új irányzat és a tönkretett, elpusztított ország kezdett talpra állni.
A kommunista elméletekbe azonban sehogy sem illett bele a magántulajdon és magángazdálkodás. Világforradalmi célokat elégedett parasztsággal nem lehet megvalósítani, s munkások kellettek az óriásra fejlesztett hadiipari üzemekbe. A városokba terelték szándékosan a falvak lakóit, s a mezõgazdasági életszintet leszállították a legalacsonyabbra, mert közszükségleti cikkek helyett a szovjet ágyút és tankot akart termelni. A megdagadt városok ipari munkássága számára a földmûvelõktõl a szó szoros értelmében elrabolták a terményeket. Ez volt az alapgondolata az elsõ "5 éves terv"-nek, amely megszüntette a föld magántulajdonát.
Újra közellenségnek bélyegezték meg az önálló parasztot és tervszerûen megsemmisítették

életlehetõségeit, hogy beálljon a közös nagyüzemi termelésbe. Eltörölték a helyi piacokat és vásárokat, rekvirálók vittek el mindent, ami elvihetõ volt, teljesíthetetlen szállítási kötelezettségeket és adókat róttak a parasztokra, s aki nem tudta teljesíteni az elõírt szolgáltatásokat, azt spekulációval vagy rejtegetéssel vádolták, elûzték udvaráról Szibériába, amíg végre milliók tönkretétele után, Molotov büszkén Jelentette a pártkongresszuson, hogy az 1926-os 5.618.000 kulák-parasztgazdaságból 1934-ben már csak 149.000 maradt. 1938-ban pedig a földterület 99,3 %-a állott közös mûvelés alatt kolhozokba tömörítve, s a szabad paraszt eltûnt a szovjet földrõl.
Az elûzött és elpusztult földmûvesek családtagjai a gyárakba vándoroltak, s a mezõgazdaságban csak a falusi proletárság maradt, szörnyû szegénységben. A kolhozt mindenütt kommunista pártember vezette - többnyire zsidó -, s õ osztotta fel az évi eredményt bonyolult kulcsok szerint a kolhoz tagjai között. A kolhozvezetõk szerint pl. 1935-ben, amely évben a termés közepes volt, a kolhozba tömörültek átlagos évi keresete 400 kg gabona és 100-180 rubel volt. Ugyanakkor egy öltözet ruha 300 rubelbe került. A szovjet mezõgazdasági rabszolgájának a napi kenyérfejadagja 300-400 gramm volt, de ezt is csak a kolhozban dolgozók kapták, a nem dolgozó családtagoknak és a gyermekeknek nem járt külön fejadag.
Ilyen állapotok mellett a gazdálkodás újra erõsen leromlott. 1928 és 1933 között a lóállomány 35 millióról 16 millióra, a szarvasmarha-állomány 70-rõl 38 millióra, a juhok száma 146-ról 50 millióra, a sertéseké 26 millióról 12 millióra csökkent, s 1933-ban újra éhínség pusztított a természeti kincsekben oly gazdagon megáldott országban.
A szovjet urainak újra engedni kellett a kommunista elméletekbõl. Kénytelenek voltak a kolhozokba tömörítetteknek megengedni, hogy házuk körül fél vagy l holdat magántulajdonként kezelhessenek, de egyben adókkal és szolgáltatásokkal gondoskodtak arról, hogy a kis földön is csak oly mértékben gazdálkodhassanak, hogy rá legyenek továbbra is kényszerítve a kolhozban való munkára. Egy tehenet, két disznót is szabad volt a háznál tartani, de a tehén után évi 200-400 liter tejet kellett leadni az állami központokba. És mégis, e korlátozott magánállattartás bevezetésével újra emelkedni kezdett az ország állatállománya, s 1938-ban már újra el is érte az 1928-as évi mértéket.
A több mint húsz éves kísérletezés és tapasztalat tehát bebizonyította, hogy kollektív gazdálkodás mellett a mezõgazdasági termelés elsorvad! A mezõgazdasági nagyüzemekben nyomorgó, rosszul fizetett bérmunkások dolgoztak, s az orosz síkságokon nyomorúságos proletárok tengették életüket.
Ezt a rablógazdálkodást számolták fel a gyõzedelmes tengelyhatalmak. A megszálló csapatokat szakemberek hatalmas szervezete követte, s azonnal hozzáfogtak e területek gazdasági felépítéséhez. Mi történjék a kolhozokkal? Ez volt az elsõ és legfontosabb kérdés. Lehetetlennek látszott az azonnali visszatérés a magántulajdonon való gazdálkodásra, a régi birtokviszonyok már meg sem állapíthatók, a nincstelen bérmunkást nem lehet azonnal önálló paraszttá tenni, hisz sem istállója, sem ekéje, sem szerszáma nincsen. Éppen a szovjet gazdálkodás bizonyította be, hogy a mezõgazdaságban a gyors változtatás katasztrófára vezet, hisz ebbe pusztult el és halt bele 5 millió ember! Fokról-fokra kell tehát visszaállítani a magántulajdont és lépésrõl lépésre kell áttérni a közös gazdálkodásról a magángazdaságra.
Az elsõ lépés a kolhozok eltörlése volt, helyükbe oly rendszer lépett, mely különféle, egymásba kapcsolódó és egymást kiegészítõ formában átvezeti az õstermelõ lakosságot a magántulajdonon való egyéni gazdálkodásra. Alkalmat és lehetõséget nyújtanak a kolhozokba tömörítetteknek, hogy felszerelhessék a maguk gazdaságát, növeljék állatállományukat, s bebizonyítsák egyéni kezdeményezésüket és képességüket az önálló gazdálkodásra. A házakhoz tartozó fél és egy holdak azonnal magántulajdonba mentek át, s adómentességet élveznek. Ezek a területek megnagyobbíthatok. Az állattartás korlátozásait megszüntették és eltörölték az állattartás fejében kikötött szolgáltatásokat.

Ahol megvan a gazdasági és technikai lehetõség, ott a gazdálkodók a régi kolhozokból bérbe kapnak földet, amelyen egyéni haszonra gazdálkodhatnak. Szükség szerint ezek az önálló bérlõk szövetkezetekbe tömöríthetõk. A szántást-vetést szövetkezeti alapon végzik, a szövetkezet látja el gépekkel a gazdikat és irányítja a gazdálkodásukat. Azoknak, akik kiváló képességeket és teljesítményeket mutatnak, és felszerelésük is van, azonnal engedélyezik a teljesen önálló gazdálkodást. A kolhozok régi, nagy traktor- és gépállomásai ezentúl szövetkezeti formában segítik a gazdálkodókat, a gyûlölt mezõgazdasági gépek, melyeknek ezelõtt csak kiszolgálói voltak a kolhoz-tagok, most már segítõi lesznek a termelõ gazdának, megkönnyítik munkáját, elõsegítik termelését, s ezzel életszintjének felemelését.
Érthetõ tehát, hogy az új agrárrendet Ukrajna lakossága örömmel fogadta, mert érezte, hogy megnyílt elõtte az út a felemelkedéshez, újra gyökeret ereszthet az õsi földbe, visszaállíthatja a családi tûzhelyet és méltó helyére a családi munkát. A kolhozok rabszolgái újra szabad emberek lehetnek vallásuk gyakorlásában, kultúrájuk mûvelésében, és visszakapcsolódhatnak az európai népek magasabb életszínvonalú közösségébe.
Ukrajna felépítése meggyorsítja Európa önellátását, függetleníti a tengerentúli terményektõl, és biztosítja a végsõ gyõzelmet a bolsevizmus és a plutokrácia fölött.

Gyõznünk kell!

(1942. április 29.)
"Gyõznünk kell, - különben nem lesz ország, nép, vallás és kenyér!" - mondta Kállay Miklós miniszterelnök. Sohasem néztük, hogy honnan jön az igazságot feldöbbentõ szó, sohasem tettünk különbséget pártok szerint, annak a megdönthetetlen igazságnak szolgálatában, hogy ez az új világháború, az elsõ fegyver eldördülése óta a magyarság háborúja is, jövendõnk, sorsunk, életünk meghatározója!
Nem osztályok, rétegek, vagy éppen uralmi csoportok elhanyatlásának lehetõsége pereg a történelmi kockán, hanem az egész magyarságé. Úgy alakult ki a halálos tusában viaskodó két tábor, úgy ütköztek meg a fajok, népek, birodalmak, uralmi rendszerek és világnézeti erõk, úgy feszült egymásnak minden földrajzi, hatalmi és életszervezeti adottság, hogy a magyar föld Európában a gyõzelem utáni döntések súlypontjába került!...
A háború messze viharzik tõlünk, a tengelyhatalmak gyõzelme felszabadító távolságokba veri el a magyar határoktól a világpolitikai feszültségek villódzó sávjait, de az ellenség gyõzelme, csak itt teljesedhetne ki a Kárpátok medencéjében! Van ebben az országban szenvedélytõl, szellemi vakságtól és bûnös közönyösségtõl megvert ember, aki ezt a lángoszlopos igazságot még ma sem látja? Mi marad az országból, ha a pánszláv dühök reátörhetnek? Mi lesz a magyar nép sorsa, ha az angolszászok parancsolnak új rabságot? Mi lehet a sorsa a templomoknak, s a dolgozók kenyere, hogy szárad koldusdarabokba, ha a szovjet érdekterületét az õrült, s gyönge demokraták az Adriáig jelölik ki?...
Nézzünk már egyszer szembe bátran és egyenesen a lehetõségekkel, s ne hallgassunk azokra a ványadt lélekvénekre, akik megzavart nyugalmuk sérelmeit nyöszörgik szakadatlanul. A háborút nem mi indítottuk el végzetes útján. A hábоúért nem mi vagyunk felelõsek. De hordozzuk sorsunk rendelésére a súlyos felelõs-hazánk és népünk legjobb védelméért, minden erõnk megfeszítésével. Gyõznünk kell - mert a vereség halál!...

A Magyar futár második részéhez

Várakozás...

(1942. május 27.)

Várakozás és sok helyén a világnak, sunyi leselkedés terpeszkedik meredten és bénítóan a nemzetközi életre. Ezerfelé - várnak valamit... Az angolszász tõzsdéken sápadtan kódorognak az ügynökök, s káprázik a szemük az árfolyamok ijedt ingadozásától. A nagy spekulánsok tétlenül lesik a híreket. Az áruhalmozók beleõrülnek a rejtelmes kérdésbe, hogy adjanak, vagy vásároljanak? A politika nemzetközi kalandorai óvatosan szimatolják a széljárást. Milliárdos vállalkozások csak holnap akarnak dönteni üzletkötéseikrõl - mindig holnap. Kötvények, értékpapírok, arany, gyémánt, vas, acél, alumínium, szén, gyapot és fegyver boszorkánytáncából kivisít a reszketés, a félelem és a bizonytalanság London és New York börzéin. Hiába rikoltozik a sajtó, mert az igazságot az árfolyamjelentések rideg számoszlopai árulják el. A nagy cápák óvatosak, leselkedésük megrontja a termelést, s a kis zsidó csukák a tõzsde körül hisztérikus mohósággal felverik az árakat, hogy még idejében bezsebelhessék a háborús hasznot...

Hullafoltos az angolszász közgazdasági élet, s elárulja a hadvezetés halálos gyöngeségeit. Terveznek, szónokolnak, ígérgetnek és várnak valamire, s ez az ideges, befelé remegtetõ lelkiállapot átragad a semleges és szorongatott országokra is. Sikertelenül próbálkozik már Anglia új "szövetségesek" beugratásával a véres döntésbe, mert a semleges országok is megkapták az angolszász betegséget, s lázasan, kitartóan, konokul várakoznak, csakúgy mint Churchill úr a múló esztendõk szürke pókhálójának sarkában...

Várni, várni, amíg eldördül az ég, leszakadnak a villámok, s fegyveres táborokat roncsolnak semmibe, ijesztõ pusztulásba! Akkor azután már könnyû lesz állást foglalni: csak ide -, s nem oda, ahol lecsapott a mennykõ...

Anglia pedig haragszik a tanítványaira, hogy túl szorgalmasan bemagolták a London felõl áradó leckét, s a brit propaganda szánalmas hazugságai helyett, a harkovi viharsarok híreit lesik - a végleges igazodáshoz...

1000 nap

(1942. június 3.)

1000 nap múlott el a háború kitörése óta; 1000 napja dörögnek az ágyúk, zúgnak a repülõgépek, süvít a gránát, a bomba, a puskagolyó, aknamezõk robbannak fel földrengetõ

csattanással, hajók szakadnak ketté a tengereken, s milliók csatáznak hóban, forró homokfergetegben, s mocsaras erdõk mélyén; 1000 napja terjed és árad óriás tûzhullámokban messze földrészekre a végtelenbe bomlott világháború, s vihara derékba töri a Csendes-óceán álomszigeteinek békéjét; 1000 napja nincs nyugodt perc a Földön, sem a lakóházakban, sem a csatatereken; 1000 napja feszül az erõ, a munka, az áldozat és a hõsiség a kísértõ halál elé; 1000 napja megpróbáltatás az emberi élet...
S mintha most lobognának legmagasabbra a felszított lángok, úgy tombol a harc mindenfelé, gyõzelmet és békét keresõ elkeseredettségben! Helyünk van, hitünk és akaratunk ebben a sorsháborúban, amelyet nem Magyarország idézett fel, s nem is a mi szövetségeseink, mert a tengelyhatalmak százszor megajánlották az igazságos rendteremtést, s az emberiség végzetesen elrontott ügyeinek békés rendezését.
A demokráciák vak elbizakodottságukban a háborút választották rablott kiváltságaik védelmére, hadat üzentek, s a fegyverekre bízták a döntést. Azóta döntött az erõsebb fegyver Lengyelországban, a francia hadszíntereken, a nyugati partvidék hosszú vonalán, s a Balkánon, és gyõzelmesen villog Szovjet-Oroszországban, a tengereken, Afrika földjén és Kelet-Ázsia mérhetetlen térségein.
Churchill az 1000. napon Párizs és Köln lakónegyedeit bombáztatta, s a kis olasz városok házaira hullatott tüzet, a tengelyhatalmak pedig a harkovi gyõzelemmel, az afrikai támadással, és a kínai hadjárat sikereivel emlékeztek meg a háború 1000. napjáról. Ez a különbség mindent megmagyaráz, s belevilágít a várható jövendõbe...
Mi pedig emlékezzünk a hõsi halottakra, s az élõk hõsiségére! Ne felejtsük el egy pillanatra sem azokat, akik harcolnak, s akik a háborút nálunk kegyetlenebbül megszenvedik az arcvonalak és a légitámadások közelségében. Jusson az eszünkbe néha, hogy a helyzetünk feketén és kétségbeejtõen -, rosszabb is lehetne. Ne zúgolódjunk a valóban súlyos áldozatok miatt sem, mert történelmi tûzvész csapkod Európára, amely ellen nincs biztosítás...
A mi kibõvült határainkat pedig elkerülték a lángok. Legyen erõs a gyõzelmi hitünk és fegyelmezett a panaszkodásunk. Segítsük minden magyar erõvel a szegényt, a szûkölködõt, az elhagyottat és az árvát, osszuk el igazságosan a terhet a vállak erõssége szerint, szervezzük meg a termelést és az elosztást, támogassuk egymást osztálytalan népi közösségben, s készüljünk fel a lelkûnkben minden eshetõségre! így parancsolja az élettörvényt a józan ösztön, a világháború 1000. napján...

Észak hõse: a finn nemzet

(1942. június 10.)
Finnek és magyarok...
Csak hõskölteményt lehetne írni a magyarság testvérnépének történelmi méltatására, vert vasból kovácsolt mondatok súlyos szépségeivel. Ezer év szenvedésére és törhetetlen akaratára hull az északi fény Suomi földjén, s az erdõk zúgása csillagos éjjeleken a sors és a végzet ezer diadalmas legyõzésérõl regél. Finn hadak tapostàk távoli országok síkjait, finn katonák vére hullott szerteszét észak határtalan világáéban, sokszor úgy látszott, hogy elapad már az élet drága áradása, de a finn bölcsõk új, erõs nemzedéket ringattak mindig, kitölteni a harcos apák megritkult sorait a népi szabadság sok évszázados védelmében.
Az orosz hatalom árnyéka sötétlett a maréknyi finn nemzetre, amelynek Nagy Péter éppen olyan halálos ellensége volt, mint Sztálin, a vörös cár!...
A moszkovita hódítók hiúságát vérig sértette a finn ellenállás, s tûzzel, vassal, embertelen kegyetlenséggel próbálták összetörni a finn nemzet lelkét. Halál a csatatereken, börtön, számûzetés és vad elnyomatás leselkedett a finn hazafiakra, hontalan családok húzódtak fel az elrabolt termékeny déli végekrõl az északi erdõk járhatatlan mélységeibe, s újra

kezdõdött mindig a munka, a családi tûzhely felépítése és a harc. Ha rövid nyugalmuk volt a finneknek, templomot, iskolát, népházat építettek, ápolták csodálatos szeretettel õsi kultúrájukat, feltörték a talajt, s virágzó gazdasági életet teremtettek. Nem is volt más kívánságuk, csak annyi, hogy békében és szabadon élhessenek! A szovjet nem tûrte szorgalmas és független kis szomszédját; becstelenül belekötött, rátámadt, harckocsikat, repülõgépeket, s a vörös katonák elnyomó seregeit zúdította reá sikertelenül...
Mannerheim tábornok körül kristályosodott ki a nagy finn nemzeti ellenállás az elsõ világháború végén, s az önkéntes finn vadászzászlóaljak fiatal hõseit bámulva emlegette a világ. A finn nemzet fegyverrel szerezte meg állami önállóságát és rövid idõ alatt bebizonyította, hogy méltó a független életre. Gazdasági rendje, társadalmi igazságossága, kulturális és szociálpolitikai elõretörése bizalmat és tiszteletet érdemelt. A szovjet a második világháborút használta fel a Finnország ellen tervezett rablóhadjárat végrehajtására, s a szerencsétlen európai körülmények között, a magára maradt kis nemzet, a végsõkig vívott eredményes harcok után, a szovjet békeparancsok teljesítésére kényszerült. A moszkvai vörös terroristák szövegezték meg a békefeltételeket, de sohasem tartották be adott szavukat! A finn nemzet idejében belátta, hogy a szovjet csak idõt akar nyerni az orvtámadás megújítására, s a békeszerzõdések pontjainak állandó megsértésével az új merényletet szándékosan készíti elõ. A német-szovjet háború kitörésének napjaiban egymást érték a jogtalan szovjet támadások Finnország ellen, s Mannerheim marsall harmadszor is mozgósított, a határokat súlyosan fenyegetõ veszedelem elhárítására. Azóta Finnország is a német birodalom oldalán harcol az új Európáért, s hadseregének páratlan minõségi ereje kiszorította a szovjetet az elfoglalt finn földekrõl.
Mannerheim tábornagy ünneplésének napjaiban, a magyar nép testvéri érzéssel fordul Finnország felé, s meghatottan kíván végsõ diadalt, tartós békét, s virágzást a finn nemzetnek. Egy ügyért harcolunk, közös ellenség fenyegette létünket, s közös lesz a boldogulásunk is a sok megpróbáltatás után, az európai népek dolgozó és hívõ szövetségében.

Menekülés a szovjet fogságból

(1942. június 17.)
Csodálatos élmények a vörös pokolban:
Nagy Károly zászlós nem is három héttel ezelõtt, még egy bûzhödt levegõjû földalatti odúban feküdt, súlyos sebesüléssel, lázasan, élelem és orvos nélkül, szovjet fogságban!...
Ma: a hadikórház kertjében, a vadgesztenyefák fekete árnyékában sétál, itthon!... A legutóbb Pestre érkezett kórházvonat hozta haza, kétszázegynéhány bajtársával együtt.
Azóta az egyik hadikórház folyosóin, ha ez egyáltalán lehetséges, halkabban tárnak az ápolónõk, az orvosok szolgálati idejükön túl is bennmaradnak és a konyhában is nagyobb a sürgés-forgás: mindenki a harcból jött honvédekrõl beszél...
Legtöbb szó Nagy Károlyról esik, a zászlós úrról, aki szovjet fogságban élte át a harkovi csatát és szemtanúja volt a fejetlen menekülési kísérletnek, amellyel Tyimosenko hurokba szorult seregei igyekeztek kijutni a szövetségesek acélgyûrûiébõl. Õ maga így mondja el fogságba esésének és szabadulásának eseményeit:
Dandárunk 3 kilométeres védelmi vonalban várta a Harkov ellen irányuló szovjet offenzívát... Ezredem egy erdõszélen, a fák védelme alatt vigyázta az elõttünk elterülõ síkságot...
A szovjet támadás május 14-én kezdõdött. A mi vonalszakaszunkon, tüzérségi elõkészítés után, szovjet gyalogság jött rohamra. A saját vonalat ötször is elérték, de a fiúk mind az ötször visszaverték õket. Kézitusával!...
S Forró volt a levegõ!... Tõlünk jobbra, a német ezredek ellen erõs páncélos erõket

vetettek harcba. Áttörtek!...
Most már tudom, hogy ez az "áttörés" német akaratból történt és azért, hogy Tyimosenko seregeit katlanba csalják. Akkor azonban szomorkodtunk a visszavonulási parancsért... Az erdõ túloldalán, a Donyec mentén vonultunk vissza szakaszonként, és kelletlenül... Az egyik kanyarban kis erdei falura találtunk. Terepkutatóink jelentették, hogy a faluban már bolsik vannak.
Nem baj! Átmegyünk rajtuk!... A folyóparton töltés húzódott. Ennek védelme alatt igyekeztünk elõre a kora éjszakában. Észrevettek bennünket. Tüzet kaptunk, de a fiúk neki-neki rugaszkodtak a töltésnek, és golyószóróval végigseperték a házakat...
Igyekeztünk gyorsan elõre jutni... Fölöttünk, a töltés peremét magasra verték a robbanótöltények. Mert azt használtak. Robbanótöltényt!...
Tûzvonalba kerülésünk elsõ napjaiban megzavart bennünket ez a lõszer. Kétszer dörren. Kilövéskor és becsapódáskor. És mi eleinte azt hittük, hogy hátulról is lõnek bennünket. A tapasztaltak aztán megmagyarázták a dolgot...
Nem törõdtünk a mögöttünk hallatszó pukkanásokkal. Magam is egy ilyen golyótól sebesültem meg. Ez úgy történt, hogy a falu közepe táján hirtelen vége szakadt a töltésnek. Nem volt más választás, mint saját erõnkben bízva, nekivágni a közel száz méteres nyílt terepnek. Este volt, sötét... A bolsik géppuskával lõttek bennünket, - de mi is feleltünk... A szakasz majdnem veszteség nélkül jutott át a veszélyes terepszakaszon... Magam a két golyószóróssal és legényemmel utolsónak indultam. Nem volt szerencsém. Jobb karomat melegség öntötte el. Elestem. Bajtársaim segítségemre jöttek, de már semmit sem tehettünk!...
A házakból bolsik özönlöttek elõ. Lehettek vagy kétszázan. Elõreszegzett szuronnyal rohantak ránk. Bajtársaim lõni akartak. Vagy ha kell, kézitusával fedezni menekülése! Nem hagytam. Ha nyugodtan viselkedünk - mondtam -, talán megússzuk a dolgot. Kábult voltam és félig eszméletlen, de így is jól láttam, mennyire megörültek, hogy tiszt került a karmaik közé. És azt hiszem, kizárólag ennek köszönhettük az életünket, elszedték, még zsebkendõinket is... Eszükbe sem jutott, hogy kocsiba tegyenek... Gyalog kellett megtennem közel tizenöt kilométert... A vérveszteségtõl azonban annyira gyenge voltam, hogy többször is összeestem. Puskatussal kényszerítettek talpra. Bajtársaim támogattak... Közben háromszor is hozzánk a zsidó bolsi tiszt és kaján arccal vigasztalt: nemsokára lesz orvos, csak erõltessem a dolgot... Orvos helyett azonban valami parancsnokságra vittek, magasrangú tisztek közé. De nem õk kezdtek vallatni, hanem a "komisszár", a politikai biztos. Zsidó volt! Hatalmas termetû, rosszarcú zsidó, aki - látszott rajta -, legszívesebben ott helyben agyonlõne bennünket. De ritkán kerülhet tiszt a kezeik közé. Vallatni kezdtek, németül. Hol szolgálok, mi a beosztásom, hogy hívják a parancsnokaimat, milyen erõt képvisel hadtestem, és így, mindenfélérõl...
Semmit sem mondtam! Sem én, sem bajtársaim, akik egyszerûen "nem értették" a német szót. Elkészültem rá, hogy veréssel próbálnak szólásra bírni bennünket. De nem!...
A "komisszár úr" a GPU-nál tanulhatta a vallatás módszereit: udvariasan megkérdezte, éhesek vagyunk-e, vagy tán szomjasak?... Igennel feleltem, de: semmit sem adtak!... Sem akkor, sem késõbb!... Csak mindig megkérdezték: akarunk-e enni, vagy inni... Ha igen: beszéljünk és akkor minden lesz!...
Erre azzal válaszoltam, hogy egyszerûen lefordultam a székrõl. Enni adtak. Szárított halat és kenyeret!... Bár ne adtak volna! A hal olyan sós volt, hogy itthon a kutya is otthagyná. A kenyér fekete volt, mint a föld. Szemnyi gabona sem volt benne. A halat még csak legyûrtük valahogy... Ezt is vesztünkre. Mert vizet nem adtak utána és a sós hal percek múlva marta már a torkunkat...
Vizet kértünk, de a komisszár sajnálkozó mosollyal kijelentette, vizet csak akkor kapunk, ha vallunk... Hát vallottunk!... Soha életemben nem hazudtam annyit, mint ott, a következõ félórában!... A komisszár elégedetten bólogatott, a végén pedig megnyugtatott, hogy most

orvoshoz visznek...
Kocsira tettek bajtársaimmal együtt. Valamerre Izjum irányába vittek bennünket. Estére nagyobb faluba értünk. De nem, hogy kórházat, még egy egészségügyi katonát sem láttunk. Kórház helyett egy bûzös fészerbe tereltek bennünket. Itt németekkel találkoztunk. Velünk egy idõben kerültek fogságba. Az éjszakát szökési tervek megbeszélésével töltöttük...
De reggel katonák jöttek, a járni tudókat kihajtották és mi heten maradtunk. Hat német és én. Valamennyien sebesültek. Tizenegy napig feküdtünk a fészerben minden ápolás nélkül... Csak a falu ukrán tanítónõjének köszönhettük, hogy sebeink nem üszkösödtek el. Talán utolsó fehérnemûit hasogatta szét, hogy éjszakánként kötést csempészhessen hozzánk... Egyáltalán: a lakosság gyûlölte a bolsevistákat és a tanítónõ szerint, alig várták a német felszabadítást. A falu lakossága élelmezett bennünket, tejjel, tojással és ami még került... Mert a bolsevistáktól éhen veszhettünk volna. Most már megértettem, miért olyan sápadtak és soványak a szovjet katonák...
A tizenkettedik napon aztán felfordult a világ... Végeláthatatlan oszlopban terelték a faluba a sebesült szovjet katonákat. Huszadikán már annyi sebesült volt a faluban, hogy nagyobb részüknek már fedél sem jutott. Orvost õk sem kaptak. Velünk senki sem törõdött. A tanítónõ segítségével, a 21-ére virradó éjszaka átcsempésztük magunkat egy pincébe. Éppen idejében, mert hajnalban Stukák jelentek meg a falu fölött. Keleti irányból jöttek. Hármasával. Lehettek vagy harmincan. A falu határán egymásután zúgtak lefelé. Sivításuk a hátgerincünket hasogatta. A németeknek is. A Stukák jajgatása valami olyan borzalmas hatást vált ki az emberbõl, ami a robbanásoknál is megrázóbb. A támadás alatt a pince ablakánál álltam, majdnem az egész eget beláttam, de Rátát egyetlen egyet sem láttam. Csak a légvédelmi ütegek mûködtek, de a Stukák minden veszteség nélkül húztak el nyugat felé...
Nemsokára aztán szovjet csapatok jelentek meg a faluban. Délidõre pedig olyan kavarodás támadt a szûk utcákban, amit életemben nem láttam még. Minden rend és fegyelem nélkül, valami szörnyûséges forgatagban özönlöttek át a falun, gyalogság, lovassággal egybekeveredve, tüzérség páncélosokkal vegyesen, teherautók, tankok, lovasszekerek és motorosok. Parancsszavak helyett csak káromkodást lehetett hallani és elég sûrûn lövéseket: a komisszárok mûködtek... De mi nem ezt figyeltük, hanem az egyre közelebbrõl hallatszó ágyúzást...
Hej! Ezek csak a mieink lehetnek! Megismertük a dörgésüket... Amikor aztán a legnagyobb volt a torlódás, ismét megjelentek a Stukák... És ettõl kezdve négy napon át szakadatlanul pusztították a visszavonuló bolsevista hadakat. Ötödik napon elcsendesedett a falu és mi arra gondoltunk: talán, talán megmenekülünk!... De az elõretörõ német csapatok nem rontottak be a faluba. Elõbb megdolgozták egy kis tüzérségi tûzzel, olyannal, hogy az is imádkozni kezdett közülünk, aki régen elfelejtette a Miatyánkot!... Egynémelyik gránát közvetlen "óvóhelyünk" közelében csapott le és valóban Isten segítsége volt, hogy nem pusztultunk ott...
Ugyanennek a napnak a délutánján bevonultak a németek, nem nyugati irányból, ahonnan vártuk õket, hanem keletrõl!... Nem sokkal késõbb pedig már sebesültszállító autóban feküdtünk mind a heten. És amerre elmentünk, amerre szemünk ellátott, szürke volt a vidék a tönkrevert szovjet hadianyagtól. Tankok, döglött lovak, kiégett teherautók és hullák szörnyû halmaza között vittek bennünket a biztonság felé...
És nem is négy héttel fogságba esésem után, újra itthon vagyok! Virágzanak a fák, szép az élet. Mi tudjuk csak igazán, hogy milyen szép Magyarország, s milyen förtelmes a vörös pokol...
Elvadult, embertelen világot ismertünk meg mindannyian a szovjet-földön, s megtanultuk, hogy nem lehet tartós béke, nyugalom és boldogság Európában, amíg a ereje meg nem semmisíti a vörös veszedelmet.

Csak 500 inge volt

(1942. június 24.)
Csak 500 inge volt Ungár Nándor rákosligeti cukorgyárosnak, amikor a csendõrök Megtartották villájában a házkutatást. A hivatalos vizsgálatra azért volt szükség, mert Ungár Nándorné a szegény, cipõutalványt kért és kapott, s kacskaringós aláírásával igazolta, hogy csak két pár rossz cipõje van - büntetõjogi felelõsségének tudatában és a szekrényében...
Az ellenõrzõ házkutatás során elõkerült 40 pár új, vagy alig használt cipõ, 725 méter nõi ruhaanyag, 130 méter nõi ruhakelme, félmázsa disznózsír, félmázsa liba, rengeteg kávé, tea, kakaó és más anyag, ami egy "üldözött" zsidó cukorgyáros életének elviseléséhez - nemdebár -, feltétlenül szükséges. Ungár Nándor szuperrádión hallgatta esténként a külföldi híreket, s kivágta és gondosan összegyûjtötte az egyik baloldali lapból az olyan angol származású hadi híradásokat, melyekbõl a demokráciák gyõzelmére lehet spekulálni... Itt a zsidó gyáros, töményen, nappali világításban, lelkicsupaszon és álarc nélkül! Ömlik hozzá a pénz és befekteti. Jajgat és keres. A magyarból él nagyon jól, s az angol gyõzelmet lesi nagyon. Villája, pénze, gyára, vagyona förtelmesen idegen emberé: sápot húz, megcsapolja a magyar fa törzsét, s elszívja nedvét, mint az élõsdi fagyöngy. Sír körülötte az élet, - de semmi köze hozzá! Dolgozó kisembereknek kellene a szövet, a cipõ, de semmi köze hozzájuk! Ungár Nándor felveri a zugárakat, telitömi a pincét, a padlást, a zongorát a megszûkülõ javakkal, libazsírt önt a fürdõkádba, kakaót a vadonatúj cipõkbe, csomagokat hoz, rak, tesz, vesz, s rejt minden zugba - és vár...
Nézi esténként a saját villájából a rákosligeti csillagokat, s várja dühödt keserûen Magyarország ellenségeinek felülkerekedését. Pusztulást szimatol Ungár Nándor, 500 finom vasalt inggel a szekrényében, s tudja, hogy nincs egyedül...
Jaj! - dehogy van egyedül. Árván és veszedelemben csak azok maradnak, akik elõkelõén, s urasán szemlélik a százezernyi ungárnándor sötét üzelmek!

Hadijelentések, csaták és új fordulatok

(1942. június 24.)
Micsoda pillanat lehetett, s milyen egetverõ gyõzelmi kiáltás zúghatott fel az égre, amikor a tobruki sziklákon magasba szökkent a horogkeresztes zászló és az olaszok zöld-fehér-piros lobogója!...
Éveken át Tobruk volt a cél, a vágy, az akadály, az afrikai Verdun, az angol sasfészek a tengerparton, s az acélmadarak hiába vijjogtak fölötte, hõsök vére hiába áztatta szürke szikláit: állott a vár dacosan, keményen, s Anglia népe a megrongált falakban jövendõ sikereinek babonás zálogát látta.
Az álom szétfoszlott, Tobruk elesett, Bardia és Bír el Góbi a tengelyhatalmak csapatainak kezére került, s Egyiptom határára törtek Rommel páncélosai. (...) A sivatag sárga homokján százával égnek az angol harckocsik és repülõgépek. (...) London tanácstalan, levert és ideges. (...) A hadmûveleti angol hazudozásokról feljegyezzük emléknek a nagy afrikai csata kezdetén és végén meghirdetett alapelveket. Bir Hacheim megtámadása elõtt az angol sajtó 3 pontba foglalta össze Ritchie tábornok verhetetlenségének okait, következõkben:

1.. Rommel a "levegõben lóg", mert a repülõgépekre szükségük van a németeknek a szovjet fronton és az angol légitámadások kivédésére. Afrikában szilárd az angol légifölény.
2.. Rommel nem gyõzhet, mert az angoloknak több és jobb harckocsijuk van, s a

Grant-típusú, nagy amerikai harckocsik felülmúlhatatlanok gyorsaságban, fegyverzetben és páncélzatban.
3.. Az angolok olyan ágyúkat és lövedékeket vetnek harcba Afrikában, amelyek a legerõsebb német páncélt is úgy ütik át, mint a vajat...

S most rövid 3 hét után, - a csata, Tobruk és a sereg elvesztését, rövidebben bár, de így indokolja az angol sajtó:
1.. Hiányzott Afrikában az angol légi fölény.
2.. A németeknek nagyobb és jobb volt a harckocsi állománya.
3.. A németek új találmányú ágyúkat és lövedékeket használtak.
Ez a bárdolatlan és szemérmetlen hazudozás, s az állítások váltogatása a célok és a lehetõségek szerint - feljogosítja az európai nemzeteket arra, hogy a zsidóság és néhány megkótyagosodott ember Angliából származó rémhíreinek célzatos terjesztését, minden eszközzel megakadályozza! Az angol propaganda elvesztette már a "barátok" megbecsülésének mértékét is...

Humornak ragyogó...

(1942. július 1.)
Humornak ragyogó az angolszászok jó néhány komoly bemondása, s csak ha tréfálkozni próbálnak, akkor szomorítják el az európai népeket...
Az angol parlamentben, a tobruki szörnyû vereség miatt felizgatott képviselõknek, az óceán fölött repdesõ Churchill helyett, a munkáspárti Atlee válaszolt a kellemetlen kérdésekre. A helyettes miniszterelnök a feldúlt kedélyek lecsillapítására felolvasta a derék Auchinleck tábornok levelét, amelyben az afrikai hadvezér értesítette a kormányt, hogy volt egy kedvezõ pillanat a hadszíntéren, amikor a tengelycsapatok már teljesen kimerültek, s szünet állott be a harcokban, de sajnálatos egybeesés következtében, ugyanakkor az angol csapatok is olyan kimerültek voltak, hogy a csuda jó helyzetet nem lehetett kihasználni a fölény megszerzésére...
Ennél ízesebb hadijelentést még nem pipált a világ! Az ember önkéntelenül elképzeli az állapotot, ahogy két birkózó közül az egyik liheg, s a másik már legyõzhetné, ha a halálos fáradtságtól, nem - hörögne...
Mert így volt valahogy Afrikában. Egyébként Auchinlecket is felülmúlta Mac Arthur amerikai tábornok, aki a kies Ausztráliából sürgönyt küldött Ritchie tábornoknak Tobrukba, hogy ne hagyja magát, s vágja ki a seregét Rommel páncélosai közül. Ritchie éppen akkor kapaszkodott fel a repülõgépre, hogy búcsút Tobruknak, s távozzék a légen át, 30.000 katonájának hátrahagyásával. Õ is úgy vágta ki a rezet, mint MacArthur, aki szintén csak önmagát szalasztotta ki Corregidor erõdjébõl...
A komoly angolszász humort azért mégis Roosevelt koronázta meg, aki elmesélte Churchillnek, hogy jelenleg sokkal jobban állnak úgy együtt, mint 1941 augusztusában. Azóta ugyanis elveszett Hongkong, Szingapúr, az egész hollandiai gyarmatvilág, Malaja, Burma, a hadiflotta nagyobbik fele, az Aleuti szigetek fõrésze, az afrikai támaszpontok java, s éppen veszendõben van még egy és más...
Éppen ideje, hogy Roosevelt vegye át az összes hadszíntereken a legfõbb irányítást. Merthogy olyan áldott jó - humora van...

Egy tengeralattjáró hõstettei

(1942. július 1.)
Háborús regénybe is beillõ amerikai útjáról, Cremer kapitány tengeralattjárója lassan és

megviselten befutott egy németországi kikötõbe, ahol virágesõvel fogadták a páratlan harcok hõseit.
Cremer kapitány búvárnaszádját már a nagy út elsõ szakaszán, a biskayai öböl környékén megtámadták az angol bombázók, s gépezetét erõsen megrongálták. A tengeralattjáró folytatta útját, s az amerikai partokon megtorpedózott egy hatalmas tartályhajót, amely elõzõén lerohanta nehezen mozgó ellenfelét! Az összeütközés ereje szétroncsolta a tengeralattjáró orrát, valósággal leborotválta a torony felét, a rádiószerkezetet és megsemmisített két torpedócsövet is...
Ezen a végzetes éjszakán Cremer kapitány még két tartályhajót és egy gõzöst süllyesztett el. A roncshoz hasonlító tengeralattjárót másnap amerikai rombolók fedezték fel, s órákig támadták vízibombákkal. Egy súlyos találat után behatolt a víz a tengeralattjáróba, a világítás kialudt, s csak emberfölötti erõfeszítéssel sikerült a sérüléseket kijavítani. Hazaindult az úszó roncs, s utolsó torpedójával még elsüllyesztett egy 6.000 tonnás amerikai gõzöst. Cremer kapitány eredménye 34.500 tonna megsemmisítése volt.

A gyilkos golyók ára...

(1942. július 29.)
Nem háborús végveszélyben, hanem a béke szilárd napjaiban, az Úr 1934. esztendejében a szerbek agyonlövettek egy magyart. Megtörtént a kivégzés, s azután az elföldelt szerencsétlen ember fia, Varga Iván sorszámozott, pecsétes, szabályos fizetési meghagyást kapott a szerb hatóságtól, hogy "apjának agyonlövetése alkalmával elhasznált 5 fegyvertöltényért fennálló adósságát, 13 dinár 15 párát 8 napon belül fizesse be a dubravai község pénztáránál végrehajtás terhe mellett"... S a töltények árát a szerb hatóságok szabályszerûen behajtották az agyonlõtt áldozat fián!...
Melyik európai állam hivatalos közegei tudtak valaha is ilyen pokoli, ilyen aljas és embertelen megaláztatást kitalálni? És honnan származott ez a szellem, amely a pestisnél ijesztõbben szétroncsolta Jugoszláviát? Micsoda vad indulatok rázták szadista hideglelésbe a belgrádi lelket? Hogy alakultak ki tradíciónak az összeesküvések, az orvgyilkosságok, a Fekete Kéz, s a Fehér Kéz lázas, dühödt hatalmi harcai? Miért dühöngött megfékezhetetlenül a terror Szerbia földjén 1868 óta, amikor Karagyorgyevics Sándor bérencei meggyilkolták Obrenovics Mihályt, a fejedelmet? Hogy szabadult rá a megfélemlített parasztországra a pánszláv rémuralom, s micsoda titokzatos erõ nyomott revolvert annyi tüdõbajos, elbódult gyerekember kezébe? Príncip Gavríl, Cabrinovics, Pusara, Csubrüovics, Palavestra, Trísics, Vukovác, Grabes és a többi szerb terrorista, akik Európa sorsába 28 évvel ezelõtt fegyverdörrenésekkel olyan végzetesen beleszóltak, miért hasonlítanak olyan ijesztõen az új terrorista nemzedékhez, amely a testvérnek mondott horvát népet is végighajszolta minden földi poklon, s a szenvedések kálváriáján? Százezrek elkínzott jajkiáltása szakadt az égre Jugoszláviából mindennap, állandóan, az uralom összeomlásáig! (...) Véletlen lenne minden, s letagadható a töméntelen borzalom? Hiszen Princip orvgyilkost emlékbélyeggel, s nemzeti ünnepnappal tisztelték meg, s a horvát szabadsághõsök gyilkosai földet, állást kaptak! (...) Hogy tudná az emigrált belgrádi csoport a maga vérgõzös romlott módján másképpen elképzelni, a palicsi tavat, mint tele hullákkal?... Hogy hihetne el ez az emberirtó társaság, hogy a magyar nép békében óhajt élni az ország határain belül élõ szerb néppel, s boldogulását szívbõl kívánja, mint minden nemzetiségét, amellyel jóban és rosszban együtt él?...
Még az idegenben kóborló belgrádi terroristáknak sem kívánunk rosszat, csak megtérést, hogy Varga Iván 13 dinárjának átka elmúljon róluk...

Páncélos ütközetben a Donnál

(1942. augusztus 12.)

Páncélosaink számára az elsõ bevetés! Százötven kilométeres rohanás indul meg a következõ órában. Sietnünk kell, mert a Sopron megyei és vasi honvédek erõsen várják már a segítségünket. Ellenséges páncélos erõk sorakoztak fel velük szemben, méghozzá a Don innensõ partján. Könnyen megtehették, hiszen itt a még szovjet kézen lévõ területekbe kanyarodik be a Don, vagy tizenkét kilométeres nyílással. Magas dombok zárják el honvédeink elõl a kanyart.

Alig hajnalodik még. A domboldalak homokfala elnyeli motorjaink zúgását. Sikerült észrevétlenül az ellenség közelébe férkõznünk a szakadékok rejtekútjain. Most "balra át"-ot csinálnak a harckocsik és többsoros láncban kapaszkodnak fel az ellenséges dombra. Alulról az ember úgy érzi, mintha a meredekrõl minden pillanatban a fejére eshetnének. Mellettem aknavetõk eregetik meredek lövéseiket a magasba. Fölöttem ütegeink lövedékei zúgnak kelet felé. Tízperces pokoli megsemmisítõ tûz mennydörög körülöttünk.

A parancsnoknak tartalék-harckocsija is van, hogy az elsõ megbénulása esetén, a másodikból vezethesse a csatát. Ebben a parancsnoki másodkocsiban kapok helyet. Öten vagyunk a szûk vashordóban. Semmi fölösleges mozdulathoz nincs helyünk. Elõttem a vezetõ, mellette a rádiós, a forgótoronyban álló parancsnok egyúttal a löveg- és géppuskalövész. Mögöttem van a töltõkezelõ honvéd.

Mindegyikünknek rádióhallgató a fején. Azon jelentünk alakulatunk parancsnokának, azon is kapjuk az irányítást. Felül periszkóp. Minden irányban törhetetlen üveggel fedett keskeny kémlelõrések.

Szétbontakozunk. Sakktáblaszerûen nyomulunk elõre. Elõttünk laposan ívelõ tetõ, rajta méteres napraforgószárak még tavalyról, közöttük sûrû bogáncs. Jobbról égõ kazlak és tanyák lángjai fokozzák a virradat gyér világosságát. Felülrõl aknavetõk és ütegek meginduló erõs tüze. Némelyik lövedék olyan közel harckocsijaink közé, hogy a velünk együtt élvonalban haladó parancsnoki kocsit is megemelgeti. Az Úristen azonban vigyáz ránk. Az árkászokra és lövészekre is. Akiket a pirkadatban látok, még nem sebesültek meg, pedig vitézen nyomulnak elõre harckocsijaink mögött.

- Bejla gyorsabban! Bejla lassabban! Bejla jobbra! Bejla balra! - hallom harckocsim parancsnokának irányítását. Tûnõdöm, ki az a Bejla, de aztán rájövök, hogy Bélának hívják. Ez a "Bejla" egyébként Biharból való gépész. Éppen most csap arcába elsõ lövésünk füstje. Arcáról látom, hogy vele együtt magam is koromfekete lehetek. Féljobbra tõlünk nagy lánggal ég egy kazal. Ahogy felnézek a toronynyílásba, harckocsiparancsnokunk arcán pirosán tükrözõdnek a villódzó lövések lángjai.

- Mit látsz György? - kérdezi tõle Bejla.

- Halált! - ordít le György a dübörgésbe, s azzal máris megszólaltatja a géppuskát, lövege pedig ontja a repeszgránátokat. Mire a dübörgésbõl félig süketen kidugom a fejem a toronyból, már csak szétszórt fedezéket, s körülötte orosz katonák holttesteit látom. Más harckocsik mögött megadásra nyújtózó szovjet katonákat terelnek össze lövészeink.

Tovább! Tovább! György, a somogyi földmívesgyerek, igen vakmerõ. Csak úgy fütyülnek körülötte a golyók, de nem tesz föl sisakot. Tõle ugyan hiába találták ki a periszkópot. Födetlen fõvel áll ki a nyitott toronyba, hogy jobban lásson és lõhessen. Csak akkor engedi magára tenni a sisakot, mikor menyasszonya nevét kérdezem tõle.

- Annuska - feleli a vitéz. Aztán úgy somogyiasan lekiált:

- Állj meg, Bejla!

Bejla megállítja óriásunkat. Mindannyian jobbra tekintünk.

Mögöttünk orosz lövészek. De ekkor György már lõ is. Jóska, a szabolcsi földmûvesfiú most veszett gyorsasággal tölt egymásután repesz- és páncélgránátokat váltogatva. Négy orosz páncéldög ég már jobbról. Megyünk tovább és egy égõ tanya vakító fénykörébe

lépünk. Éppen a legrosszabbkor. Megmozdul egy kazal és közeledik felénk. A szalma lemaradozik, s kibújik alóla - egy orosz harckocsi, így álcázta magát!
- Csak pontosan, idõ van még! - biztatja magát György vitéz. Az orosz középnehéz harckocsi kettõt lõtt. Egyik se talált belénk, mert még élünk. De a mi második lövésünk beléjerobbant.
- Csaknem koccintottunk! - ordítja bele ujjongásunk rádiósunk, aki pesti gépmunkás.
Öt vigyorgó, kormosarcú nevet össze. (...) Árkászaink ezalatt sorra vizsgálják át a kilõtt orosz harckocsikat. Csak szenet és sült húst találnak bennük, akkora hatása van a fojtott acélkamrába berobbanó páncélgránátnak. Egyikbõl azonban még visszagéppisztolyoznak, mikor rájuk nyitják a toronytetõt. Itt csak a motort találták el. Árkászunk visszaugrik és villámgyorsan egy kézigránátot hajít a toronynyílásba.
Ezek se mennek többé Sztálin elõtt díszmenetben.
Egy ujjongás a harckocsink! Csupa kétkezi magyar munkás dolgozik benne, meg egy boldog haditudósító. (...) "A 851-es harckocsi ne támadjon, csak az oldalunkat biztosítsa!" - fékezi le lendületét alakulatunk parancsnoka. Õ is fiatal, sokakért felelõs. Keményen, féltõén vigyáz harckocsijaira.
A balszárny ezalatt megközelíti már az erdõt, mikor végre egy újabb rádióparancs minket is elõredob néhányszáz méterrel. (...) Ahogy a toronyból körös-körül kikémlelek, magyar páncélos veszteséget még nem látok. Örömöm azonban korai, mert fejhallgatóm rossz hírt közöl. Orvos kell!
-Az 591-es számú harckocsit találat érte! Orvosi segítséget kérünk.
Távcsövemen látom, egy õrnagy a törzsbõl odakanyarodik harckocsijával a sérült kocsi mellé és a golyózáporban sorra emeli át a sebesülteket saját harckocsijába. Több ellenséges harckocsi is odatüzel, mi persze tûzzel csillapítjuk az ellenfél tüzet, amennyire innen, messzirõl csak lehet. Nagy a megkönnyebbülésünk, mikor megérkezik az orvos kocsija. A sérült harckocsi sem jutott ellenséges kézre. Nem is gyulladt ki, s elvontatták.
(...) Alig múlt el néhány óra, jelentések futnak be a páncélosok vezérkari fõnökéhez, hogy harccsoportjaink mindenütt elérték a Dont. A hídfõt védõ 54. orosz páncélos dandárt szétvertük. Megsemmisült vagy megadta magát, s szétugrasztott részei az erdõ mélyén keresnek menedéket.
Az új magyar páncélos fegyvernem tûzkeresztsége, Isten segítségével, fényesen Sikerült. A magyar páncélos fiúk remek legényeknek bizonyultak. (...) Páncélos katonáink miután a gyalogságot a Donig elõresegítették, néhány órát pihentek harckocsijaink mellett. Kialudtak a csata fáradalmait.
Este aztán füstölgõ orosz páncélroncsok között elhagytuk az elnémult csatateret...
(Vercseg János tart. zászlós - Honvéd haditudósító század)

Halálvölgyeken keresztül...

(1942. szeptember 16.)
Mintha csak egy óriás holmi gyufaskatulyákra lépett volna, úgy hevernek szerteszét orosz lövegek. Mellettük széttört ládákból kifordult gránátok. Itt szekereik elõtt elhullt lovak, amott halom kézigránát között emberi tetemek. Van, amelyiket hevenyészve kiásott szûk légoltalmi gödrében ért a halál, azt mindjárt oda is lehet temetni, verte már vagy két zápor a csatateret, de még nem áztak el a zsebekbõl aló tábori levelek, orosz könyvek, feljegyzések. Magamhoz veszek néhányat aztán kifelé megyek a tetemek fojtó szagából. Annyira erõt vesz rajtunk az un', hogy legnagyobb sebességet adjuk a gépkocsinak.
Amint így rohanunk, szabadulni igyekezvén a halál komor képeitõl, egyszerre meredekké válik utunk. Csúszósán sáros az út, fölfelé már nem kanyarodhatunk, le kell ereszkednünk a völgybe.

Sehol egy ember, dermedt csend. A völgy két fala kopár, meredek lejtõ. Nincs sehol. Akik most a völgy fenekén nyugosznak, néhány órája még szekereikkel, :kel föl, egyre fölfelé kapaszkodtak a kegyetlen harcban.
Kifelé a halálvölgybõl! Ez volt az egyetlen és utolsó akaratuk. Fölül azonban repülõink szórták bombáikat szüntelen, s csak holtan repültek fel néhányan; gépek, emberek a dombél pereméig. A többiek azonban lenn maradtak. Némelyikben minden feketére égve, másokon csak a fülbõl, szájból kiszivárgó keskeny jelzi a halált. Ezekkel a légnyomásos bombák végeztek. Egy bokor mögött i, csörömpölés. Kézigránátot hajítanék oda, de csak egy ragadozó madár száll szétdúlt kötözõhely üvegcséi, s vattacsomói közül.
És a mieink? Tovább rohantak, amint fölszedték a néhány életben maradót. Itt az élet drámája befejezõdött.
Órák múlva, mikor a völgy kijáratához érünk; végre, hadifoglyok - frissen elfogottak - és környékbeli parasztok lépnek be a völgy kapuján egy honvéd vezetésével. Elõl a honvéd, mögötte vagy százan mésszel, ásókkal és kapákkal. Ki bántaná õket, s ki bántaná most a másikat? Temetni mennek.
Bujkáló tisztek és zsidó biztosok hemzsegnek még végig az erdõkben, amint egyik csatatérrõl a másikra vándorolunk. Kisebb részüket lelõtte az orosz legénység, mielõtt hozzánk szökött, vagy a csatatereken hever holtan, nagyobbik részük azonban erdõtõl erdõig szökik kelet felé. Néhol még élelmet visz ki nekik a lakosság, legtöbbjüket azonban a vezetõibõl kiábrándult orosz nép juttatja honvédeink kezére. Kerékpáros, motoros, gyalogos, lovas járõreink óráról órára újabb foglyokat terelnek parancsnokaink elé. Van, akit csoportjával együtt heves tûzharc után fognak el, van, aki önként áll ki az útra feltartott kezekkel, de van, amelyik a hozzája lépõ honvédre, földrõl kapja fel a géppisztolyát, s hirtelen rátüzel. Ezeket persze a helyszínen intézik el.
Mialatt honvédeink már a Donnál küzdenek, hátul még a visszamaradt orvlövészek vadászata folyik. Ezekben a harcokban utánpótló alakulataink, magasabb parancsnokságaink is résztvesznek, s mindennap jut reájuk egy-egy kisebb-nagyobb tûzharc. A mai áttörések széles, átfésületlen sávokat hagynak maguk mellett. Ezért nem lehet ma a téli és mai arcvonal között húzódó hadtápterületet katonái és az arcvonalbeliek harcai között nagy különbséget tenni.
Itt említem meg, hogy a szovjet hadsereg átszökött mongolfajú katonái ma már külön zászlóaljakban harcolnak a szovjet ellen. A legjobb partizánvadászok...
És az oroszok? Legtöbbjük, amint fogságba jut, õszintén alkalmazkodik a helyzethez. Látják, hogy nem "végezzük ki" õket. A tisztjeik sem kivételek.
Az újabban megszállott falvak hangulata is kedvezõbb. Poltaván például a lakosság maga kötözte be azt a néhány honvédet, akik a Don felé törve, övéitõl elszakadtak, megsebesültek. Azóta már Poltaván is megtanulták, hogy a magyar hálás is tud lenni. Annyira megszerették a magyarokat ebben a donvidéki faluban, hogy a legutóbbi csata kimenetelét már óráról-órára kérdezgették...
Az ukrán falvak visszatérnek lassan az emberi élet becsületes formáihoz. Azelõtt nem ismertek mást, csak az elvadult, kizsákmányoló szovjet rabszolgaságot, s a felújított jobbágyi kötöttséget, amelyben a vörösök világuralmi terveiért dolgoztak elképzelhetetlen nyomorúságban - most azonban már sejtik, hogy szebb, jobb lét is lehetséges dús földjeiken. Várják õk is az óriás csaták híreit, s nem akarnak többé visszasodródni a szovjet halálvölgybe...
(Vercség János tart. zászlós - Honvéd haditudósító század)

Emlékek a szovjet frontról

(1942. szeptember 30.)

Az oroszországi hadjárat elsõ heteiben a híres orosz várháromszög elfoglalásánál német kézre jutott egy orosz vezérkari térkép, mely a tervezett nagy orosz támadóhadjárat elõnyomulási vonalait ábrázolta. Lapjaink is megemlékeztek errõl a nemcsak katonai, hanem történelmi érdekességû dokumentumról. Vakítóan éles fényt vetett ez a térkép a sztálini politikára, amely belátva, hogy ideológiai propagandával a mûvelt népeket nem lehet megnyerni a proletár világforradalom eszméinek, fegyveres erõvel akarta Európára erõszakolni torz társadalmi elképzeléseit. Minket magyarokat már csak azért is különösen érdekelt ez a vázlat, mert ma is élénken Üzemünk elõtt áll az a merész ív, mellyel a támadó Vörös Hadsereg déli oszlopa a Kárpátokon át Budapest felé kanyarodott volna le. Kétkedõ, vagy önös érdekeiktõl elvakított lelkek egyhamar megfeledkeztek errõl a mementóról, megfeledkeztek sírról, hogy a menekülést számunkra és Európa számára az 1941. év június 22. hozta meg, a XX. század történelmének ez a nevezetes napja, amikor a fenyegetõ vörös invázió lehetõségét egyszer s mindenkorra kikapcsolta az óriási erejû német elõvágás. Emiatt a vétlen vagy akaratos feledékenység miatt nem lesz felesleges újra meg beszélni arról az orosz készülõdésrõl, amely az áthatolhatatlanul elzárt határok mögött, az összeesküvésben jártas orosz forradalmár vezetõ réteg hihetetlen titoktartása mellett félelmetes arányokban kezdett kiteljesedni, nem lesz felesleges szemé-élmények és tapasztalatok világánál feleletet keresni arra a kérdésre, vajon csak-egy nagy támadó hadjárat elõkészületei folytak-e szovjet-földön, avagy egy újszerû államvezetési és társadalomszervezési kísérlet gyanakvása a "burzsuj" államok elnyomó törekvéseivel szemben csupán egy védekezõ háborúra igyekezett népét felvértezni. Vegyük röviden sorra a többé-kevésbé általánosan ismert tényeket:

1., A katonai felkészültség méretei egymagukban teljes értékû, tehát a háború kitörésekor támadó hadjárat folytatására is alkalmas ármádiáról tanúskodnak.

2., Elõtérbe volt helyezve a különlegesen támadó célokat szolgáló fegyvernem, a páncélosok fejlesztése. Ugyancsak feltûnõ a lovasságnak a többi európai hadsereghez mérten igen magas arányszáma.

3. A vasúti hálózat viszonylagos sûrûsége éppúgy, mint a kevésszámú mûút a nyugati országrészekre esik; a vasúti hálózat telepítése, valamint a vasúti parknak négytengelyes, 50 tonnás zárt és nyitott teherkocsik gyártásával különösen nagyméretû anyagszállításokra alkalmassá tétele, ugyancsak a készülõ támadás feltevését igazolják.

4., Az ipari fejlõdés tagadhatatlan teljesítményei egészen egyoldalúak; a tömegek életszínvonalának emelését szolgáló iparok csenevész volta szembetûnõ, míg a hadi és segédiparágait a legteljesebb energiakifejtéssel építették ki.

5., Az ifjúságot már a népiskolában kezdték a katonai ismeretekre, sõt a fegyverek kezelésére oktatni. Magam láttam népiskolában egy igen érdekes térképet, mely a század eleje óta viselt orosz háborúkat ábrázolta rendkívül szemléletes módszerrel. Külön érdekességének találtam, hogy a Napóleon utánpótlási vonalai ellen Szmolenszk - Vjazma - Brjanszk táján megszervezett partizánháborút is feltüntette ez térkép.

De nem errõl a térképrõl, nem is az imént futólag említett nagy szempontokról akarok beszélni, hanem egy másik, megdöbbentõen érdekes térképleletrõl, amely a napnál világosabban újra igazolja mindazt a sötét szándékot, amit a tavaly kézrekerült orosz nagy vezérkari térképvázlat tárt elénk. Hadtestünk egyik alárendelt parancsnoksága egy falusi iskolában, ahol valószínûleg valamelyik orosz parancsnokság húzódhatott meg visszavonulásuk idején, irat és nyomtatványköteget talált. Az anyag átvizsgálása során legnagyobb meglepetésünkre rábukkantunk Csap vidékének l:100.000-es kitûnõen kidolgozott katonai térképére, sõt a térkép hátlapján a vidék legfontosabb részének 1:10.000 léptékû tüzérségi lõtérképe volt látható. Vajon minõ célt szolgálhatott ez a nyomdai úton sokszorosított cirillbetûs, orosz felírásos lõtérkép? Talán itt, ezen a színmagyar vidéken akarta megvédeni a szovjet a proletárok békés birodalmát? A vaknak is látnia kell, milyen részletekbe menõen igyekezett kidolgozni a szovjet hadvezetõség

Európa és benne a magyar medence lerohanásának tervét. Számunkra perdöntõbb bizonyíték nem is képzelhetõ, mint a csernozjom egy kis falujának iskolájában talált csapi térkép.
A harctereket járó látószemû embernek külön probléma az orosz néplélek rejtelmes alakulása, elsõsorban az a rengeteg különös, sokszor érthetetlen válasz, melyet - személyes és hallomásból vett tapasztalat szerint - az élet és a halál alapvetõ kérdéseire ad az orosz nép és az orosz katona mai magatartása. A problémát különösen izgatóvá teszi, hogy beletorkollik a világforradalmasítás pokolian nagyszabású terveibe.
Miért kellett az istenhitet kiirtani az orosz lélekbõl, miért tartozik hozzá az istentelenség mozgalma a szovjet államvezetéshez? Tisztán doktriner okok - marxista történet szemlélet, materialista világnézet - elméletileg megmagyaráznák ezt a mély beavatkozást, de a nagyon is gyakorlati értékû sztálini államvezetés, amely sok tekintetben az orosz nép és az orosz föld gyökeres ismeretérõl tanúskodik, bizonyára eléggé rugalmas lett volna, hogy ne ragaszkodjék az elmélethez, ha azt sutba dobva közelebb jut céljai eléréséhez. Társadalmi-gazdasági rendszerének elfogadtatását úgyis megkönnyítette az orosz intellektuel réteg forradalomra hajlamos lelkülete, a parasztság nagy részének nyomorúsága, a mir-rendszer, a falu határának idõközönként újra felosztása, mely a családnak és a generációkon át a család tulajdonában lévõ földnek mélységesen emberi kapcsolatait nem engedte kifejlõdni. Ha az orosz bolsevizmus csak a saját népét akarta volna boldogítani, csak a maga kommunista államának és társadalmának felépítése lebegett volna szeme elõtt, sokkal könnyebb lett volna a dolga, ha meghagyja népének a vallást, ügyesen átformálva a maga szájaíze szerint, elnémítva a papság reakciós részét, és a saját társadalmi és gazdasági elképzelései szerint nevelve az új papságot. Hisz az orosz papság mindig az államvezetésnek is szerve volt - a világi és egyházi hatalomnak egy személyben való egyesítése folytán - és bizonyára találtak volna az ortodox alsó papságában egy széles réteget, amely az átállásra kész lett volna. De nekik hadi eszközre volt szükségük, félelmetes hadseregre, melynek katonáiból ki kellett gyomlálni a halálfélelem csíráját is, és a szervilis, vak engedelmesség szellemében kellett õket kiképezni és nevelni. Tehát a túlvilági számonkérésnek az orosz népben mélyen élõ hitét és az ezzel kapcsolatos erkölcsi felelõsségérzetét éppen úgy ki kellett irtani, mint a földi léthez, mint érdemszerzõ, vagy expiáló alkalomhoz való ragaszkodást, hogy a halál, mint az egyéni megsemmisülés, a minden szenvedést feloldó semmibe merülés álljon az emberi tudat elõtt.
De nem volt szabad ragaszkodnia a katonának az élethez, mint valami emberi kielégülést, földi boldogságot nyújtó létformához sem. Errõl gondoskodtak persze maguk a primitív életviszonyok is, a rabszolgamódra való dolgoztatás, amely a sztahanov-rendszerben és a kolhozok, meg szovhozok kényszermunka-módszereiben egyaránt megnyilvánult, de gondoskodott errõl az a tanítás is, hogy az élõ nemzedék egy boldogabb proletárjövõnek csupán elõharcosa, amely egyéni jólétét, sõt életét a jövõnek áldozza, de áldozatának gyümölcseit maga nem fogja élvezni. Minek elnyújtani tehát a földi létet, ha saját sorsunk jobbrafordulását úgysem érjük meg, minek félni a haláltól, amely megszabadít az ismeretlen unokákért folyó örökös veszõdségtõl és a nyugalmas semmit jelenti. Veszõdjön más az unokáimért, gondolja az orosz munkás, az orosz paraszt - csavar vagyok egy nagy gépezetben, amelynek azonban fáj a sok szorítás, csavarás, hát csavarjanak, szorítsanak inkább mást. Nincs életigenlés, nincs halálfélelem, csak tökéletesen egykedvû beletörõdés a sorsba, így jut el az elfogott partizán, a szabotõr, a kémnõ ahhoz a mi szemünkben oly különös lelkiállapothoz, hogy szörnyen féljen a harci indulat hevében lesújtó ökölcsapástól, de elfogatása után bambán, közömbös arccal nézzen sorsa elébe. Nincs becse az életnek, nincs értéke az embernek, az én a kollektívumnak egy jelentõség nélkül való része: íme a remek emberanyag, amely tetszés szerint formálható a vörös vezetõk kezében.

Igen, de ezen a ponton ütközött ki egy nagy belsõ ellentmondás, amelyre bizonyára rájöttek már a bolsevista katonai vezetõk. Ez a vörös katona meghal, de a megnyert élettel nem tud mit kezdeni. Pedig a katonának ezt is kell tudnia. Nincs az a támadás, bármily sikerült legyen is, amelynek lefolyása száz százalékig megfelelne a terveknek.
Nincs az a katonai történés, melyet összes részleteiben elõre lehetne látni, nincs az a zseniális haditerv, amelyet ne kellene a vezetõk, alvezérek és végrehajtók - vezérkar, csapatparancsnokok és csapat - szellemileg egymásra hangolt, együttes munkájával folyton-folyvást a viszonyokhoz alkalmazni és kiegészíteni. .Ehhez pedig szellem kell, lélek kell, - itt a fegyverforgató-géppé alacsonyított vörös katona csõdöt mond. Világot meghódítani csak tért-ölelõ, folyamatosan elõrehaladó támadó hadmûveletekkel lehet, erre pedig a lélektelen Vörös Hadsereg katonája nem képes. Saját akarat nélküli eszköz lett az orosz katona, aki most már nem azért harcol a végsõkig, mert az atyuskáért dicséretes, erényes dolog, hanem, mert nincs miért élni, mert semmivé lett az élete, és az élet semmijébõl a halál semmijébe lenni, lényegtelen árnyalati különbség...
Van persze fanatizált bolsevista is, aki mindezt a proletár megváltásért teszi, de ezt réteget, kivált faluhelyen, alig néhány százalékra lehet csupán tenni. A falun a bolsevizmus csak szétrombolta a régi lelkiséget, de újat helyébe nem tudott adni, a falu sincs meghódítva a vörös tanok számára. Egy faluban pópa is akad még. Igaz, már öt éve nem fungált, mert a lakosság nem bírta az istentiszteletekre rótt súlyos adóterheket; paraszti létben húzódott hát meg, de élt, sõt temploma is, használatlanul bár, de berendezve ott állott. Az egész faluban egyetlen tagja nem akadt a kommunista pártnak. Elöljárót máshonnan kellett hoznia az illetékes kerületi szovjetnek, aki a bolsevizmus helyi prófétájaként magára hagyatva, a hidegen elzárkózó lakosság ellenszenvétõl megbénítva még harcolni sem tudott tanaik gyakorlati megvalósításáért.
Amint múlik az idõ és amint õrlõdik az orosz hadigépezet, úgy tolódik szét az arcvonalbeli orosz csapatok legénységének kortagozódása. A foglyok közt egyre ritkul a férfikorbeli elem, és túlsúlyra jut a húsz éven aluli gyerekember és az ötvenen felüli öreg. Ezek még láttak mást, amazoknál meg az ifjúság életösztöne eleven, talán még a remény is él bennük, hogy esetleg személyesen megláthatják az unokáknak beígért szovjet paradicsomot. Az ilyen katonával már feledtetni kell az életbõl a halálba átlépés pillanatát, támadásba lendítésük nehezebb, mesterséges ösztökélésre van szükség - alkoholra. Csaknem minden támadást már részeg gyalogság hajt végre. Ha a szemközti állásokból az esti órákban balalajka szólt, énekszót hozott a majdnem mindig keletrõl fúvó szél, már tudták csapataink, hogy ágyúval kell odapörkölni, mert odaát folyik a "támadás szellemének" felkeltése. Hála tüzéreink pontos munkájának, amelyre testvéri bizalommal számíthat gyalogságunk, a rumot bizony sokszor hiába osztották ki a vörös intendánsok, mert a támadás ki sem tudott bontakozni.
Így foszlott, így foszlik szét a vörös álom a világot meghódító hadjáratról. Most ehelyett németek, olaszok, magyarok, és Európa többi szövetséges és önkéntes csapatai állnak mélyen bent a tavaly még ugrásra kész orosz-szovjet földön. Ezer és ezer kilométernyi vasúton, mûúton, Rollbahn-nak nevezett széles földutakon éjjel-nappal folyik az emberfeletti munka, az utánpótlás oszlopai szakadatlanul láncban kígyóznak kelet felé, egyetlen célért, egyetlen óriási mértékben kibontakozó terv szerint. Súrlódás nélkül, percnyi pontossággal ér rendeltetési helyére élelem, muníció, gépi és mûszaki anyag - milliók munkája végzi a rakodást vasútról tengelyre, milliók munkája tartja karban az utakat, szakképzett utászszázadok, vasúti osztagok, munkászászlóaljak, helyi közmunka, a Todt-szervezet pelyhedzõ állú szõke fiainak felügyelete alatt dolgoznak, ásnak, takarítanak az utak mentén, építenek vasúti elágazásokat, új szárnyvonalakat. Körülöttük pedig folyik a termelés, az elsõ vonalakig betakarításra kerül a termés, a front mögött 15-20 km-re üzemben vannak malmok, olajgyárak - a liszt, a kenyér, a hús és a zsiradékellátás java részét a Don mentén álló csapatok részére már az idén elfoglalt területek szolgáltatják.

Ez a néma odaadással, percnyi pihenõ nélkül végzett munka, ha nem is tûnik szemeinkben hõsinek a szó köznapi értelmében, mégis annyi önlegyõzést, annyi emberi akarást, a szellemi és fizikai erõknek olyan megfeszítését kívánja, hogy tisztelegve kell megállnunk elõtte. Nélküle hiábavaló volna minden férfierõ, amely Európa legnagyobb szövetséges seregének mindenféle nemzetbeli fiát eltölti, hiszen kenyér hiányában a legerõsebb férfikar is elernyed, muníció nélkül a legképzettebb tüzérség is hallgatásra kényszerül, és a szuronyok nem tudják pótolni a korszerû nehéz gyalogsági fegyverek, a géppuskák, nehézpuskák, páncéltörõk, aknavetõk, gránátvetõk tûzesõjét. Az irtózatos távolságok legyõzése épp ezen a ponton a legnehezebb. Utakról a moszkvai tartományban és a Don-kanyarban alig lehet beszélni. És a legtökéletesebben mûködõ utánpótlási szervezet mellett is bizony olykor tûrnie kell a csapatnak, szerényen megelégednie a lehetõségekkel, még éberebbre felfokozott figyeléssel, még keményebb helytállással pótolnia azt a könnyebbséget, melyet a technika nyújt a csapatnak, mihelyt az utánpótlás szervezete utoléri az elõretörõ csapat lendületes térnyerését.
A képzeletet elfárasztó messzeségben, leírhatatlan távolságokon át húzódik a keleti front, déli része mozgásban, középsõ és északi része állóharcban. Az is legény, aki állja - így kellene talán átfogalmaznunk a régi jó magyar szólásmondást. Sohasem fogom elfelejteni azt a képet, amikor egy holdvilágos éjszakán szakaszunkat bejárva, a Don-menti dombok egy kiugró orrán, elõretolt figyelõállásban, a golyószóró mellett mereven elõszegzett tekintettel ott állt egy borsodi huszár, mellette négy bajtársa a támpont árkában egymáshoz bújva melegedett a hûs szeptemberi éjszakában. Száz kilométerrel arrább talán ugyanúgy õrködik egy toscanai földmívesgyerek, Sztálingrád romvárosában pedig kemény arcélû német férfiak néznek farkasszemet a halállal. És ez a sok-sok férfi mind-mind fajtája boldogulásáért, nemzete jobb jövõjéért küzd, mind-mind egy új, szebb világot vár.
Szent a hitünk, hogy új világ születik - vérbõl, vasból, lemondásból, férfierénybõl . új világ, amely kell, hogy megérje mindezt a hõsi áldozatot. Európa történelme új irány felé mutat. Az európai határ kelet felé tolódik ki, hogy új népeket, új területeket kapcsoljon be a jövõben az igazi európai fejlõdésbe. Kelet felé tágul a határ és talán ez az irány mutatja meg azt is, hogy merre nyílik a minket, magyarokat oly közelrõl érintõ kényes délkelet-európai kérdések megoldásának legjobb útja, hogy azután a Kárpátok medencéjében helyreálljon a természetnek a történelem által megszentelt rendje.

A nemzetnevelés...

(1942. október 21.)
A nemzetnevelés kérdésének irodalma örvendetesen szaporodik az utóbbi idõben, ha nem is a minõség, hanem a mennyiség irányában...
A legújabb könyvecskét a friss akadémiai tag, Márai Sándor írta, aki az "új magyar nemzetnevelés" ügyében terjesztette gondolatait a közvélemény elé. Végigolvastuk gondosan a röpiratnak nevezett írásmûvet és õszintén elszomorodtunk...
1942-ben július és szeptember között vetette papírra a szerzõ a nemzet jövendõjének tudatos alakításáról vallott véleményét, amelyben valamilyen északi-sarki napfény bágyadt sugárzása szépíti a mûveltséget, s pótolja az új emberi létformákért vívott nehéz, kegyetlen harcok igazságait. Marái könyvét halványzöldre csempézett fürdõkádban kell olvasni - hatalmas, tejüveges villanylámpák alatt, hosszú cigarettaszipkából szívott egyiptomi szivarka füstjében, a kád körül szétszórt francia irodalmi folyóiratok, vastag, bolyhos törülközõk, angol fürdõsós-üvegek, s a hófehérre lakkozott székre rózsaszínû tálcán odakészített hûsítõ limonádé ernyedt hangulatában -, s akkor igen érdekes, humanisztikus olvasmány...
De azoknak, akik a valóságos élet durva viharaiban állnak, s a magyar sors villámoktól

szaggatott látóhatárát figyelik, Márai Sándor könyve csak levertséget, tapogatózást, fölényes ítélkezést, félig bevallott világnézetet és tökéletes tanácstalanságot árul el. S azt kérdezzük immár reménytelenül: mi az oka annak, hogy a magyar szellemi élet vezetõ szereppel megtisztelt egyéniségei közül olyan sokan világtalanul tekintenek a vérzõ magyar közelségekbe, s csak a távolságokat látják? Miért csúnya, rossz, elkerült és elhallgatott a honvédek vérével megszentelt jelen, s miért szép, gyönyörû, a harcainktól elvonatkoztatott "humanisztikus" jövendõ? Miért semlegesek az írók ma, - ha olyan halálos a szerelmük a holnapért, amelyet csak a hõsiség, a mai küzdelem alakíthat megélésre érdemesnek? Miért nincs szavuk a küzdõkhöz?...
A felelet feledtetné a világnézet mély hasadékokba szakadt, gyengítõ válságát... Márai Sándor könyve közvetett formában sok helyen válaszol kérdéseinkre, s megérteti az elefántcsonttoronyba vonult fájdalmas közírók álláspontját. Márai bíráskodik. Márai mindent tud, lát, hall, s kimondja az ítéletet, hogy ez a mai háború olyan, "mintha elfeledték volna a küzdõ felek a lovagiasság, a harc, a párviadal elemi szabályait". Ez a tétel nagyképûen igazságtalan, mert például a keleti fronton, a vörösök és a tengelyhatalmak seregei, nem egyforma mértékben feledkeztek meg a harc elemi szabályairól! Márai szerint arról kell gondolkodni, hogy "hogyan lehet elsimítani a népek között a gyûlölet által felszított hullámokat". Az egészséges agyak szerint azonban azon kell elsõsorban gondolkodni, hogy milyen tervszerû erõfeszítésekkel biztosítsuk a gyõzelmet, s hogy távolítsuk el a népek életébõl a gyûlöletet felszító igazságtalanságokat! Márai a háborút igen zavaros magyarázatokkal, a tömegek felemelkedésének kultúrátlan akaratában látja, s azt írja, hogy "a barbárok most nem népek és fajták, mint a tatárok, vagy a törökök, hanem a tömeg maga, mely a nemzeti kereteken belül készíti elõ és valósítja meg pusztító hadjáratát"...
Ez a gõgös, intellektuális életszemlélet a legsötétebb reakció egy magasztos és új világot formáló népi mozgalom ellen. A tömegek felemelkedési vágya mozgatja a történelmet, a tömegek dolgoznak, a tömegek vívják Európa harcát, s ha nem is olvashatnak annyit, mint Márai Sándor, õk a hõsei a félreérthetetlen és férfias igennek és nemnek, a világnézetek küzdelmében! Márai felmagasztalja a polgárt, ledönti a vámhatárokat, megvédi a halhatatlan francia szellemet, megfeddi enyhén a tekintélyállamokat, dicséri a humanizmust, a mélykultúrát, könyveket ajánl, óvást emel a "nemzeti tömeg" ellen, s panaszkodik, hogy érthetõ módon bár, de ilyen sorsforduló idején, "a tömegek kevés hajlamot mutatnak az emberi mûveltség távolabbi fejlõdésének és megmaradásának kérdései iránt". Mindez nyomva, fûzve és fedéllappal csinosan négyszögesítve: nemzetnevelés...
Egy régi mondás jellemzi Márai új könyvét: ami jó benne, az nem új, ami új benne, az nem jó...

25 esztendõ

(1942. november 11.)
25 esztendõ múlott el a bolsevizmus sátáni uralma fölött. Huszonöt éve annak, hogy kivérzett, háborús céljaiban és életértelmében összeroskadt óriás orosz birodalom szívverése elállott, s a tanácstalanság süket csöndjébe, a hatalomátvételre összeesküdött "többségi" marxisták elsõ sortüze beledörrent. Petrográd elnéptelenedett utcáin sivítva kóborolt az õszi szél, s felborzolta a mojkák vizét. A jámbor polgárok belakatolták ajtóikat, s keresztet vetettek.
A Téli Palota ragyogó csillárai alatt Kerenszkijék nem tudták, hogy mit kezdjenek veszendõbe csüggedt fejükkel. A Modern Cirkusz emeletes padsorai közé gombostût sem lehetett volna ledobni az egybepréselt, elvadult vörös agitátorok sûrûségébe. Trockij

beszélt, éles, vékony torokhangon, három órán át, megsejtetni a zsákmány szédítõ nagyságát.
Ksesinszkaja táncosnõ palotájában Lenin székelt bolseviki vezérkarával és telefonon szervezte a forradalmat. S amikor leborult az éjszaka, a géppuskákkal megrakott Szmolnij egyik emeleti szobájában összegyülekeztek a vörös végrehajtó bizottság tagjai, dönteni a nagy kérdésrõl, hogy nyertek-e, vagy vesztettek?
Így volt, ilyen buta módon döntött a sors 130 millió ember jövendõjérõl! Berohant Kamenyev, s elordította sápadtan, hogy mindennek vége, menekülni kell, vagy egyezkedni. Kerenszkij mozgósította a nõi rohamcsapatokat!... Trockij éppen elájult a telefon mellett. Minden félórában megtörtént vele. Egy kissé ismeretlen fekete-sörényes bizottsági tag - Dzsugasvili Sztálinnak hívták -, megállapította Trockijról, hogy nyavalyatörõs és elment orvost keresni...
Lõvi-Davidovics hozta a hírt, hogy nincs semmi baj, hatalmas utcai tüzek mellett Ölelkezik a katonaság és a munkásság, s az Auróra hadihajó matrózai a Névába dobták a kormány kiküldöttjét. Futárok botlottak a szobába a város minden részébõl, g jelentették, hogy ismeretlen egyének, de mindenképpen bolsevisták, megszállották a középületeket, s ostromgyûrût vontak a világtól elszakított Téli Palota köré.
Lenin, Dzserzsinszkij, Joffe, a felélénkült Kalinyin, és a magához tért Trockij leüljek az asztal köré kormányt alakítani. De mi legyen a nevünk? - kérdezte Lenin hangosan. A miniszter szó elkopott. Valami más kellene...
Talán biztosoknak nevezzük magunkat, vagy fõbiztosoknak. Népbiztosoknak! -kiáltotta a találékony Trockij. És mi legyen a kormány neve? Szovjet - ajánlotta valaki. Szovjet népbiztosok" - ismételgette Lenin. Nem rossz... Zord, forradalmi szaga van. Ebben maradunk!...
Szürkészöldek voltak a forradalmárok az átélt izgalmaktól. Lenin álmában írta alá az elsõ parancsokat. Mocskos sárga ködöt ömlesztett szét a hajnal. A szovjet megszületett...
25 esztendõ a vérontásnak, a vadállati kegyetlenségnek, a nyomor, a züllés, a jajszó és a tört megadás leírhatatlan borzalmainak története Szovjet-Oroszországban. A marxista uralom elesett szolgaságba kancsukázta százmillió ember lelkét, s csak 30 millió szovjet polgárt szabadított meg a gyötrelmektõl - azokat, akiket megölt...
Burzsuj lett a fajtáját megvalló hazafi, a szegény kistisztviselõ, a földmûves, a munkás, s a napszámos, ha dicsérni feledte hóhérait. Szabadságot ordítottak rekedten, s megtelt minden börtön; fegyházakat rendeztek be az elhagyott gyárakban, s büntetõ telepeket, százezreknek Szibéria hómezõin és az állami bányák közelében. Aggastyánokat, fehérhajú, tehetetlen nõket, s gyermekeket fosztottak meg a koldusmegélhetés lehetõségeitõl; a nincstelenekkel lemészárolták a dolgozó parasztokat; a katonákkal a tiszteket; a hitetlenekkel a papokat; a városiakkal a falusi lakosságot; a munkásokkal a mérnököket, és hagyták ömleni a vért, dagadni a gyûlöletet, amíg halálba sodródott minden volt erõ, szépség, becsület és kultúra, s a félelemtõl dermedt tömeg, mint bármivé formálható anyag, mozdulatlanul elnyúlt a vörös vezérek elõtt.
A világtörténelemben sohasem volt még ilyen õrült és mérhetetlen áldozatokat követelõ forradalom! Tífusz, éhínség, polgárháború, életfogytiglani börtön, számûzetés, emigrálás, cseka, végnélküli kivégzések és a "tisztogató" akciók, mély rendeket vágtak ki az ember sûrûségbõl.
A Kreml új urai így akarták. Pusztuljon, vesszen minden, ami régi! Vörös zsidók vijjogták a múlt halálát, s a gettóból hozott messiásváró õrjöngéssel hirdették Marx világának beteljesülését. Nem elég Oroszország! A világ kell: nemzetközi forradalom! Egy vezetõsége legyen az öt földrésznek, s Moszkva rakjon láncot minden nemzetre. Gyulladjon fel az osztályharc, vessen lángot a föld, s hamvassza el a halhatatlan hiteket a vörös tûz!...
A legázolt orosz nép jó lesz dolgozó rabszolgának, s vakon nevelt ágyútölteléknek a

világhódítás harctereire. A gigantikus tervet megrészegedetten felitta a szláv agy. Megkezdõdött a hadikommunizmus korszaka. A szovjet alkotmány frázisait is kiverte a munkásokból a fegyveres erõszak; s a kommunista párt, a Vörös Hadsereg, a föld, a gyár és a nép fölött átvette az uralmat - a III. Internacionálé...
25 esztendõ óta kísért a vörös bolsevista lázadás szelleme Európában, s a Föld minden részén, ahol a marxizmus ügynökei lábat vetettek. Küzdelem, súrlódás, igazságtalanság, s jogos, vagy jogtalan zendülés mindig volt a történelem folyamán, de csak a bolsevisták birodalomszervezésének napjától számítjuk a valóban nemzetközi, egy helyrõl irányított, szilárd formákba szervezett, pénzelt és tervszerûen egymásba kapcsolt polgárháborús kísérletezések történetét. Amióta Moszkva keze rángatja a világra font vörös szálakat, azóta nem a felmerülõ ellentétek becsületes és méltányos elsimítása a cél, hanem a feszültség és az indulat állandósítása, s erõsítése a robbanásig!
A kommunista minden országban egy idegen nagyhatalom partizán katonája lett, hódítást készített elõ, a szovjet vörös hadseregének dolgozott és tevékenységét csak hadbíróság korlátozhatta volna komolyan, s nem a normális politikai küzdelmek törvényes, vagy íratlan szabálya.
Ahogy Churchill írta - "a kommunizmus ördögi cselekedetekkel szennyezte be nevét; Szovjet-Oroszországban szörnyû hidegvérrel kínoztak százezreket halálra, s a szovjet ügynökei csak arra akarják megtanítani az angol munkásságot, hogy milyen módszerekkel kell a forradalmat és a polgárháborút megszervezni"...
Igaz, hogy ezeket a sorokat Winston Churchill nem a szovjet 25 éves jubileumára írta, hanem a Times 1931. február 13-i számának díszítésére, de éppen ezért igaz...
A bolsevista eszmék terjesztése és a szovjet módszerek alkalmazása váltotta ki szükségképpen mindenütt az ellenintézkedéseket. A vörösöknek nincs okuk és joguk panaszkodni a magyar, olasz, német és spanyol ellenforradalmakra, mert a szovjet-orosz rémuralom mintájára szervezett országvesztést, rablást, gyilkosságot, terrort és polgárháborút demokratikus kuruzslással sohasem lehetett volna megszüntetni. A nemzeti forradalmaknak örök dicsõségük marad az a letagadhatatlan tény, hogy a rendteremtést és az erõs új államrendszert összehasonlíthatatlanul kisebb áldozatokkal valósították meg, mint a szovjet a világforradalmi proletár államot. A III. Internacionálé felkeléseket követelt, kézikönyvben tanította az utcai harcokat, orgyilkosokat bérelt fel, lazított, szabotázst parancsolt, s felháborodva tiltakozott, ha kiszemelt áldozatai keményen védekeztek, s nem engedték szabadon érvényesülni a túlnyomóan zsidószármazású elvtársakat. A bolsevizmusnál aljasabb és álszenteskedõbb uralmi forma nem volt, nincs és nem lesz a Földön!...
25 esztendõ kétségtelenül bebizonyította, hogy a zsidó világuralmi vágyálom erõsebb a marxista életrendszerben, mint a munkáskérdés megoldásának sok szemfényvesztõ ígérete. Néha úgy látszott, hogy lassan legyõzi az orosz nép égbekiáltó nyomorúsága a világforradalmi célkitûzéseket, s a kommunista pártban felülkerekedik az ellenzék vagy a kiábrándultság józansága, de ezeket a belsõ tusakodásokat mindig a hóhér oldotta meg, ezrek kiirtásával.
Lenint Sztálin váltotta fel, a bolsevizmus diplomatái bevonultak hatalmas országok fõvárosaiba, leültek a genfi népszövetségi palota tanácskozó asztalához, s maradt minden a régiben. A III. Internacionálé szaporította ügynökeit a kultúrállamokban és a gyarmatokon, a szovjet tábornokok elégedetten méregették az erõviszonyokat, s a vörös diplomaták új szálakat szõttek rózsaszínû államférfiakkal, felkészülni minden eshetõségre...
Értelme volt Sztálinék reménykedésének, mert Versailles és Trianon, a merev békeparancs, a tehetetlenségbe vert világhelyzet, s a fiatal, erõs és dolgos nemzetek növekedõ elkeseredése, viharfelhõket hajtott a történelem látóhatárára. Moszkvának édesmindegy volt, hogy kivel szövetkezik, ha megvárhatja az elkerülhetetlen összecsapás végét, s akkor törheti össze a fáradó világot a vörös hadakkal...

Csak Hitler Adolf elõrelátása akadályozta meg ezt a beláthatatlan következményû tragédiát, s szorította idejében egy oldalra, az együvé tartozó, fejlõdés ellenes erõket! Sztálin a plutokrácia, a "gyûlölt kapitalizmus", a milliószor elátkozott demokráciák szövetségében folytatja a világforradalom elõkészítését, megfertõzi a bolsevizmussal az angolszász országokat, átcsempészi a vörös lángot Anglia és Amerika területére, ünnepelteti a 25 esztendõt, a polgárháborút, s az évfordulóra megrendezteti a szövetségesek betörését a szerencsétlen Franciaország afrikai gyarmataira! A vörös mákony bódít, s öl Moszkva barátainak földjén, de nem tud erõt venni a tengelyhatalmak hõsi seregein. Kegyetlen megpróbáltatások várnak még a világra, pogány harcok lángja festi még vörösre az eget, de ez a rõt fény, a 25 éves bolsevizmus kilobbanásának tûzijátéka lesz! A szovjet-földön német, olasz, finn, magyar, spanyol, francia és más európai népek ifjaira lövöldöznek a bolsevisták, angolszász fegyverekbõl. A múlt két sötét hatalma összefogott a jobb jövendõ ellen, de szétomlik ez a szövetség, mert 25 bolsevista esztendõ mérge és gyalázata csak rombolhat, s mocsarakat terjeszthet maga körül, - a világforradalom õrültjeinek elmerüléséig!...

3,20-ért lehet?...

(1942. november 18.)

3,20-ért lehet? - ez a fogas kérdés a ponyva piacán. Nincs többé 20 filléres és l pengõs ponyvaregény a sikeres, hivatalos rendelkezések életbeléptetése óta, de a mûfaj él, virágzik, testes kötetekben, a megengedett 3 pengõ 20 filléres áron, amiért a becsapott olvasó 320 oldalt kap, kínosan felvizezett rémregényt, rosszabbat mint azelõtt, s drágábban...

Könnyû azt mondani, hogy ne olvasson a közönség ponyvát, de az értelmes embernek tudnia kell, hogy megszabott kereslet van könnyû, szórakoztató, fantáziás s regényekben mindenütt a világon, s ha ezt a kereslet nem elégíti ki, ízesen, jól megírt, ártalmatlan semmiségekkel, akkor a rossz, bûnös és drága ponyva is piacot talál, s az áremelés csak a kiadók profitját növeli, s a szegény embereket károsítja meg kissé eltúlzottan.

Végigolvastuk egy ilyen új, árban lovasított 3,20 pengõs ponyvát. A címlap szerint Charteris írta, a regény angolból fordított, de honnan tudhatta volna egy ánglius rémíró, hogy minálunk most már 160 oldal helyett 320 oldalra kell kihúzni a véres bonyodalmakat?...

Vették a könyvet jól és rosszul öltözött emberek a bódé elõtt. Sokan. Fûzésen, kötésen, íráson ordít a sietség. Gyerünk, gyerünk. Leereszkedett a köd, fáznak az emberek, behúzódnak a takaró alá, s mit csináljanak az árvák? Olvassák az ál-Charteris borzalmait. Vagyon fekszik ebben uram, árdrágítón formában is...

Házban, vonaton, sofõrülésen, tétlenség és unott várakozás idején, gondoktól való menekülésben, komoly munka utáni fáradtságban, bizony nem szokás magas számtani rejtvényeket megfejteni, s nagy figyelemmel olvasni a klasszikusokat. Ne nagyzoljunk önmagunk elõtt, s valljuk be, hogy kell, szükséges, igen széles rétegeknek az írott, színes mese, s a nemzeti kultúrpolitika feladata kielégíteni ezt a vágyat, olcsón, hogy ki ne használhassák lelkiismeretlen kufárok nagyon drágán.

A ponyvatermelés a nagy feladat, s ideje van a komoly megbeszéléseknek és a tényleges munkának, az egyszerû és hatástalan tilalom helyett! Szabad ezt a józan tételt kissé - bizonyítanom? (...)

És ki ez a Charteris?

Látatlanban állíthatjuk, hogy az ismertetett rémregény magyar változata, sohasem jelenhetett meg Angliában, tehát nem fordítás.

Miért csaphatják be a vállalkozók a közönséget hamis állításokkal? S ha mégis létezne egy

vérszomjas zsidó Charteris, miért kell a könyvét magyarra fordítani? Mi köze a sajtószabadságnak ezekhez a buta, szellemtelen, csapnivalóan rossz, silány nyomdatermékekhez?
Sir John Mannering kinyitja fényes palotájában a könyvtárszoba ajtaját, s egy hulla átesik a küszöbön...
Nana, - mondja a jelenlévõ nagy detektív, így kezdõdik a regény, s azután hullák potyognak a mennyezetrõl, dörög a colt, egyes halottak egyszerûen állva maradnak, s a lõporfüstben felmerül a kérdés, hogy hol keresendõ a mérgezett fogpaszta rejtélye, avagy ki ölte meg az éjjeliõrt?...
A szíven szúrt amerikai felsikolt, Lady Mannering gõgösen elájul, a villany idõnként kialszik, s a frakkos urak se szó, se beszéd, elkezdenek lövöldözni; - "köpd már ki, mit akarsz", - liheg a detektívfelügyelõ, mire Tény visszájáról megvetõen szájon vágja az ópiumcsempészt; mindenki álszakállban rohangászik; a fõhõs lóhátról ráugrik egy gépkocsira és hat golyót ereszt egy Móric nevezetû francia egyénbe; jön a jacht, rajta az imádott nõ kötelekben, s a fõhõs rászáll az ellenségre repülõgépével, s félóráig keresi a kivezetõ utat a víz alatt, de végre felbukkan, s különben is fõ az egészség...
A 300. oldalig senki sem tudja, hogy fiú-e, vagy leány, s miért, hogyan, mi célból csapdossák egymást agyon a kerge angolok. Végre aztán minden kiderül. Kennedy fõfelügyelõ letartóztatja a többszörös gyilkost, de hozzá lép a drámai pillanatban az angol belügyminiszter, s azt mondja:
"Azonnal engedje el ezt az embert!..." Ez egy szent, ez egy igazságos nagy lélek, mert a külföldi és honi bûnszövetkezet mérgezett cigaretták millióival akarta kiirtani Anglia népét, hogy a zavarosban, az elõkészített páncélos, golyószórós gépkocsikkal kirabolják az összes angolt bankokat. Botrány! Merénylet a haza ellen! Cacodil cianidost kevertek a cigarettákba és a levesbe!...
Szerencse, hogy Sinclair ezredes leleplezte a bûnt, s Terry vasmerev arccal eltörte a bandavezér gerincét az õsi vár lovagtermében, Sir Mannering karosszékének támláján. Anglia megmenekült -, de miért nem tudunk mi is megmenekülni az álszakállas, írástudatlan Charterisektõl?...

Erkölcs - ott?...

(1942. december 9.)
Idézünk az alábbi sorokban, nem is olyan régen írott, lángoló mondatokat a szovjetrõl: "Oroszországban - írja a nagy Valaki - egy óriás, néma embertömeg lakik, amely a béke éveiben is a legszörnyûbb hadjáratok szenvedéseit kénytelen eltûrni, egy szerencsétlen nép, amelyet a terror, a fanatizmus és a titkos rendõrség kormányoz. Olyan boldog állam a szovjet, hogy alattvalóinak a legkegyetlenebb büntetésekkel kell megtiltani a határok átlépését, s diplomatáinak és ügynökeinek családjait ! túszoknak kell lefogni, a megbízottak visszatérésének biztosítására. A szovjet a szociális haladás rendszere, amelyben 5-6 személy lakik egy szobában, s a bér alamizsnának is kevés, ahol az élet bizonytalan, a szabadság ismeretlen, a kultúra elpusztul, s helyét a háborúra való felkészülés foglalta el. Ország, amelyben Istent káromolják, az embert nyomorba döntik, s az irgalmat megtagadják a síron innen és túl. Erõ ez, amely állandóan a civilizáció megdöntésén dolgozik, bujtó propagandával, s ha már meri, vérontással. Itt egy állam, amelynek 3 millió polgára külföldre szökött, amelynek értelmiségét módszeresen kiirtották, s félmilliónyi emberét börtönbe, s számûzetésbe kergették: a szibériai éhezésbe, fázásba, a bányák mélyére és az erdõt irtó munkára, csak azért, mert gondolni mertek arra a szabadságra, amely az embert lassan az állat fölé emelte. Tisztességes és jószívû angol férfiak és nõk nem távolodhatnak el annyira az élet valóságától, hogy a becsületes

felháborodás szavát ne hallassák az oktalan szenvedések rendszere ellen..."
Így írt a szovjetrõl - Winston Churchill, Anglia miniszterelnöke, aki most a szovjetet dicséri, s a Vörös Hadsereg gyõzelmében bízik, mint "hûséges" szövetséges. A világ a feje tetejére állt, a milliomosok a kommunistákkal ölelkeznek, de hol a tisztesség és a becsület, amelyre pár évvel ezelõtt olyan ékesen hivatkozott?...

Ezeréves magyar küzdelem a nemzetrontó zsidóság ellen

(1942. december 16.)
Ezer év magyar történelme a folytonos meg-megújuló küzdelmek sorozata. Minden lapján e történelemnek bús és véres dicsõségû események emlékei beszélnek arról, hogy az Ázsia pusztáiról Európa viharsarkába szakadt nemzet véráldozatban, alkotásokban mit teljesített, mekkora erõfeszítéseket tett megmaradásáért, s az egyetemes emberi értékek oltalmazásáért. Ami barbárság kelet felõl földrészünket fenyegette, - mind a magyarság testébõl való bástyákon rekedt meg, s ez a küzdelem egymaga elegendõ történelmi hivatás lett volna minden más nép számára. De nekünk - tragikus sors -, a nagy élet-halál küzdelem rövid szüneteiben a belsõ ellenségek ártalma ellen kellett még hadakoznunk, s e korhasztó, romboló ellenfelek közt is legtöbbször a zsidósággal. A liberalizmus vénülõ mohikánjai azt szokták szemére vetni a nemzetnek, mióta következetes és kíméletlen végsõ harcra fegyverkezik a földjét, vagyonát, életét veszélyeztetõ mohó kisebbség ellen, hogy egész történelmére rácáfol, legszebb hagyományait: a türelmességet és emberséget csúfolja meg. íme a bizonyítékok, hogy Szent Lászlótól fogva, aki "fejjel nagyobb volt minden magyarnál" szinte minden uralkodónk vívódott ezzel a nagy kérdéssel. Ha az országot oltalmazó szabad magyarok törvényhozó gyûlésre sereglettek, szinte egyetlen alkalommal se térhettek ki a mindig sajgó zsidó probléma elõl, s újabb meg újabb kerítéseket építettek szigorú artikulusokkal e mohó nép étvágya, a magyarságot szipolyozó kedve elé. íme a bizonyítékok, hogy még a reformkorszak, s a liberalizmus sírjukból tanúságtételre annyiszor megidézett szabadelvû politikusai: Széchenyi, Kossuth, Wesselényi, Kölcsey is látták a szabadjára engedett zsidóságban rejlõ borzasztó veszedelmeket, s felemelték ellene intõ szavukat. Megszólalnak Szent László törvényének kemény paragrafusai, az Aranybulla szigorú pontjai, Nagy Lajos céltudatos rendelkezései, s a síron túlról egy nagy korszak nagy magyarjai, akiknek beszédeibõl, tanulmányaiból most az egyszer nem a híres zsidóvédõ részleteket ragadták ki, de az õszinte aggódás, a gyakran riadt felismerés, az intés és óvás igéit, amelyeken megérzik a fajtánk tragikumán, bús végzetén szorongó lelkek kétsége: mi lesz velünk, ha a magyarság, amelynek jóindulata, jóhiszemûsége határtalan, szabadjára engedi földjén Izrael népét...

Szent László királyunk - 1092, Decretum 1. art. 26.
"Ha zsidó keresztény asszonyt vészen társul magához, vagy valamely keresztény személyt szolgaságban tart az õ házánál - vegyék el tõle és adják vissza annak szabadságát, aki pedig eladta volt, attól az árát vegyék el és legyen az a püspökök jövedelme."
1092., Decretum 1. art. 26. Arról, ha a zsidó ünnepnapon dolgozik: "Ha valaki vasárnapon, vagy más nagyobb ünnepen talál zsidót munkában, tehát, hogy a kereszténység meg ne botránkozzék, valamely szerszámmal a zsidó dolgozott, azt veszítse el."

Kálmán király - 1095., Decretum De Judeis, Caput 1.
"Kálmán... ily törvényt szerzett az õ országában lakozó zsidóknak, hogy keresztény cselédet, akármicsoda nyelvû, vagy nemzetû legyen, venni vagy eladni, avagy magánál szolgaságban tartani senki a zsidók közül ne merjen ezentúl.
És ha valamelyik ezen végezést általhágja, szenvedje kárát a nála megtalált cseléd

elvesztésével."

Caput De mutiis Christianorum ét Judeorum.
"Ha keresztény zsidónak vagy zsidó kereszténynek két vagy három pénzt érõ kölcsönt akar adni, a kölcsönadó zálogot vegyen a kölcsönvevõtõl és keresztény, meg zsidó tanúk legyenek jelen, hogyha netalán eltagadná az egyik, amit a másiktól kölcsönzött vala, mégis a zálogot mindkettõjük tanúi bizonyítsák...
... Ha pedig egyik a másiknak három pénznél nagyobb kölcsönt adand, zálogot és tanukat vegyünk hozzá, mint mondtuk, és a pénznek summáját, meg a tanúk neveit írassák levélbe és azt mind a kettõnek, tudniillik mind a kölcsönadónak, mind a kölcsönvevõnek pecsétjével pecsételjék meg: hogyha valamikor ebben a dologban egyik a másikon méltatlanságot akarna tenni, az írás és mindkettejük pecsétje bizonyítsa meg az igazságot."

Aranybulla Articulus, 1222.
"Pénzváltó kamara ispánok, sókamarások és vámosok országunkbeli nemesek legyenek.
1. §. Ismaeliták és zsidók ne lehessenek."
II. Endre - 1233- augusztus 20., Beregi eskü:
Juramentum 2. §. Zsidók közhivatalt országunkban nem viselhetnek. Juramentum 3. §. Zsidók, ismaeliták és szaracénok a keresztényektõl megkülönböztetõ jelet kötelesek viselni.
Juramentum 4. §. Zsidók keresztény nõt nem vehetnek feleségül, keresztény; cselédet, szolgát nem tarthatnak."

A "Budai zsinat" határozatai, 1279.
1. Keresztényeknek tilos zsidókkal egy fedél alatt lakni.
2. Zsidók felsõ ruhájukra vörös posztódarabot varrjanak.
3. Kereszténynek olyan zsidóval, aki nem viseli az ismertetõ jelet, nem szabad üzletet kötni.
4. Az a püspök, aki jövedelmét zsidónak adja bérbe, elveszti hivatalát.
5. Zsidók nem szedhetnek adót, s aki zsidóra állami hivatalt ruház, ki kell közösíteni.

Mohács-után: 1526. november 9., Székesfehérvári országgyûlés:
"Elhatároztatott az is, hogy a zsidók ezen ország minden vidékérõl, szabad királyi városokból és helyekbõl rögtön kiûzetnek..."

Fejezetek Küküllei János krónikájából:
"Nagy Lajos, mint a hitnek buzgó harcosa, szerette volna a zsidókat is megnyerni l Krisztusnak és a katolikus vallásra téríteni, de szándékát maguknak a zsidóknak megátalkodott konoksága miatt nem tudta keresztülvinni.
Ezért azután az egész Magyarországon lévõ összes zsidókat elbocsátotta és l megparancsolta, hogy kergessék ki õket. Javaikat és telhetetlen uzsoráskodásaik útján összeharácsolt vagyonukat nem akarta magáévá tenni, sem elvenni tõlük, mert ezt megvetette, mint a piszkos sarat, így azután kitakarodtak Magyarországból. Ausztriába és Csehországba, és elszéledtek."

II. Ferdinánd - 1630., Decretum III. Art. XV. 2. §.
"A zsidókat pedig úgy a harmincadok, mint a vámok haszonbérletébõl elmozdítsák."

III. Ferdinánd - 1647., Decretum II. Art. 24. és Decr. II. Art. 91. 8. §. "A zsidókat, mint akik az ország jogainak nem részesei, hûtlenek és egészen lelkiismeretlenek, a vámok bérlésétõl a jelen országgyûlés befejezése, után elõbb elmozdítsák, s hogy az ellenkezõleg

cselekvõk a vám elvesztésének büntetésébe essenek."
III. Ferdinánd - 1649., Decretum III. Art. 79. 1. §.
"A zsidóknak a vámok kezelésétõl való elmozdítására megújítják a Karok és Rendek az e részben hozott cikkelyeket: 1. §. És ezenfelül ezeknek valóságos foganatosítása céljából határozzák, hogy minden vármegyében, ahol a vámszedésre efféle zsidókat alkalmaztak, az illetõ vármegyék alispánjai hivatalvesztés büntetése alatt - a színhelyére menjenek és teljes hatalmukban álljon, hogy a falut vagy várost, ahol a vámot ilyen zsidó kezeli, egyszerûen minden tétovázás nélkül elítélni és azonnal elfoglalni, és a legközelebbi végvidékhez alkalmazni."
Mária Terézia - 1741., Decretum I. Art. 29.
"A borral való kereskedés fõleg az ország belsõ részeiben a zsidóknak eltiltván a vármegyék és a városok által elkobzás terhe alatt határoztatott..."

Mária Terézia levele udvari kancellárjához:
"A jövõben egyetlen zsidónak sem - legyen bármilyen nevû - szabad megengedni a betelepülést az én írásbeli engedélyem nélkül. Nem ismerek az országra nézve gonoszabb pestist, mint ez a nemzet, amelyik csalással, uzsorával, pénzüzérkedéssel koldusbotra juttatja az embereket. Mindenféle olyan üzlettel is foglalkoznak, amelytõl más becsületes ember undorral fordul el. Ezért amennyire lehet, távol kell tartanunk õket, sõt csökkentenünk kell számukat."

Kölcsey Ferenc (Szatmár vármegye megyegyûlésén elmondott beszédébõl):
"Sem a földmûvelés, sem az ipar, sem a kereskedelem, sem a gyümölcstermelés nem a népet táplálja. Minden munkájuk eredménye a zsidó kezére jut. A pálinkafõzést pedig úgy kell tekintenünk, mint egyedül a zsidók élelmes módját, akik amennyit a közterhekbõl magukon viselnek, kétannyit terhelnek vissza a föld népére. A zsidókon kívül lévõ fazékbirtokosok legfeljebb is csak három esztendõben teremni szokott kevés szilvájukat fõzik ki parányi edényeikben.
A méz és dohány nem hoz jövedelmet, mert engedjük, hogy idegen kereskedõk ûzzenek vele monopóliumot. A marhával kereskedés is tulajdonképpen a mészárszékeket árendáló zsidók kezében van, s ezeknek forognak a mi többnyire igen nyomorult kocsmáink is. A föld produktumaira nézve is egyedül a tiszaújlaki liferánusok önhasznú kinézéseiktõl függ a jövedelem és örökre passzivus állapotban tartatik. Egy van csak, amit még figyelembe hozni bátor vagyok. Az tudniillik, hogy az adózó nép szegénységének veszedelmesebb forrása nem lehet, mint a zsidó szemlátomást való gyarapodása. Az 1804-i populáris összeírás 2280 zsidó férfit számlált, az 1826-ikban pedig 2872 találtatott a nemes vármegye kebelében. Következõleg a zsidó népesség 582 férfival, s ha az asszonyokat is ide számítjuk, legalább 1164 lélekkel szaporodott, mégpedig azon idõben, amely alatt a keresztény adózó nép száma több mint 16.000-rel kevesbedett meg.
Senki sincs a tekintetes vármegye itt ülõ tagjai közül, akinek a zsidók ezen szaporodására a szomszéd Galíciának sorsa eszébe ne jusson. Távol vagyunk attól, hogy az elrémítésekre menjek vissza, amelyeket Eisenmengernek és másoknak a tudósításai terjesztettek el, de bátran említem amaz iszonytató rajzolatot, amelyet Pr. Schulze, Galíciának az Izrael fiai által történt lesüllyesztésérõl az egész ausztriai birodalom láttára elõállított. Méltán mondja õ, hogy amely országban a zsidók elszaporodnak, az a vagyoni végromlás szélén áll."

Wesselényi Miklós - Balítéletek, 238. oldal:
"A nemzet jogai tulajdonosaivá csak olyat tegyen, aki valóban lehet a nemzet tagja tudniillik, aki nemzetiséggel, s nemzeti sajátossággal bír, - midõn valaki ajándékoz, van joga ajándékához feltételeket csatolni, - annyival inkább van ezt tenni egy nemzetnek

hatalmával, s innen a zsidók polgárosítása vagy legalább helyzetük javításának egyszerû - valamint rögtönzést nem szenvedõ, úgy idõt, s idõben érlelést kívánó feltétele gyanánt lehet felállítani: hogy a zsidóság physicai - politikai - s erkölcsileg javítsa magát, - míg közös érdek nem láncolja le az országtársulathoz, sõt ellenkezõ tüzérség egyetlen ösztönzõje tetteinek, míg elévült elõítéleteit, - akár vallás, akár polgárbeliek legyenek, le nem gyõzi, mindaddig az ország joggal zárhatja ki õket közös jogok élveibõl."

Az ország a zsidó emancipáció ellen... Komlóssy László, Debrecen város követe beszél a pozsonyi diétán
(1844. február 9-én):
"Igen nagy fájdalmat gerjeszte polgártársaim keblében a múlt év október 10-én l hozott zsidó polgáriasítási határozat. Mint vészjósló hír harangzúgása terjedt el közöttük a hír, s feljajdulva küldték hozzánk a távolból számos ezrek nevében aláírt nyilatkozatukat, utasítva bennünket, hogy azt a tekintetes Karok és Rendek elé terjesszük. - Még mielõtt szót emelek a zsidók polgárosítása ellen, szavakat amelyeket la hazafiságban és emberségben soha hátra nem maradó, s békeszeretõ 50.000 magyarajkú lakos vészhangja kísér - kinyilatkoztatom itt a haza szent színe elõtt nevükben azt, miképpen õk a zsidók polgárosítását mind idõelõttinek tartják, mind pedig 1: azt hiszik, hogy ezen eszme nemcsak a keresztény városokat, hanem egész hazánkat tekintõleg veszedelmes..."
Széchenyi István grófnak a zsidó emancipációval kapcsolatban a pozsonyi országgyûlésen 1844-ben elmondott beszédébõl:
"...az angol nemzet ugyanis elliberálhatta a zsidókat, mert ha én például egy palack tintát töltök egy nagy tóba, azért annak vize nem romlik el, mindenki ártalom nélkül megihatja, a nagy angol elemben a zsidó eltûnik, de ha a magyar levesbe az ember egy palack tintát tölt, megromlik a leves és azt meg nem ihatja az ember.
Más példát is hozok fel. Ha egy bárkában ülök és abban van gyermekem és más gyermeke, s ha a bárkába bejõ a víz, s elõttem apodictice áll, hogy ezen két gyermeket benn nem tarthatom, az igaz, ha a magamét lököm ki és a másikat benn tartom, azt az újságban fogják hirdetni, de bíz én inkább a magam gyermekét conserválom és a másikat kilököm."
"Legyünk tisztában önmagunkkal, a magyar azelõtt mélyen aludt és most kapkod, az természetes, másképp nem is lehet, de ha mi azt mondjuk, a nemzetiség az alap, amelyre mindent akarunk rakni, magunkkal ne jöjjünk ellentmondásba és ne gondoljuk, hogy ezen elem már olyan erõs, hogy halálos ágyából kiemelkedett és hogy Magyarország már olyan erõs, miképp minden más elemeket magába felvéve, azokat megemészteni tudná. Szép az egyenjogúsítás, de mint hû tagja a magyar fajnak, hogy túlliberálizmus által egy túlzó indulat által vezettetve a magam gyermekét dobjam ki a bárkából, ezt másokért tenni nem fogom soha, ezen hûséget minden nemzetben tudom becsülni, de miután magyarnak teremtett az Úristen, legyünk is azok, legyünk tisztán magyarok."

Kossuth Lajos: "Az éhségmentõ intézetekrõl" címû tanulmányából. (Pesti Hírlap, 1844. május 5.)
"A zsidókat nemcsak mi, hanem a zsidók is így nevezik: zsidó nép. Nem szoktuk pedig mondani: pápista nép, kálvinista nép, lutheránus nép, unitárius nép. Innen látszik, hogy a zsidó szó alatt több fekszik, mint valláskülönbség, legalább nálunk, valamint mindenütt a földön, kivéve talán Núbiát, hol miként az utazók írják, számos zsidó vallású szerecsen, tehát nem zsidó nép van.
Mózes nemcsak vallásalkotó volt, hanem polgári törvényhozó is: Mózes vallása nemcsak vallás, hanem politikai organizmus is. Mózes vallása státus alkotmány, valóságos országlási rendszer, mégpedig teokráciai országlási rendszer. A boldogtalan zsidó nép hontalanná lévén, vallásának ezen szabályai elvesztik politikai érvényüket, de mint dogmák, mint rituálék fent maradtak és képezek a cast elzárkózást, mely a szociális

egybeolvadást szintúgy gátolá, mint politikai elnyomattatásuk.
Egy országban csak egy országlási rendszer lehet. A zsidókat tehát nem lehet emancipálni, mert vallásuk politikai institúció, teokráciai alapokra építve, mely a fennálló országlási rendszerrel összhangzásba nem hozható - ... vallásuk nemcsak vallás, hanem politikai organizmus is, a teokráciának polgári érvényességet adni nem lehet... Õk nem csak külön vallásos felekezet, hanem külön nép is, mely ezen népiségi különbséget vallástanná szentelé."

Istóczy Gyõzõ: Országgyûlési beszéd, 1882. február 18-án. (Elmondotta az emancipáció eltörlése iránti kérvény feletti vitában)...
"... Méltán sajnálhatja az ország a t. kérvénybizottságot gyenge szemei miatt. Ott lehetnek például az uzsora és a maszlagos, nadragulyás és vitriolos pálinkamérés, a fuxinos bor és a homokos liszt, mindennemû és fajtájú csalások és hamis bukások, a hamis mérlegek és népfosztogatás, az iszákosság terjesztése és döglött marha húsának kimérése, a fehér rabszolgakereskedés, a népdemoralizáció és korrupció, hivatalnokok megvesztegetése, és a Talmud alapján hamis eskü, hamis tanúskodás és hamis tanúk toborzása, orgazdaság és talmi aranynak valódi arany helyett való árusítása, jól bebiztosított épületek és termények felgyújtása, és biztosítási ügynöki üzelmek, ratenbrief üzelmek, tantusz pénzeknek körmöci aranyok helyetti kiadása, váltóhamisítás és Amerikába szökések, a katonáskodás alóli kibúvások, s állami jövedékcsonkítások, kasza-kapától való irtózás, s a kereskedelem monopolizálása, licitációkon való összejátszások, és különféle sápok, kifizetett adósleveleknek vissza nem adása és kifizetett adósságok újra való követelése és behajtása, kereszténység gúnyolás és kultúrkampfoskodás, a keresztény felekezeteknek és nemzetiségeknek egymás ellen heccelése, ármányok és intrikák, zsidó bosszúállás és börzejáték, plutokrácia, közvéleménygyártás és revolverzsurnalisztika, népbolondító frázisok és népnyomor, gründerség és liquidáció, szindikátusok és prospektek, svindli és krach, stb., stb...
Ott lehetnek mindezek az elemek és visszaélések, amelyeknek átka alatt pusztul a nép, de azért a t. kérvénybizottság intézkedés szükségét nem látja...
Azt mondják, hogy a jogegyenlõség korában élünk és a törvények a zsidókra is szólnának elméletben, de gyakorlatban másként áll a dolog. A zsidókkal szemben nekünk, keresztényeknek, nincs jogegyenlõségünk. Ezért a jogegyenlõség, a polgári szabadság, a társadalmi és állami jogok nevében követeljük a zsidó privilégiumok megszüntetését."

Istóczy Gyõzõ: Országgyûlési beszéd, 1883. január 23-án.
"Mi magyarok tehát tényleg meghódított néppé lettünk, nem ugyan fegyverrel, hanem rafinériával meghódítva, a zsidó nép kezében összefutó érdekszálaknak bilincsekké való forrasztása útján, a sajtó és a pénzhatalom által. És mindazon tényezõk, amelyeknek kezében van letéve a nemzet jóléte és jövõje, lerakták a fegyvert a gyõzelmes ellenség elõtt, lerakta a fegyvert a sajtó - egy-két lap kivételével -, lerakta a fegyvert a törvényhozás, a kormány..."

Verhovay Gyula ("Az ország urai" címû munkájából):
"Tény, hogy az õ szellemük uralja a világot. Tény az, hogy a XIX. század utolsó fele viselõs lett az õ vérüktõl és jellemüktõl. Tény az, hogy a XX. századot a vér és jellem minden külsõ elõnyével és minden belsõ fekélyével át fogják hatni. Tény az, hogy a s kibontakozás óriási rázkódtatásokba és nagy vérfürdõkbe fog kerülni, mert végre az emberiség természete és rendeltetése nem tûri az erkölcstelenségek és fanatikus gyûlölködések pillérein épült oltárát a hamis hitnek és meghamisított elveknek. Az aranyborjút tömjénezhetik egyes korszakok és egyes nemzedékek, de az sohase lesz eszmény, míg az emberekben valami van abból, ami magasztos, ami isteni..."

"Most minden arra mutat, hogy a zsidóság az a nemzetünkre, ami a húsevõ növény a pillangóra. Elég, hogy szárnyai érintsék levelét, azonnal összecsukja azt és addig ki nem nyitja, míg fel nem emésztette. Más a mi erkölcsi világunk, mint a zsidók erkölcsi világa, mások nemzeti törekvéseink, mint a zsidók nemzeti törekvései. Mások erényeink, mások vétkeink. Vallásilag és fajilag iszonyú mélység tátong közöttünk választóvonal gyanánt. És ezt a vonalat lehetetlen áthágni, amíg a zsidó csak addig magyar, míg az a zsidóságnak kedvez, azontúl zsidó és mindég csak - zsidó."

Simonyi Iván (Országgyûlési beszédébõl, 1883):
"Ha az antiszemitizmus más vagy más akar lenni mint a nemzeti egészséges géniusznak védekezése, hogy úgy mondjam felébredése, fellázadása a zsidó idegen uralom ellen, ha az antiszemitizmus más akar lenni, mint az egészséges korszerû haladás, ez esetben nem kívánok mást, minthogy bukjék meg minden antiszemita, s bukjunk meg mi, elõõrsei ezen küzdelemnek, bukjunk meg dicstelenül, gyalázatosan. De, ha az antiszemitizmus azon faktorok folyománya, melyek az emberi társadalmat szabályozzák, ha az antiszemitizmus az egészséges fejlõdés és haladás, akkor uraim ne merészeljenek a kor kerékküllõibe kapaszkodni, mert ez esetben ezek fagyon fogják zúzni az ellenállót - akár hívják azt, aki ellenáll, magyar kormánynak, akár a sokkal nagyobb hatalomnak: a zsidóságnak..."

Prohászka ("A zsidó recepció a morális szempontjából" címû cikkébõl, 1897):
"... a zsidó-morál valóságos átka a keresztény mûveltségnek, amely átkon ez a keresztény kultúra okvetlenül tönkre megy, ha nem dobja ki magából ezt a mérget.
... a zsidóság fekélye csontvázzá rágta a keresztény magyar népet, s a nemzetnek nagy részét koldusbotra juttatta.
A zsidóság mindenütt fekély, amely megmérgezi a morálist, kiváltképp az üzleti világban. Lealacsonyítja az erkölcsi színvonalat és a korrupciót általános divattá emel. Meghamisítja az erkölcsi fogalmakat, tagad minden törvényt és eszményt, s lelkiismerete nem lévén, szívtelenül megfojtja áldozatait, amelyeket behálóznia sikerült. Az antiszemitizmus a keresztény erkölcstan és a keresztény társadalmi rend reakciója s mint ilyen, a legjogosultabb mozgalom. A keresztény társadalomban a zsidókat emancipálni annyit tesz, mint az erkölcstelenségnek és az erkölcsiségnek ugyanazt a szabadságot és a lelkiismeretnek és a lelkiismeretlenségnek ugyanazokat a jogokat adni.
Azonban a népek öntudatát és természetes érzékét nem lehet oly könnyen meghamisítani, mint a kiélt, hitébõl kivetkõzött zsidó újságok maszlagán nagyra nevelt intelligenciának felületes ítéletét, s ezért a népeken elkövetett igazságtalanság reakciót provokál, mely helyrehozza az egyensúlyt, s igazságot szerez az elnyomott és meggyalázott kereszténységnek."

Prohászka ("A zsidókérdés Magyarországon" címû tanulmányából, 1922): "Magyarország nemzeti állam akar maradni. Errõl azonban mindaddig nem lehet szó, amíg a zsidó elem ilyen arcátlanul és tapintatlanul terjeszkedik. Vagy talán van valakinek bátorsága ezt a jogot elvitatni? Talán Amerika emel kifogást, amelyik a nemkívánatos bevándorlókat távol tartja magától? Vagy talán Anglia az, amelyik megakadályozza a keleti zsidóság bevándorlását? Egyedül nekünk kell a mértéket nem ismerõ idegenektõl tönkremenni? Liberális kormányaink eddig hallgattak és tétlenül nézték, hogy a zsidóság fortéllyal és ravaszsággal, munkával és szorgalommal is miként szárnyalja túl a keresztény magyar népet. Mi most világgá kiáltjuk, hogy a korlátlanul növekvõ zsidóságot nem bírjuk tovább elviselni és le akarjuk rázni a nyakunkról.
Nem akarunk többé arra a tehetetlen liberalizmusra esküdni, amelyik megengedte, hogy egy népet a saját házából és udvarából kitegyenek, és saját országából elüldözzenek. Alapelvek és célkitûzések nem azért vannak, hogy általuk népek pusztuljanak és

tönkremenjenek. Nem liberalizmus ez, hanem rabszolgaságot jelentõ rövidlátás: amikor Galícia és Lengyelország minden gettója Magyarországba torkollott és a néptõl azt kívánták, hogy a nemzeti élet ilyen felfrissülésének örvendjen. Az ilyen liberalizmus hazaárulás és csak olyan korszakban életképes, amikor üres jelszavak és hazugságok a mértékadók, amelyek természetesen már késõn, a szomorú valóság által veszik el méltó büntetésüket. Az ilyen nyomasztó tévedéseken mi már - Európában elsõként - túl vagyunk és most megdöbbenve nézzük az ilyen hazug rendszer hatását népünk és hazánk süllyedésén."

Méhely Lajos ("Karácsonyi üzenet" címû cikkébõl, 1929):
"Látok Magyarországon egy fajt, amelynek minden tagja egy szív, egy lélek, amely nem nézi, hogy az õ fajtestvére délceg-e vagy torz, okos-e vagy ostoba, mûvelt-e vagy mûveletlen, gazdag-e vagy szegény, elõkelõ-e vagy alacsony származású, sõt morális defektusai elõtt is szemet huny. Ez a zsidó, aki mindig és mindenütt az élet bármilyen vonatkozásban zsidó és csak zsidó.
Az a faj, amely nem öl meg bennünket rögtön, nem gyõz le bennünket becsületes, férfias küzdelemben, hanem az interspeciális küzdelemnek azt a sokkal veszedelmesebb, vértelen formáját követi, amidõn egyik faj megsemmisíti a másiknak a létfeltételeit, így fosztanak meg minket a zsidók az egész vonalon létünk feltételeitõl, s így érték el, hogy míg õk urak, teljhatalmú despoták az országban, mi helóták vagyunk vérrel szerzett hazánkban."

Méhely Lajos (A magyar faj önvédelmi harca: "Magyar-zsidókeresztezõdés" 1933):
"Az ilyen házasságból - zsidó-magyar - született korcsnak vagy a feje, vagy a keze-lába nem illik a törzséhez, szeme-szája az orrához, füle az arcához, talpa a bokájához, érzékszerveink valamelyike fejletlen, fogazata silány, belsõ szervei satnyák, érzései és indulatai túlfûtöttek, végletekre hajlók, vágyai féktelenek, hajlamai betegesek, ítélete felszínes, törekvéseiben szertelen és mohó, akaratereje gyenge, s jelleme ingadozó.
Ha nem akarunk elnégeresedni vagy elbeduinosodni, ha meg akarjuk óvni a magyarságot attól a kimondhatatlan veszedelemtõl, hogy a magyar-zsidó mulattok testi bélyegein, gyapjas fején, bárányképû ábrázatán, karikalábán, billegõ járásán és l lúdtalpán kívül a beduin vérbõl fakadó alacsony ösztönök, s a néger szadizmus is patát találjanak a magyar nép testébe-lelkébe, akkor meg kell találnunk a módját, hogy legalább a jövõre nézve gátat vessünk a zsidó vér máris hihetetlen mértékû beözönlésének."

A Népszava...

(1943. március 10.)
A Népszava ütõdött haraggal nekiesett a Magyar Futárnak, s kacskaringós vezércikket kanyarított ellenünk. Mi lehet az oka az ádáz marxista rohamozásnak?...
Megsértettük valahol a munkásérdekeket? Védelmére keltünk a nagytõkének? Lassítani akartuk a szociálpolitikai haladást? Ellenségei voltunk a munkáslakások építésének? Sokalltuk a bért, vagy keveselltük a munkaidõt? Nem szolgáltuk a kis emberek jobb megélhetésének ügyét? Elárultuk a magyar dolgozókat, hogy a hatalmas vállalkozók és pénzcsoportok kegyét keressük? A politikai és gazdasági reakció híveinek kedveztünk?...
Nem! Ilyet még a Népszava sem állíthat. Dehát akkor miért láthat mibennünk ellenséget egy állítólagos - munkáslap?
Ez a nagy és az igazi kérdés, amely még a szociáldemokrácia programjában hívõ, tisztességes magyar munkást is érdekelheti. A válasz csak megundoríthatja a valóban ár dolgozót: a Népszava ugyanis azért támad és gyûlölködik, mert megbélyegeztük a zsidótörvény méltatlan haszonélvezõit, s azt írtuk, hogy sokan vannak, akik a

zsidótörvények következtében a magyar élet napos oldalára kerültek, életkörülményeiket bámulatra méltó módon megjavították, álláshoz, kalácskeresethez, sõt vagyonhoz jutottak, de ma már szorgalmasan tolják a zsidók szekerét.
Azt írtuk, hogy ezeknek a kiváltságos embereknek az lett volna a feladatuk, hogy felkarolják a dolgozó magyar rétegeket, mert mi nem elzsidósodott magyar keresztényeket akarunk látni a zsidók mellett, hanem "új magyar világot, a munka, a bér, a fizetés, a gyár, a mûhely, az üzlet, az iroda, s a szorgalom és az ember megbecsülésének frontján"...
Ezt a hitet és gondolatot támadja a Népszava! Hát dolgozó munkásemberek a strómanok? Bányászt, vasmunkást, asztalost, kõmûvest, mechanikust hívtak meg aladároknak a zsidó vállalatokba? És a Népszava kötelessége velünk szemben az erkölcstelen gazdasági ügyleteket megvédeni? A Népszava - miként a múltban olyan sokszor -, most is a zsidó érdekeket védi, de õszinte faji állásfoglalását, ma már a magyar munkások is észreveszik. Az értelem legyõzi lassan a zsidó ügyeskedést!...

A bolsevizmus

(1943. március 24.)
A bolsevizmus szovjet-oroszországi uralmának megdöbbentõ okmányait mutatjuk be ezen a héten olvasóinknak, s pusztító hatását az emberiség legnagyobb és legalattomosabb szellemi betegségének.
Az egészséges gondolkodást és az ítélõképességet szétroncsoló járvány a bolsevizmus, olyan, mint a testet megfertõzõ kolera, tífusz és pestis, csak veszedelmesebb, mert az orvostudomány már megtalálta az ellenszereket és a megelõzõ eljárást a legszörnyûbb népbetegségek megfékezéséhez, de a társadalomtudomány egyelõre csak tûnõdni tud tanácstalanul, ha a közélet erkölcsi és anyagi javait támadja meg a halálos kórság...
Kétségtelen dolog, hogy az emberiség minden korban átfogó, világnézeti gondolkozásra törekedett, s iparkodott rendszerbe foglalni az erõk, a tények, a jelenségek és a vágyak sokaságát. Az ember az örök Ádám, mindig elégedetlen volt a jelennel, többre, nagyobbra, eszméinek beteljesülésére vágyott, s ez az örökös nyugtalanság volt a történelem mozgatóereje. Az elégedetlenség és a nyugtalanság az évszázadok folyamán fõirányokba sûrûsödött össze, felvenni a harcot a fennálló politikai, gazdasági és társadalmi rend ellen. A XIX. században a liberális gazdasági rend jutott uralomra Európában, s viharosan megnõtt hatalmát a marxizmus támadta meg, a valóban sokat szenvedõ ipari bérmunkásság nevében. Mindkét irányzat a természetes nemzeti és állami keretek szét-robbantására tört nemzetközi síkon, anyagi eszközökkel és osztályharccal próbálta meg a végsõ diadal biztosítását. A kapitalista-marxista küzdelem elfajult, s olyan mértékben elzsidósodott, hogy az emberiséget a két tábor zsidó vezérkarának világuralmi kiegyezése fenyegette. Ezt a felrémlõ nemzetközi zsidó-puccsot, a világ összes dolgozóinak rovására, a XX. század elsõ negyedében a nacionalista gondolat elõretörése hiúsította meg. Csak az új nemzeti életformák gyors kialakulása korlátozta a bolsevizmust - Szovjet-Oroszország területére!...

Marx Károly

(1943. március 24.)
Marx Károly a trieri zsidó, talmudista agyvelõt örökölt szüleitõl. Tudós akart lenni, s német egyetemi tanár. Terve nem sikerült, s fojtott, tartósan izzó dühét elõször a zsidókérdés tanulmányozásába ölte. Érezte, hogy faji okok gátolták meg elõrehaladását, s most már nemcsak magának, hanem az egész zsidóságnak érvényesülésére keresett tudományos receptet.

Marx ma már elhallgatott elmélete szerint, zsidókat csak olyan társadalomban lehet felszabadítani, amelybõl véglegesen eltûnik a kereskedelmi lehetõség, s a kalmárszellem érvényesülése! Marx meggyõzõdött arról, hogy a fajtáját nem lehet leszoktatni az adás-vevésrõl, a pénzüzletrõl és az uzsoráról, ami más népek ellenszenvét kiváltja ellenük, s így jutott el ahhoz a hihetetlennek látszó gondolathoz, hogy a zsidókat befogadó összes népek életformáját kell olyan forradalmi módon átalakítani, hogy abban a zsidó ne kereskedhessek, de vezethessen!...
Százmilliókat kell belerángatni osztályharcba, csõdbe, forradalomba, hogy néhány millió zsidó eredendõ bûnétõl megszabaduljon, s kárpótlásul az elveszett üzleti haszonért, átvegye a világ népeinek politikai és gazdasági irányítását...

Marx a zsidó gombhoz szabta a világ ruháját, a zsidó betegségre keresett orvosságot, és így szerkesztette meg a Kommunista kiáltványt. Nem sejtés, vagy spekuláció ez az állítás, hanem Marx könyveibe lefektetett cél és törekvés. A londoni British Múzeumban évtizedekig dolgozó Marx Károlynak ez volt az egyetlen eredeti gondolata, a többi tétele lopott jószág, az akkori tudományos élet minden gondolkodójától. ív Sokan tudták 1847-ben, hogy a jövõ súlyos, talán legnagyobb kérdése az ipari bérmunkásság helyzetének alakulása lesz, de a nemzetközi osztályharc titokzatos végcéljának szolgálatába Marx állította be a munkásmozgalmat, s fajtestvérei közel egy évszázadon át szívósan gondoskodtak arról, hogy a nemzeti életösztön ne zavarja meg a kabbalisztikus héber számításokat...

A cári Oroszország

(1943. március 24.)
A cári Oroszország beteg képzõdmény volt: önmagában is egy nemzetközi alakulat, amelyben a kozák csapatokkal levert és sajátos életformájuktól megfosztott idegen népek és néptörzsek, az óriás lakosság felét alkották. A cári abszolutizmus, az orosz nép rajongó szláv lelkülete, az idegen elemek repesztõ hatása, a földkérdés, a tömegnyomor és a hirtelenül megindult rablókapitalista gazdálkodás, állandósult forradalmi lázban gyengítette az orosz társadalmat.
Eszményi tenyésztelep volt Oroszország a marxista tanok befogadására és a világforradalom tervének megérlelésére! Az oroszországi marxisták kis tábora hosszú idõn át vezérek gyülekezete volt tömeg nélkül, s csak akkor erõsödött meg, amikor a Lengyelországban és Litvániában megalakult "zsidó munkásszervezet" a híres Bund vezetõi vették át az irányítást az 1898-as minszki pártgyûlésen.
Még a marxisták második pártkongresszusán, 1902-ben is csak 25:23 szavazataránnyal kerekedett felül az orosz marxisták bolsevista irányzata, amely egyedül és kizárólag Marx Károly írott forradalmi parancsai szerint kívánta vezetni az orosz munkásmozgalmat, a fegyveres osztályharc kíméletlen kirobbantásáig. A bolsevizmus az orosz-japán háborút használta fel az elsõ felkelésre, s a vérbefojtott kísérlet után, a földalatti mozgalom és a külföldre menekült, vagy számûzött vörös vezérek, már csak a világháborúban elgyöngült Oroszország legválságosabb napjaiban egyesülhettek, a történelem páratlan arányú borzalmas polgárháborújának megindítására. Lenin "mûvészetinek nevezte a forradalom megszervezését, s lelketlen céltudatossággal, minden agitációs lehetõség igénybevételével és milliók élete árán teremtette meg az emberi kultúrát évszázadokra visszavetõ bolsevista életrendszert.
Vér, láng, terror, szenvedés, éhség és halál poklában 200 millió ember lelke, vak engedelmességbe züllött és 25 év alatt kiformálódott a bolsevista embertípus, amelyet egy régi orosz monda elõre megjósolt, az "Ismeretlen Állat" eljövetelének és uralmának

rémülettel suttogott meséjében...

A keleti hadszíntér nagy eseményei

(1943. március 24.) Hitler a harctéren - A Harkovi gyõzelem - Gyengül a szovjet támadás
Lassan köszönt be a tavasz a keleti hadszíntérre. A száraz idõ hidegre fordult, a hó csak a déli órákban olvad, s még most is óriás területeket borít fehérsége.
A folyók és patakok áradása mérsékelt, s valószínû, hogy az idén nem törnek fel a talajvizek sem. A mocsaras, nedves, iszapos idõszak rövidebb lesz, de már egy rövid hét leforgása alatt bekövetkezhetik, s lelassíthatja átmenetileg a hadmûveletek lendületét.
A Vörös Hadsereg állandó és súlyos téli támadásai után, a német hadsereg bámulatra méltó erõvel ütött vissza az elmúlott hetekben, s Harkov visszafoglalásával koronázta meg sikereit. Hitler Adolf repülõgépen látogatta meg a gyõztes déli hadseregcsoportot, s fontos katonai megbeszéléseket folytatott Manstein vezértábornagy fõhadiszállásán.
A német nép vezérének a déli frontszakaszon történt látogatása felkeltette az egész világ figyelmét, s már az ellenséges sajtó is félreérthetetlenül arra céloz, hogy a szovjet fronton új és kellemetlen meglepetések várhatók...
Azóta az SS-hadosztályok rohammal elfoglalták Bjelgorod városát, kiszélesítették észak felé a támadó arcvonalat, s ugyanakkor délkelet felé is teret nyertek Csugujev birtokbavételével.
A harkov-bjelgorodi térségben a Vörös Hadsereg 50.000 halottat, 20.000 hadifoglyot, s az eddigi összeszámolás szerint 3373 ágyút, 1410 páncélost, 1664 gépjármûvet, és 3045 nehéz gépfegyvert és másfajta gyalogsági tûzgépet vesztett.
A német hadosztályok észak felé Õreiig támadnak az Ilmen-tó és a Ladoga-tó környékén felfogják a heves szovjet rohamot, s keményen tartják a déli szárnyon a kaukázusi arcvonal fontos szakaszait. Európa védõserege bizalommal és diadalmas erõvel néz a tavasz elé!...

A katyni erdõk...

(1943. április 21.)
A katyni erdõk mélyén feltárt lengyel tömegsírok hivatalos megvizsgálásáról érkezett elsõ 3 rádióképünket a heti krónika oldalán közöljük, mert néma és borzalmas l vádirat ez a néhány kép, a bolsevizmus vadállati bûneirõl! Három esztendõvel | ezelõtt, a kozielski fogolytáborból 12.000 lengyel tisztet áthajtottak a vörösök Szmolenszk alá, a katyni erdõbe, ahol a szerencsétleneket egyenként agyonlõtték, s l holttesteiket bedobálták a jeltelen, mély és hosszú tömegsírokba. Mész, föld, avar és kizsendült fû rejtette el a hóhérok titkát, s Moszkva urai beszélhettek tovább a kultúra és az emberiesség követelményeirõl...
S most megnyílottak a katyni erdõk sírjai, s az egész világ dermedten döbben rá a l bolsevista uralmi rendszer határtalanul elaljasodott és nyersen leleplezett politikai módszereire.
Lengyel, német és nemzetközi bizottság foglalkozik a lemészárolt lengyel tisztek személyazonosságának megállapításával, s a szétmállott zubbonyokból elõkerülõ okmányok és emléktárgyak leírhatatlan jelenetek között fedik fel az áldozatok neveit. Megkerült Smorawinsky tábornok, a lublini hadtest parancsnoka, Bohatyrewicz tábornok, Halacynsky vezérkari ezredes, s még 50 magasrangú tiszt a kirabolt l névtelenek holttestei között, s az ember azt kérdi fáradtan és kishitûen önmagától: lehetséges ez?...
Lehetséges, hogy másfélmillió fogoly lengyelbõl csak félmillió maradt meg?... Lehetséges, hogy egy óriás birodalom vezetõsége tudatosan, s hideg tervszerûséggel, egész nemzetek

orgyilkos kiirtására tör?...
És lehetséges, hogy ezekkel az emberiségbõl kizüllött bolsevista banditákkal kultúrállamok fognak össze - Európa sorsának és jövendõjének irányítására?...
A katyni erdõk kibontott tömegsírjai Európára merednek, s vádlóan intik a hiszékeny, a könnyen feledõ, a gondatlan, s a vörös tûzzel játszadozó embereket és országokat a moszkovita uralom könyörtelenségére!
Csak a félõrültek hihetnek a szovjet-politika lassú változásában, mert a bolsevista-zsidó lázadás gyilkos szelleme, az 1917-es vérengzések vad viharaiból, a polgárháborúk veszett sorozatain át, töretlen dühvel zúdult a katyni erdõkre, Finnországra, és a balti államokra. Hirdetik a katyni sírok, hogy minden európai erõszak csak következmény volt, s jogos önvédelem, megfékezni a bolsevista terrort, amelynek letörése és kiirtása nélkül, a türelem és az engedékenység parancsát csak öngyilkos hajlamú nemzetek teljesíthetik!...

Mit várhat a magyar -az ellenségeitõl?...
(1943. június 2.)

Mit várhat a magyar - az ellenségeitõl?...

Erre a kérdésre már igazán nem kell részletes választ adni az értelmes hazafinak. A világháború végsõ kiteljesedése megérzõdik a nemzetközi politika lázas tevékenységében. Washington, London és Moszkva, most ígérgetnek mindent egymásnak. Most feszíti könyökét a nyughatatlan Benes, most ágálnak maguk megmutatására a régen elfelejtett emigránsok, most rajzolódnak ki veszett körvonalai a szovjet-pánszláv nagybirodalmi terveknek, s a keresztény európai kultúra lelkiismeretlen elárulásának. Nagy a tülekedés az ígéretek piacán, az ellenségeink között.
Kanavász helyett országok sorsában utazgatnak az ügynökök, s egymásra licitálnak a legfantasztikusabb tervek ajánlásában. A szovjet-politika a kényelmes középponton ringatja a hintát, s kegyesen megengedi szövetségeseinek, hogy körülhízelegjék, s újabb és újabb engedményekkel versenyezzenek kétes értékû segítségéért. A Kreml urai jól tudják, hogy mit jelent az õ elõnyükre az a szenvedélyes amerikai vita, amely az európai és kelet-ázsiai hadszíntér elsõségének kérdése körül zajlik...
Ha Churchill elmélete gyõz, s az angolszász erõk elsõsorban Európa megtámadására vállalkoznak, akkor a szovjet támogatás biztosítása érdekében, be kell, hogy illesszék jövendõ terveikbe Moszkva hódító szándékait...
Ha Kelet-Ázsiában kerülne sor egy általános angolszász támadásra, akkor is Sztálinhoz kell folyamodni, a hõn óhajtott szovjet légi támaszpontok átengedése miatt.
Ez a helyzet olyan elõnyöket biztosít a szovjetnek, hogy kizsákmányolásukra érdemes átmenetileg a III. Internacionálét is szögre akasztani, különösen amióta a moszkvai pánszláv nagygyûlés megteremtette helyette a bolsevizmus délkeleteurópai új szervezetét...
Ahogy Wheeler amerikai szenátor mondotta - Churchill látogatása után -, "most már megbízható forrásokból tudjuk, hogy Szovjet-Oroszország igényt tart Lengyelország nagyobbik felére, az egész Baltikumra, a Balkán tekintélyes részére, s politikai és gazdasági befolyását érvényesíteni akarja Finnország, Norvégia, Svédország és - a Boszporusz fölött"...
Hiábavaló lenne a magyarságnak minden lelki és testi erõfeszítése, ha ez az átkozott terv megvalósulhatna! Sorsunk, létünk követeli, hogy az egybesûrûsödött ellenséges célokkal szemben, a magunk erejét fejlesszük, s megálljunk hûséggel, nagy szövetségeseink oldalán!

Nyugtázás

(1943. június 2.)

A m. kir. 31. honvéd gyalogezred II. zászlóalja, 11 havi harctéri szolgálat után, a hazai földön kapott elsõ zsoldjából 588 pengõt juttatott, a becsület mezején elesett honvédbajtársak hozzátartozói javára. A zászlóalj tisztjeinek és legénységének s nemes adományát "valahonnan Oroszországból" küldött 25 pengõ egészíti ki, egy szakaszvezetõ és egy õrmester pénzküldeménye a zsoldjukból, a következõ sorok kíséretében:

"Mi tudjuk legjobban, hogy mivel tartozunk a hadiárváknak, mert részt vettünk a háborúban, s az Isten különös kegyelme folytán nem történt semmi bajunk. Mi ketten elhatároztuk, hogy hálánkat a zsoldból küldött összeggel rójuk le. Igaz, hogy ez az összeg nem sok, de ha mindenki ennyit küldene, sok hadiárva könnyét lehetne felszárítani."

A 613 pengõt, a Magyar Futár 1000 pengõre kiegészítve, rendeltetési helyére juttatta.

Hadijelentések, csaták és új fordulatok

(1943. június 2.)

A Kormányzó Úr a 2-ik hadsereghez a hét folyamán a következõ hadparancsot bocsátotta ki:

"2-ik hadsereg tisztjei, tiszthelyettesei és katonái! A 2-ik hadsereg közel egy éven át tartó nehéz küzdelem után, hazánk és vele Európa védelmében, visszatért az anyaországba. Ez alkalomból szeretettel köszöntelek mindnyájatokat. Amilyen féltõ gonddal kísérte a nemzet harcaitokat, ugyanolyan hálával és elismeréssel gondolunk most "vissza arra, hogy a legnehezebb viszonyok között, tömegek és gépek sokszoros túlerejével szemben, férfiasán és elszántan dacoltatok. Kegyelettel és fájdalommal gondolunk azokra a hõsökre, akik életüket vagy testi épségüket áldozták. Hõsi halottaink emlékét örökké õrizni fogjuk! Hazánk jövõjéért hûséggel és odaadással vívott küzdelmeitekért legmelegebb köszönetemet és elismerésemet fejezem ki, azzal a meggyõzõdéssel, hogyha megint ütne az óra, a múltban tanúsított elszántsággal és kemény harcokban megacélozott szellemmel folytatjátok a harcot Hazánk boldog jövõjéért." Szombathelyi Ferenc vezérezredes, a honvédvezérkar fõnöke, Kecskeméten üdvözölte az orosz frontról visszaérkezett hadosztályt, s beszédében nemes szavakkal örökítette meg a szovjet hadszíntéri súlyos honvédharcok emlékét.

"A szívem szólított a magyar katona elé" - mondotta a honvédvezérkar fõnöke - "a kecskeméti és kiskunsági honvédek elé. Idehozott a szívem azért is, mert elkötelezve érzem magamat nemcsak nektek, hanem azoknak a bajtársaknak is, akik nincsenek itt közöttetek, akik ott feküsznek a Don partján és ott feküsznek a Dontól keletre, a becsület mezején; ahol hû kötelességteljesítés közben adták életüket. Ezeknek mindnyájan el vagyunk kötelezve, mindnyájan, akik itt állunk és akik itt vagyunk és akik otthon vannak, mert ezek fáklyák, amelyek után nekünk menünk kell. Ezek meggyújtották az áldozatkészség fáklyáit nekünk, új magyaroknak. Ezek a fáklyák addig fognak égni, amíg mi, új magyarok, itt az új Magyarországot meg nem alapozzuk, ahol a ti elõdeitek a dicsõ kecskeméti és kiskunsági katonák harcoltak, éltek, küzdöttek és meghaltak.

Óriási túlerõvel szemben harcoltatok, a nagy túlerõ nemcsak abban jut kifejezésre, hogy az ellenség több volt, mint ti, hanem kifejezésre jutott abban, hogy az ellenség a maga gazdag, kimeríthetetlen erõforrásaival olyan gépeket állított csatasorba, amelyekkel nemcsak minket, hanem a nálunk hatalmasabb szövetségeseinket is meglepte, amelyek ellen fegyvereink nem tudtak küzdeni. De nemcsak az ellenség óriási fölényével álltatok szemben, hanem ellenetek volt az egész éghajlat, a rettenetes tél, az oroszországi hideg. Ez is hozzájárult és talán fõképpen ahhoz, hogy a mi katonáink, akik ehhez nincsenek szokva, nem tudtak kifejteni olyan erõt, mint azok az ellenséges katonák, akik ahhoz kezdettõl

fogva hozzá voltak szokva. Annak ellenére, hogy állásaitokat ott kellett hagynotok, a magyar katona becsületét megvédtétek, elhoztátok és azt megtartottátok.
A legnagyobb ajándék, amit mi kaptunk tõletek: a katona becsülete, a magyar nemzet, a magyar katona becsülete. Csak ez a hõsi kiállás, csak ez a magyar becsület fog bennünket megmenteni!"

Hadijelentések, csaták és új fordulatok

(1943. június 30.)
Farkasszemet néznek a nagy ellenfelek...
Dühöng a légiháború, folyik a végletekig fokozott elõkészület, s pereg a propaganda dobja. Hónapok óta ígérgetik már az angolszászok a partraszállást Európában, s a nemzetközi sajtó idestova minden talpalatnyi partrészletrõl megírta, hogy ott lesz az inváziós betörés. Olvassuk, hogy a szovjet türelmetlenül sürgeti a második frontot, s Amerika is "hevesen kívánja" az új arcvonalat. Jelentik, hogy a Vörös Hadsereg felvonult a kiszemelt támadási térségekbe, de nem hajlandó addig rohamozni, amíg szövetségeseik nem indítanak, valahol máshol, hatalmas támadást a félt és gyûlölt tengely haderõi ellen. Sztálin a kétoldali roppantás híve lett, s félelmetes szovjet veszteségek után, a túlsó oldalról óhajtja hallani a fronttörés zaját, mielõtt seregeit új véráldozatba veri. A konok vörös óvatosság idegesíti az angol és az amerikai közvéleményt, s a háborús agynyomást még csak növeli az a legújabban sûrûn felvetett kérdés, hogy hol van tulajdonképpen a német hadsereg?...
Elõször csak óvatosan röppent fel ez a nyugtalanító kérdõjel a katonai szakírók körébõl, ma már azonban a nagyközönség is viharosan tárgyalja a rejtélyt, de nem talál kielégítõ magyarázatot a megoldáshoz. Az összeadás és kivonás mûveletei megszaporodtak, s mulatságos olvasmány az angolszász lapokban a megnyugtatásra l szánt, sok egymásnak ellentmondó közlemény arról, hogy hol és merre vannak a l német és az olasz hadosztályok?
A hozzávetõleges becslésekbõl semmiféle katonai titok nem derül ki, mert a "szakértõk" 250 és 350 hadosztály között ingadoztatják számadataikat, s hol 3, hol 7 millió kiválóan felszerelt tengelykatonát találnak meg a különbözõ frontokon, derûs és borús pillanataik szerint...
A feltételezett katonai emberanyagot szétosztják a térképen, s az újságolvasók; végül is beletörõdnek abba, hogy ennyi és ennyi hadosztály áll nyugaton, keleten, délen és északon, fejenként megszámoltan. Ezt az elhelyezési mesét, a komoly emberek természetesen nem hiszik el, s kétségtelen dolog, hogy az invázió kísérletét a bizonytalanság érzése halogatja. (...) Az angolszászok jól tudják, hogy a német birodalom óriás termelõ gépezete ontja éjjel-nappal a hadianyagot, s azt szeretnék tudni, hogy hová?...
Németországban az elsõ világháború idején, 1914-ben 17 millió munkás és alkalmazott dolgozott, 1917-ben 13-900.000 és 1918-ban már csak 13.600.000 ember; a mostani háborúban azonban, 1939-ben 24.600.000 volt a dolgozók száma, 1942-ben millió, és 1943. július 1-én 28.100.000 ember!
Ezek a gigantikus számok csak a német birodalomra vonatkoznak, a protektorátus, a lengyel terület és Ukrajna nélkül, s azt bizonyítják, hogy ellentétben az elsõ világháború állandóan csökkenõ munkateljesítményével, a német termelés a 4. háborús esztendõben is állandóan emelkedik.
A tengelyhatalmakkal való megmérkõzés az európai szárazföldön, s a partraszállás puszta kísérlete is, megrendítõ kudarcba fulladhat, kiszámíthatatlan lelki hatásokkal a felcsigázott angolszász közvéleményre és Szovjet-Oroszországra...

Az elmúlott hét?...

(1943. július 7.)

Hogy is volt? Próbáljuk összegezni, most már újság, betû, adat nélkül, kint a budai l hegyek között, lustán, sorrend nélkül, ahogy éppen eszünkbe jut. Mit is olvastunk?... Igen, elõször Köln bombázása. Felejthetetlen. A háború biztosan kegyetlenebb formákat ölt. Ki tudja mi lesz... A livornói székesegyházat is szétbombázták az angolszászok... A párizsi rendõrfõnököt lelõtték... Egy hosszúnevû perui diplomata New s Yorkban leugrott a 21-ik emeletrõl, s az életét ilyenformán megrövidítette... Bulgáriában mozgósították a cigányokat az aratásra. Nem rossz ötlet. És ugyancsak Bulgáriában elfogtak egy zsidó kommunista bandát, s közülük a harcban hetet agyonlõttek. Volt még valami, de hiába keresgélek utána, talán késõbb...

Rendova szigetén nagy csata dúl az amerikaiak és a japánok között. Lesz invázió? Hét helyen lehet invázió. Bármelyik pillanatban. Invázió itt, invázió ott, invázió sehol, invázió mindenütt. Majd meglátjuk... Németországban eddig l millió lakás pusztult el a légi terrortámadások során. Sok... sok a panasz a pesti taxik miatt. Az egyik újság azt írta, hogy a taxi utasszállításra való. Érdekes... Athéni fürdõhelyet bombáztak az amerikaiak. Asszonyok és gyermekek pusztultak el... A nyári meleg miatt beszüntették a katyni tömegsírok feltárását... budai hegyekben félévig feküdt egy öngyilkos nõ. Selyemsálra akasztotta fel igát. A zsebében 12 fillér volt... A villamosjegy nem drágul meg... Algírban tüntettek a kiszabadított kommunisták, s Tanger elfoglalását követelték... Amerikában leszállították a húsadagot. A detroiti négerek tovább lövöldöznek. Az emigráns szerb kormány viszont engedelmeskedett a szovjet nyomásnak és átalakult. Jelenleg négy miszterelnöke és két hadügyminisztere van az új kormánynak. A Rivels család Budapestre érkezett és minden este fellép a Fényes cirkuszban...

A légi terror...

(1943. július 14.)

A légi terror bûnös elfajulásának okairól kiadott hivatalos német Fehér Könyv, korunk kultúrtörténetének legmegrendítõbb olvasmánya, s keveset alszik, aki este veszi kezébe a megcáfolhatatlan okmányok gyûjteményét...

A három részre osztott könyv elsõ fejezete a háború elõtti nemzetközi tárgyalások anyagát öleli fel, s az ismertetett jegyzõkönyvekbõl kétségtelenül kitûnik, hogy Németország a népszövetségi konferencián a bombázógépek gyártásának és a légibombák használatainak totális tilalmát javasolta, s az indítvány elfogadását az angolok akadályozták meg! Sassoon Fülöp, Anglia zsidó légügyi államtitkára, még a békeidõre sem volt hajlandó vállalni a légi bombázásra vonatkozó tilalmat, Baldwin pedig ár 1931-ben kijelentette, hogy "több asszonyt és gyermeket kell megöljünk, mint ellenség, ha meg akarjuk védeni magunkat!"...

A háború kitörése után is megpróbálták a németek a légi küzdelem emberséges szabályozását, de az angolok Hitler törekvését "gyöngeségnek" gúnyolták. A német szárazföldi hadseregek által megközelített, vagy körülfogott városokat sem bombázta a német légierõ, az erõdök és az ellenállás feladására való ismételt felszólítás nélkül. Brüsszel, Párizs, és Bordeaux példája mutatja, hogy céltalan rombolási düh sohasem irányította a tengelyhatalmak fegyvereit. Varsó és Rotterdam légibombázásának, a Fehér Könyvben okmányokkal igazolt, drámai elõzményei, még az ellenséget is meggyõzhetik arról, hogy a német hadvezetõség már tekintélyének veszélyeztetésével figyelmeztette újra és újra a városparancsnokokat a megadás elkerülhetetlen szükségére. Varsóba beküldték a harctereken elfogott lengyel tiszteket, hogy számot adjanak a nagy döntõ csaták elvesztésérõl és a helyzet tarthatatlanságáról.

A német légierõ még 1940 januárjában is azt a parancsot kapta hadurától, hogy õs az angol anyaország bombázása!...
Az angolok pedig áttértek a célbombázásról a térbombázásra, rendszeresen pusztították a lakónegyedeket, s csak akkor tartottak szünetet, amikor London fizetett a támadásokért. Amerika beavatkozása után újult erõvel robbant ki a légi terror, s 133 szétrombolt templom, rengeteg mûemlék, és az ártatlan asszonyok és gyerekek vére tanúskodik vádlón a légi terror felszabadítói ellen. A Fehér Könyv tisztázta tökéletesen a bûnösség kérdését, s még a megtorlásért is azok felelnek majd, akik a légi háború eltiltásának nemzetközi jogszabályait megalkotni nem engedték...

Hadijelentések, csaták és új fordulatok

(1943. július 14.)
A kurszki csata kifejlése elõtti napokban még úgy látszott, mintha a szovjet a kubáni hídfõ körül elszenvedett veszteségeket Velkije Luki körzetében szeretné megbosszulni. A vörösök hatalmas fölényben lévõ erõkkel betörtek a német vonalakba, s a védõseregnek csak súlyos ellenlökések után sikerült lezárni a betörési helyeket. A hátsó terep megtisztítása közben a szovjet újabb nagy támadást indított, harci repülõ osztagok, s tekintélyes páncélos és lövész kötelékek harcbavetésével. A német csapatok napokig váltakozó küzdelemben, szuronnyal és kézigránátokkal verték vissza a megismétlõdõ rohamokat. A német állások lerohanása a legnagyobb véráldozatok árán sem sikerült.
A Velkije Luki térségében zajló rohamok idején, szinte észrevétlenül alakult ki egy új gyújtópont, Bjelgorodtól északnyugatra, ahol a német gránátosok egy merész helyi vállalkozásban elfoglaltak egy fontos magaslati szovjet állást. A vörösök emberben és hadianyagban érzékeny veszteséget szenvedtek, de a megindított nagy ellentámadásnak inkább az volt az oka, hogy a németek az elfoglalt magaslatról tökéletesen beláttak a bolsevista vonalak mögé, ahol a szovjet hadvezetõség, már a beérkezett felderítõ jelentések szerint is, hatalmas felvonulást hajtott végre.
A bolsevisták minden rendelkezésre álló erõt harcba vetettek a bjelgorodi magaslat visszafoglalására, s rövidesen egy 10 kilométeres szakaszon rendkívül súlyos harc fejlõdött ki, amelyet a vörösök állandóan friss csapatokkal tápláltak. A szovjet Orel körül tehermentesítõ vállalkozásokat indított, de a németek nem várták meg állásaikban a rohamhullámokat, s azonnal ellentámadásba lendültek.
A bjelgorodi és oreli légitérben is elkeseredett ütközetekre került sor, s már a harcok elsõ két napján a németek 41 saját gépük elvesztésével 637 szovjet gépet lõttek le!
Terjedt a harc, mint a pusztai tûz, s napok alatt összecsapott a két gyújtópont, Bjelgorod és Orel között. Megindult a modern harci gépek csatája, s az elsõ két nap alatt a vörösök 300 páncélost veszítettek. A német csapatok szívós harcokban áttörték több helyen a bolsevisták mélyen tagozott állásrendszerét, s ezekben a mozgó harcokban különösen a híres Tigrisek több mint 400 szovjet harckocsit pusztítottak el.
Az áttörés olyan helyeken történt, ahol a szovjet csapatok hónapokig erõsítették arcvonalukat, s a leggondosabban kiépítették védelmi rendszerüket, a küzdelem tehát egyenlõ feltételek mellett dõlt el a németek javára. A 3. csatanap végén a szovjet repülõvesztesége már 777 gépre emelkedett. A páncélos csatában az áttört vonalszakaszok kiszélesítése és hadmûveleti megszervezése a német hadvezetõség elsõrangú feladata, amelynek végrehajtását a szovjet új támadások sûrû hullámaival próbálta meghiúsítani.
A német hadsereg Bjelgorodtól északi irányban 60 kilométeres szélességben törte át a vonalat, lerohanta a Bjelgorodtól keletre húzódó állásrendszert is, Növi Oszkol felé. Rokosszovszkij szovjet tábornok páncélos hadserege kétségbeesett oldaltámadásokkal próbálta a szörnyû lökést feltartóztatni, s elhárított rohamai, az elvesztett szovjet

harckocsik számát a csata 5. napján 1227-re emelte. A légi harcokban a német fölény verhetetlenül kialakult, több mint 1000 szovjet repülõgép lelövése után. Ezek a számok az anyagcsata rendkívüli arányait bizonyítják, s fontosságát a közeljövõ eredményeinek.
A kurszki csata hevessége nem csökkent a hét végén sem! Bjelgorodtól északra, az újonnan harcba vetett szovjet erõk elkeseredett ellenállásának megtörése után, a németek jelentékeny területet foglaltak el. Õreitõl délre súlyos tüzérségi harcok fejlõdtek ki. A hét utolsó napján a vörösök 193 harckocsit és 81 repülõgépet vesztettek. Éjjel-nappal tombol a csata, s a rohamozó páncélosok fölött, a repülõgépekrõl ledobált ejtõernyõs lámpák világítják meg az éjszakát. A kurszki csata új fejezetet nyit a szovjet háború történetében (...)...

Hadijelentések, csaták és új fordulatok

(1943. augusztus 4.)
Politika és harc egyaránt jellemzõje volt az elmúlott hétnek, amelynek eseményei talán történelemformáló tényezõkként hevernek egykor azok asztalán, akik a második világháború igaz történetét meg akarják írni. Egyet mindjárt elöljáróban meg kell állapítani, mint világos és kétségtelen igazságot: semmi se úgy fordult, ahogy a "szövetkezett és egyesült nemzetek" néven uralmi céljaikért harcoló angolszász-bolseviki érdektársak szerették volna. (...)
Az olasz belpolitika változása se vitte elõre mindmáig a szövetségesek ügyét (...) csupán arra volt jó, hogy leplezze a demokráciák goromba propagandájának - hazug voltát. London és Washington a háború kitörése óta nem gyõzte kegyes és szemforgató módon elégszer hangoztatni, hogy az angolszász világ nem ellensége az olasz népnek, csupán a fasizmusnak, s egyéb célja nincsen, mint "megszabadítani az országot a diktatúrától és visszaadni a félsziget szabadságát". Nos a fasizmus már nincs többé uralmon, s London és Washington könyörtelenebbül mint valaha, a feltétel nélküli megadásról beszél, Churchill a tûz és vas záporát ígérgeti a félsziget népének. Szóval, mint annyiszor már, megint kiderült, hogy a demokráciák Európa nemzeteinek létét fenyegetik és nem uralmi rendszerek ellen viselnek háborút, nem a nacionalizmus letörésére öltötték magukra a modern keresztes lovagok vértjét, hanem sivár világuralmi terveik megvalósításáért.
A hadszíntereken a háború végkifejlésére hatást gyakorló események nem történtek. Keleten tovább dúl a roppant méretû anyagcsata minden tenyérnyi területért, s ez azt mutatja, hogy az ellenfelek már nem is új városok és falvak elfoglalását akarják jelenteni, hanem egymás céltudatos megsemmisítésére törnek.

Hadijelentések, csaták és új fordulatok

(1943. augusztus 11.)
Mint a távoli ágyúdörgés tompa, konok, szûnni nem akaró moraja, úgy zuhognak értelemre a százszor hallott és újra ismétlõdõ nevek: Õrei, Bjelgorod, Donec, Mius, Leningrád, Brjanszk, Kubán...
Lángot vetnek a szavak a júliusi pokoli hõségben, s lángol a tájék is ahol a városok állnak a végtelen szarmata síkságon, a magas északtól szinte az Azov mocsaras partjáig. A nyár vad forróságában roppant seregek birkóznak egymással, páncélos szörnyetegek rohannak egymás felé. Hatszáz hadosztály küzdelme ez, gigantikus mértékben elterpeszkedve száz és száz kilométerre ide-oda hullámozva. Július ötödike óta kereken 5549 harckocsi pusztult el a kegyetlen vállalkozásban, legalább 350 ezer ember elesett, 2201 löveg, 3766 géppuska, 2344 repülõgép odavan, hullahegyekbe vesztek a legjobb csapatok. Katona lélektani kényszer most már az áldozatok további halmozása a hazárd bolseviki hadvezetés

és az emberiség történetének kétségtelenül legnagyobb anyagcsatájában...
Hogy miért kellett ezt a gigászi mészárszéket berendezni? A szovjetet súlyos helyzete kényszerítette támadásra az oreli szakaszon, ahol siker esetén legközelebb érhette volna el a termékeny ukrajnai mezõket...
Nyomorúság uralkodik a bolsevista paradicsomban. Az amerikai újságírók jelentik, hogy a szovjetben a fejadagok már "az emberi önmegtartóztatás alsó határát érték el" és Gorkij, Tula, Tambov, Kazany kerületeiben kétségbeejtõ állapotok vannak az élelmezés terén. A munkáskezeket elkívánta a lázas delíriumban dolgozó hadiipar, amelynek pótolnia kell az amerikai szállítmányok kiesését, nem volt, aki megmûvelje fa földet, s a termékeny "gabonagyár" Ukrajna már a németeknek adja az idei búzát. Ezért kellett az oreli vállalkozást megkezdeni, akár akarták Sztálinék, akár nem.
Súlyos a harc a szovjet front minden szakaszán. A küzdelem súlypontja, annak ellenére, hogy mozgásba lendült az elmúlt héten a Kubán hídfõjétõl Leningrádig az egész óriási front, még mindig az orel-bejelgorodi szakasz maradt. Itt kísérlik meg újra és újra a bolsevista páncélos különítmények és válogatott lövészhadosztályok a német arcvonal keresztülroppantását, de az eredmény eddig kudarc és mérhetetlen veszteség csupán. Egyedül ezen a ponton egyetlen napon 218 nehézpáncélos harckocsit pusztítottak el a német ágyúk, a Tigrisek és csatarepülõgépek.
A kubáni hídfõnél, ahol a szovjet hadvezérek súlypontváltogató taktikája alapján a németek már várták a támadás megindulását, csupán két napig tartottak a meg-megújuló rohamok a szilárdan kiépített védelmi állások ellen, aztán minden elcsendesedett, háromszáz lelõtt repülõgép és ugyanannyi elpusztított harckocsi mérlege árán...
A miuszi és doneci arcvonalon egymásután többször is áttörési kísérletekbe kezdtek a szovjet erõk, különösen nagyarányú páncélos támogatással és a tüzérség heves beavatkozásával. Talán itt vonultattak fel legnagyobb tüzérségi tartalékot, ahol a nagyon fiatal és nagyon öreg korosztályokból alakított támadó hadosztályok harci értékét kellett a Vörös Hadsereg legjobb fegyvernemének, a tüzérségnek kisegítenie. De hiába lódultak ki fedezékeikbõl a rohamra hajszolt ezredek (...) sehol egy lépéssel nem bírtak elõre jutni a támadásra hajtott hadosztályok. Miusznál két nagy támadó csoport teljesen szétmorzsolódott a védelem malomkövei között, egy másiknak pedig egész hadianyagkészlete a németek kezére jutott. Manstein harccsoportja 17 ezer foglyot ejtett, 730 páncélost, 703 ágyút és temérdek más hadianyagot zsákmányolt csupán ezen az egy szakaszon, s közben ellentámadásba lendült az egész német gépezet.
A Donec középsõ szakaszán nyilvánvalóan azzal a célzattal, hogy tartalékokat vonjanak el a csata gyújtópontjából, még a hét közepén újabb támadást kezdtek a bolsevisták. Öt-hat lövészhadosztályt csoportosítottak hevenyészve ezen az arcvonalszakaszon, s kétszáz páncélos bevetésével zúdították rá - az ágyúk pokoli elõkészítése után - a német állásokra a gyalogság rohamát. Az eredmény: minden megismételt kísérlet összeomlott, s a csatatéren százszámra maradt ott a vadonatúj nehézpáncélos és a szovjet hadvezetõség szemében sokkal kevesebbet számító ember.
Orelnél - ahol a több mint egy hónapos szakadatlan harc kiégette a földet, elpusztította a falvakat és magát Õrei városát is - a nyári akcióra gyûjtött Vörös Hadsereg legnagyobb temetõjét jelöli majd meg a történelem.

Kultúra?...

(1943. szeptember 1.)
A "8 Órai Újság" egyik múlt heti számában féloldalas cikk jelent meg arról, hogy vitéz Imrédy Béla találkozott Sopronban Páger Antallal, a nagy magyar színmûvésszel.
A nyári szünidõben bizonyára az egész ország területén sok jóbarát és ismerõs

összetalálkozott és elbeszélgetett egymással, s a 8 Órai Újság bizonyára a legízléstelenebb merényletnek tekintené, ha mondjuk Bethlen András gróf nyomába szegõdtetnénk valakit, részben hazug, részben igaz, de mindenképpen kiforgatott, gúnyos és lekicsinylõ förmedvényeket írni arról, hogy a 8 Órai Újság fõszerkesztõje kikkel érintkezik Balatonfüreden és Siófokon, s hogy él és mirõl tárgyal magánéletében. Rettentõ lenne a harag az ilyen "szélsõséges" beavatkozás miatt a "legbensõbb magánügyek" tilos területére. Imrédy Béla esete más. Azt szabad. Sõt...
A sokszor kitüntetett magyar frontkatona, a volt miniszterelnök, a nyugdíjáról lemondott bankelnök, s a legnagyobb magyar ellenzéki párt vezetõje, szabad prédája a baloldalnak, nem vitákra, s meggyõzõdésének bíráló ellenzésére, hanem sértegetõ, személyi gúnyolódásra. Nagyon ízléses úri dolog, hogy az ostoba tréfa Sopron helyett "Brennberg"-et ír, s az angolszászok québeci találkozójával kapcsolja össze vitéz Imrédy Béla és Páger Antal találkozását. Ez már igen! Hogy csettintenek hozzá a zsidók a Dob utcában, s milyen jó viccnek tartják, hogy macskás Szvetozár a cikkét pont "a 8 Órai Újság fõhadiszállásának megbízott szóvivõje" írta alá. Már engedelmet kérünk, de ez a célzatos butaság mélyen sértõ, gonosz kisiklás, mert a fõhadiszállások szóvivõi véres és kegyetlen harcok tragédiáit jelentik minden nap, s nem illendõ dolog, hogy az itthon ülõk nevükbõl gúnyt ûzzenek! Egyébként a 8 Órai Újság cikkéhez a közös fronton, a Mai Nap a következõ kérdéssel csatlakozott: "Az Imrédy - Páger találkozóból engem csak az érdekel, hogy melyikük a nagyobb jellemszínész?" Nyugodtan idézhetjük ezeket a sorokat a tisztességesen gondolkodó emberek elõtt, s megkérdezhetjük, hogy ez a kultúra vár Magyarországon - felszabadításra?...

A háború ötödik esztendejében

(1943. szeptember 1.)
Szeptember 1-én világtörténelmi évfordulóhoz érkezett az emberiség. Az öt földrész békéjét feldúló roppant háború áthajlott az eldöntetlen csaták és hadjáratok 5. esztendejébe, s az egymással szemben álló milliós hadseregek úgy harcolnak ma is a földön, a levegõben és a tengereken, mintha a sorsot és a végzetet harsonázó viadal csak tegnap kezdõdött volna.
A szovjet fronton dúló ütközetek gigantikus méreteit már nem fogja fel a képzelõerõ, az olasz föld és a nyugat-európai térség fölött vívott légi csaták viharainak jellemzésére elfogytak az értelembe vésõdõ jelzõk, s a kelet-ázsiai harcok dübörgése már csak úgy jut el hozzánk, mint távoli tengerek partot ostromló tompa moraja. A halál kaszájának állandó suhogásától megvédett emberek idegrendszere nem fokozza többé 1450 háborús nap után a reája zúduló benyomásokat, s felületesebben dolgozza fel az értelem is a hírek szakadatlan áradatát. A háború malma azonban õröl éjjel-nappal, embert, hadianyagot, jólétet, vagyont, boldogságot, házat, utcát, várost, hõsi kitartást és rendületlen meggyõzõdést, munkaszervezetet és reményt: a háború mohón emészti a két küzdõ világtábor javait, amíg az egyik tábort teljesen kifosztja, s a másiknak meghagy egy szegényes valamit - a gyõzelemhez...
S ha fáradtabbak is az idegek, annyit minden épeszû ember tud, legalább homályos ösztönökkel, hogy ez a háború páratlan jelensége az emberiség sokezer éves életének, s nem az a tét, hogy egyik fél veszít, a másik nyer, és lassanként újra a régi kerékvágásokba zökken a történelem szekere, ha a mély sebek begyógyulnak a hadak útját megjárt nemzetek testén.
Nem ilyen egyszerûre szabta a XX. század ezt a második világháborút! Az emberi élet formája, értelme, ritmusa változtathat meg, aszerint, hogy melyik oldal gyõz, mert a bolsevizmus térhódítása, a tatárjárásnál százszor vadabb és embertelenebb módon

pusztítaná el az egész európai kultúrát, s más földrészekre verné a mûvelõdés és haladás maradék erõit. A jövendõ európai nemzedékeket egyetemesen fojtaná nyomorúságba a bolsevizmus, s a boldogtalan apák és anyák, gyermekeik jobb sorsának reményében sem kereshetnének lelki vigaszt.

Négy esztendõ eseményeinek végtelenségbe széledt áradatában elmosódtak az emberi emlékezetben a háború indító okai, s ma már senki sem beszél róluk, pedig a világégés nem szakadt a semmibõl az emberiségre. Bizony elõkészítették gondosan a szörnyû tragédiát, összehordták a gyújtóanyagot, s szándékosan nem gondoskodtak a felvillant lángok elfojtásáról, hanem hagyták és élesztették a tüzet, hogy keresztülcsapjon a Föld kerekségén.

Az elsõ világháború gyõztes nagyhatalmai nem tudták megteremteni a békét! A genfi népszövetség nem hallotta meg az elnyomott népek jajkiáltásait, a szétszaggatott Európát az anarchia fenyegette, s még a gyõztes oldalon, Olaszországban is, Mussolini fellépése elõtt elkerülhetetlen bizonyosságnak látszott a kommunizmus uralma! Angliában csak Winston Churchill hirdette fanatikusán, lángoló szavakkal az európai keresztes háború szükségét az orosz bolsevizmus ellen, de lassanként õ is elhallgatott, mert érezte, tudta, hogy a versailles-i és a trianoni békével nem lehet a közös védekezés erkölcsi alapjait megteremteni. A következmények bebizonyították, hogy az orosz-szovjet csak az alkalomra vár sátáni tervének megvalósításában. S miközben Szovjet-Oroszország egy kifelé rejtelmes, roppant fegyverkezési gyártelep lett, Európa népei egymást marták, s tehetetlenül vergõdtek a parancsbékék jármában. Nem csak a legyõzöttek gyöngültek, hanem a gyõzõk is! Az elkerülhetetlenül közös sors fekete árnyéka rárajzolódott a vén kontinens földjére, s a hatalom birtokosai nem a békés kiegyezés és összefogás útját keresték, hanem a veszedelem arányában, fokozott mértékben ragaszkodtak a múlt igazságtalanságaihoz. Moszkva vörös urai joggal nevettek az európai állapotokon, s várták az érõ termés betakarítását.

A nemzeti öncélúság gondolata egyetlen menedéke maradt a két oldalról szorongatott nemzeteknek, s az ellenforradalmak feltámadt ereje élõ tiltakozás volt minden egészséges magvú országban a békeparancsok és a belsõ bolsevista rombolás ellen.

1939 tavaszán halvány reménye sem volt már a béke megóvásának...

Az elsõ világháborúban gyõztes nagyhatalmak ünnepélyesen vállalták a kisebbségiek védelmét a parancsbékékben, mert jól tudták, hogy Európa ésszerûtlen feldarabolásának súlyos következményeit elsõsorban a kisebbségek sorsából ismeri majd meg az elfogulatlan közvélemény. A magyar nép, véreink szenvedésébõl jól ismeri a kisebbségi kérdések kezelésének áldatlan, szomorú folyamatát, s azt is tudja, hogy mit lehetett elérni a panasziratokkal, húsz keserves esztendõn át...

Négy évvel ezelõtt zajlott le a nagy dráma, s azóta vérben és vasban vajúdik az emberiség jövendõje. Amiért megindult a háború, az gyorsan feledésbe merült, s megmaradt a nyers hatalmi cél a világuralom új megalapozására. Winston Churchill aláírta a szövetségi egyezményt Szovjet-Oroszországgal, s a vörösök féltékenyen gyakorolják az egyenrangúság elvét az angolszász érdekkörökben is. Winston Churchill, aki most a szovjet mohó területi igényeirõl kénytelen tárgyalni, a következõket írta és mondotta a bolsevizmusról:

"Ezt a borzalmas katasztrófát egy többnyire zsidókból álló forradalmár banda idézte elõ, amely, a szerencsétlen orosz nép gyengéit és tudatlanságát használta ki arra, hogy kegyetlen logikával próbálja ki rajta mindazokat a kommunista doktrínákat, amelyeket mi itthon olyan szabadon kürtölhetünk ki: Oroszországban mindezeket megvalósították. Ott a szavakat valóban tettekre váltották és kímélet nélkül elpusztítottak mindenkit, aki ellenük szegült."

"... Az én véleményem az volt, hogy mindaz a borzalom és nyomorúság, ami Oroszországra szakadt, a kárhozatos bolsevizmusnak a következménye, és hogy sem

Oroszországban, sem Kelet-Európában nem lehet újjáéledésrõl szó addig, amíg ezek a gonosz emberek, a világpolgári fanatikusoknak ez a nyomorult csoportja az orosz nemzetet kézben tartja és ezt a hatalmas néptömeget ilyen zsarnoki módon uralja. Én mindenkor azt a politikát fogom képviselni, hogy ennek a bûnözõ kormánynak meg kell buknia és el kell pusztulnia."
Ezek Winston Churchill szavai, pontos magyar fordításban! Nincs más bûnünk, minthogy hittünk saját tapasztalataink alapján is ebben a kijelentésben, s nincs más óhajtásunk, mint az, hogy a kultúremberiség eszméljen Churchill szavainak igazságára - Winston Churchillel együtt - a háború ötödik évének küszöbén, s teremtsen olyan békét, amelynek rendjét a keresztény erkölcs és az emberi értelem õrzi évszázadok virágzásában!
Nem a béke óvja meg az emberiséget a végromlástól, hanem az igazságos béke. És áldott minden harcos, aki szívében hordozza az igazságos béke hitét, s fegyverrel védi Európát a gyûlölet, az istentelenség és a veszett rombolás bolsevista dühe ellen. A világháború ötödik esztendejében jó visszaemlékezni mindarra, ami történt, mert a múlt csak akkor lehet tanítómestere az embernek, ha tanulságait megszívlelik. Világok harcának rõt fényénél, az égig tornyosuló akadályok elõtt, rendületlenül hiszünk az igazság gyõzelmében!...

Mussolini kiszabadítása

(1943- szeptember 22.)
A Duce kiszabadítására irányuló vállalkozás végrehajtásával megbízott SS-roham-vezetõ több leplezett felderítéssel megállapította, hogy a Ducet augusztus 28-án Santa Maddalena szigetérõl az Abruzzók területére, a több mint 2.900 méter magas Gran Sasso-ra vitték, ahol egy régebbi hegyi szállóban néhány száz karabinieri õrizetében fogva tartották. Az épületet a völgybõl csak drótkötélvasúton lehetett elérni. Ezen minden forgalmat lezártak, s a pálya felsõ állomásáról bármikor le lehetett állítani. A Duce fogságának helyéhez tehát a völgybõl csak többórás nehéz hegymászással lehetett feljutni.
Miután légi felderítõk és hírszerzõk valamennyire megállapították a helyi viszonyokat, elhatározták, hogy szeptember 12-én végrehajtják a Duce kiszabadítását. E napon az SS-rohamvezetõ délután 2 óra 10 perckor egyelõre mindössze kilenc emberrel elsõnek érte el a hegyet, miután repülõgépe 4.500 méter magasságból zuhanórepüléssel, a céltól néhány száz méternyire földet ért.
Az SS-rohamvezetõ emberei nyomban a leszállás után géppuskát helyeztek állásba a ház elõtt, az izgatottan keresztül-kasul szaladgáló karabinierikkel szemben, a rohamvezetõ pedig két emberrel, elõreszegzett géppisztollyal az épületnek hozzájuk legközelebb esõ hátsó pincebejáratába hatolt be, amely, mint kitûnt, a rádióhelyiségbe vezetett. A géppisztoly agyával mért néhány csapással a rádióállomást szétrombolták. Minthogy ezen az úton nem tudtak tovább behatolni a házba, a csoport sietve ismét a szabadba ment, hogy más bejáratot keressen. Idõközben leszállón az ejtõernyõsök századparancsnoka, egy fõhadnagy, további csoporterõsítéssel és nehéz fegyverekkel. Az SS-rohamvezetõ embereinek vállát használva létrául, felmászott egy 3 méter magas kiugró épületrészre, átugrotta a falat és váratlanul maga elõtt látta a ház fõbejáratát, amelyet karabinierik õriztek géppuskákkal. A rohamvezetõ és emberei géppisztolyukat elõreszegezve rákiáltottak a karabinierikre: "Mani in alto!" (Fel a kezekkel!) - Megrémülve és teljesen megzavarodva, a karabinierik nyomban eleget tettek ennek a felszólításnak.
Ebben a pillanatban a rohamvezetõ a második emelet egyik szobájának ablakában megpillantotta a Ducet. Feléje kiáltott: "Duce! Vigyázat, vissza az ablaktól!" Ugyanakkor a felette lévõ emelet egyik ablakában megjelent egy karabinieri alezredes, mint késõbb kitûnt, az õrség parancsnoka. A rohamvezetõ haladéktalanul ráirányította géppisztolyát és

rákiáltott: "Fel a kezekkel!" A karabinieri tiszt nyomban felemelte karjait és ezt kiáltotta: "Ne lõjetek! Ne lõjetek!"...
A Duce megjelenése az ablakban a rohamvezetõ számára lehetõvé tette, hogy a fogoly Mussolini pontos tartózkodási helyét könnyebben megállapítsa. Minthogy idõközben további erõsítések szálltak le, a ház elõtt felállított olasz géppuskákat lábával félrerúgva, néhány emberével berontott a házba, fel a lépcsõkön, felszakította a Duce szobájának ajtaját, s máris szemben állt a Dúcéval, akit még a szobájában is két olasz titkosrendõr õrzött. A két titkosrendõrt az SS-katonák erõszakkal eltávolították a szobából, a rohamvezetõ az ablakhoz sietett és a ház elõtt lövésre készen álló embereinek parancsokat adott. Ezután jelentkezett a Ducénél:
- Duce, a Führer küldött, hogy Önt kiszabadítsam. Most az én védelmem alatt áll. Remélem, hogy minden szerencsésen ment.
A Duce szótlanul feléje lépett, s mélyen megindulva átölelte, majd ezt mondta:
- Sejtettem ezt és sohasem kételkedtem abban, hogy a Führer mindent meg fog tenni, hogy innen kiszabadítson.
Az elsõ német ejtõernyõsök megérkezése után félórával a hegyen, a legnehezebb viszonyok között, leszállóit egy Fieseler-Storch mintájú repülõgép, amelynek az volt a feladata, hogy - más biztos lehetõség híján - véglegesen biztonságba helyezze a Ducet. A Duce kiszabadítójával együtt a repülõgépbe szállt. A gépet a légi fegyvernem egyik századosa vezette. A sziklatömbökkel teli és rendkívül kicsiny, lapos területrõl csak a pilóta kiváló repülõi képessége tudta a levegõbeszállást megvalósítani. Nekifutáskor a repülõgépnek egy árkot is át kellett ugrania, utána 500 méter mély sziklaszakadékba ereszkedett le, míg végre a pilóta teljes biztonsággal gépével felemelkedett és biztos kézzel vezette az Abruzzók szakadékos völgyei felé. Ezzel az utolsó akadályt is leküzdötték, s a Duce kiszabadítása biztosítva volt.
Az elsõ szavakról, amelyeket a Duce mondott, a kiszabadító így nyilatkozott:
- Mussolini hangja remegett, amikor azt mondta, hogy Hitler Adolf meg fogja menteni.
- A Duce azután felesége sorsa iránt érdeklõdött. A repülõúton válaszolnom kellett egymást rohamosan követõ kérdéseire. Csak tõlem tudta meg, mi történt július 25-e óta Olaszországban. Amikor a fegyverszünet tényérõl tettem neki jelentést, izzó harag fogta el. Jobbkeze, amely eddig fesztelenül térdén nyugodott, ökölbe szorult.
A Duce a szerencsés leszállás után elsõsorban feleségét és legszûkebb családi körének tagjait kereste fel. Közben üdvözölte fiát, Vittoriót, az olasz ökölvívósport volt vezetõjét is, aki röviddel letartóztatása után már menekülni tudott.
A Führer Ottó Skorzenynek, a fegyveres SS és a biztonsági szolgálat csoportvezetõjének, aki a Duce megszabadítására indított vállalkozást végrehajtotta, a vaskereszt lovagkeresztjét adományozta.

A hét...

(1943. október 13.)
A hét legérdekesebb világpolitikai szemléjét kétségtelenül Göbbels német birodal mi miniszter írta, nemcsak a saját népe, hanem Európa számára, azokról a sorskérdésekrõl, amelyek húsbavágó láncok között tartják a vén kontinens összes népeit.
A könnyelmû senkik elmenekülhetnek szórakozásba, gondtalan tiszavirág életbe t az irgalmatlan tények elõl, de az életösztöneikben egészséges nemzetek jól tudják, hogy minden erejük megfeszítésének nagy órája közeledik az élet és a jövendõ védelmében. Göbbels figyelemreméltó sorokat írt az egész világon jelentkezõ háborús fáradtságról, s megállapította, hogy néhány száz hivatásos uszító, síber és háborús nyerészkedõ kis körén kívül alig van ember a földön, aki ennek a gigantikus és véres világharcnak befejezését ne

óhajtaná. Csak egy kérdés mered nyitottan a szembenál1 ló táborokra: hogy lehet befejezni ezt a háborút?...
És ebben a mélységben éppen olyan mélységes különbség mutatkozik mindenfelé, mint a háború kezdetén. Életszükségletek, életformák és sorsszerû érdekek ütköztek meg a csatatereken, s kétségtelenül igaz, hogy ezernyi ellenséges terv nyíltan hangoztatja hatalmas népek politikai, gazdasági és kulturális megsemmisítésének vad akaratát. (...) A bolsevizmus ragadós betegség, s valóban õrültek az olyan európai, polgári politikusok, akik a szovjet hadszíntéri elõretörését nyíltan, vagy titokban, örömmel ünneplik!

Vörösmarty összedõlt présházában

(1943- október 13.)
Százegy esztendõvel ezelõtt, 1842. október 5-én olvasta fel Vörösmarty Mihály a fóti Somlyó-hegyen, Fáy András présházában a Fóti dalt, a magyar irodalom legszebb bordalát, barátai elõtt... Fót, 1943. október 5.
Innen a hegyoldalból, a frissen szüretelt szõlõtõkék közül messzire látni. Lent a völgyben Fót házai húzódnak meg a fák között. Csodálatosan tiszta a levegõ, az arányló napsugárban csendesen libben a földre egy-egy korán megsárgult falevél.
Nem is bánom, hogy a házigazdára várakoznom kell, legalább alaposan szétnézhetek addig. A dombon felfelé igyekezve már messzirõl feltûnt egy különös építmény. Minden jel arra mutat, hogy présház lehetett valaha - mégis most, hogy közelebbrõl látom, nem akarom elhinni, hogy ebben a teljesen összeroskadt, beomlott gerenda- és téglahalmazban lakna valaki. Pedig a lakója ugyancsak nevezetes ember - a faluban mindenki tudja róla, hogy az egykori Vörösmarty-Fáy-féle szõlõbõl 3 hold még ma is az övé, ezzel a romházzal együtt! Annyira az övé, hogy hallani sem akar eladásáról, hiába ígérnek komoly összeget a vevõk.
Egyszerre megreccsen az ág és óriási akáctörzset cipelve a vállán, megjelenik Tóth-Hégner Erik, a présház tulajdonosa. Elsõ pillanatban azt hittem, hogy Robinsonnal találkozom! Bozontos a szakálla, régi, sok vihart látott trópusi sisakja alól fürkészve, bizalmatlanul méreget. Amikor elmondom, mi járatban vagyok, elegáns mozdulattal meglengeti kalapját és közli, hogy mindenben rendelkezésemre áll. Elkezdem hát mindjárt a legkényesebb kérdéssel:
- Hégner úr, azt mondják, hogy nem is akar hallani arról, hogy a házat rendbe hozzák. Igaz ez?
Méltatlankodva kapja fel a fejét és utánozhatatlan méltósággal tiltakozik:
- Kérem, úgy nézek én ki, mintha csökönyös lennék?! Velem senki sem tárgyalt eddig komolyan. Engem itt mindenki (mutatja a homlokát)... - tart, nem akarják megérteni, hogy nekem föld kell, hogy a házzal mi történik, az már nem az én dolgom, mert az már nemzeti érdek.
- De - folytatom makacsul - azt is hallottam, hogy volt már megállapodás és a végén mégsem írta alá...
- "Készpénz, kisasszony, készpénz" - mondja igen határozottan Hégner úr - Nekem pénz kell, hogy én ezt a rossz kis földet rendbe tudjam hozni. Nevetnek rajtam, pedig tessék elhinni, nagy dolog, hogy minden egyes fámat úgy ismerem, mint a tenyeremet, a földön pedig egy méter mélységben nincs olyan kavics, amelyet ne láttam volna.
Másra terelem a szót - szeretném tudni, hogy ez a feltûnõen intelligens, értelmes-beszédû ember hogyan élhet ilyen hihetetlen szegényes, nyomorúságos körülmények között.
- Sok idõ telt el míg ide jutottam. Tetszik tudni, én sokfelé mászkáltam a világban. A világháború elõtt egyszer láttam külföldön vízipólózókat is. Nagyon szép játék a vízipóló... - teszi hozzá merengve - Az elsõ magyar vízipóló együttesnek amolyan

trénerféléje is voltam, az volt csak az igazi lelkesedés, amikor az elsõ év veresége után rögtön ll:0-ra vertük az osztrákokat Bécsben...
- Hogy lehet, hogy nem választott valamilyen állandó foglalkozást - kérdem.
- Sokat katonáskodtam, a világháborúban éppen 26 hónapig voltam a fronton. A hadikölcsön a családom vagyonát elvitte. Engem mindig vonzott a természet. Egyszer Afrikába akartam menni egy expedícióval. Akkor vettem ezt a trópusi sisakot is, 6 koronáért, a Zubek és társa cégtõl...
- Kérem, minden foglalkozás komoly - mondja igen határozottan - Az embert érdekelje mindig az, ami környezi. Én itt a magányban megtanultam az állatok életét; majdnem hogy értem õket - teszi hozzá titokzatosan. Õszintén megvallom, hogy nekem a vadászat okozza a legnagyobb örömet. Tetszik-e tudni - suttogóra fogja a hangját -, hogy itt a dombokon megtaláltam a híres kékbékát, meg a nagyon ritka pannon gyíkot is?...
Vagy egy negyedórát beszélgetünk az állatokról, míg végre sikerül megkérdeznem, mit tud a Fóti dalról és Vörösmartyról. Hatalmas iratcsomót vesz elõ, abból magyarázza:
- Az a vers, kérem, klasszis dolog! Tessék csak elképzelni azt a jelenetet, amikor most 101 esztendeje Vörösmarty ebben a házban - teszi hozzá kis habozás után - fel-(olvasta barátainak a Fóti dalt! Deák, Kossuth Lajos, Garay, Bajza, Kossuthné, a két Csapó lány (egyikük Etelka, Petõfi ideálja), Bugáth, Czuczor, az árvízi hajós Wesselényi és Fáy András, a házigazda jelenlétében szavalta el ezt a lelkesítõ költeményt... Tudom én, hogy engem kötelez ez az emlékezetes szüret, tessék elhinni, rendben is tartottam a házat ameddig lehetett, csak az 1940-es szörnyû tél tett tönk-: mindkettõnket. A ház beomlott, engem meg a reuma kínoz azóta is... Megkérdezem azt is, mi a története a szomszédos kis háznak.
- Az a híres Barátság Háza, Vörösmarty és barátai hordták a követ az építéshez. Emléktábla örökíti meg az építõk névsorát.
Megkérem, engedjen be az õ kalyibájába. Vakarja a fejét, húzódozik. Végül elindulj valóságos akadályverseny míg bejutunk. Belül bizony szomorú a helyzet. Malterhalmaz, tégla, régi ládák, a zsúp mögött az ég kékje világít. A pókháló és por vastagon lepi be azt a néhány nagyon szép biedermeier bútordarabot, amelyrõl Hégner azt állítja, hogy az eredeti berendezéshez tartozott.
- Hégner úr - mondom -, miért nem költözik emberibb lakóhelyre, csak nem akar télire is itt maradni?...
- Nekem ez a hely gyerekkorom óta a mennyország volt! A városban már nem tudnék megszokni, hagyjanak itt nyugodtan meghalni hát. Fót sem nekem való; nagyon drága hely az... Tessék elhinni, mindenben benne vagyok, ami lelkes dolog. Tudom én, hogy ez a hely ünnepelni való. Vissza kell adni a nemzetnek. De eddig senki sem : komolyan szóba velem, csak beidéztettek - szörnyülködve és dühösen emeli ég; a szemét, olyan most, mint egy üldözött vallásalapító valahol Amerikában -, csendõrökkel kísértettek be, meg ki is akartak lakoltatni. Hát így kérem, persze, hogy megmakacsoltam magam én is...
Lefelé menet ahányszor visszafordultam, ünnepélyesen és szertartásosan lengette ég kalapját utánam...
Furcsa ember. Senki sem tudja, hogy kicsoda, de a Fóti dalra és Vörösmarty halhatatlan szellemére emlékeztetõ romhalmazt meg kell venni tõle, nemzeti köztulajdonnak, s felépíteni a présházat olyannak, amilyen volt, hogy nagyjaink megbecsülését hirdesse az utókornak!...

Hétrõl hétre...

(1943. október 20.)
1876-ban, - kerek 67 esztendõvel ezelõtt, nagy feltûnést keltõ tanulmányában írta alábbi

sorokat a magyar Kolgyári:
Izrael fiainak világuralma mostan bevégzett tényül tekinthetõ, mely fölött tovább nem lehet. A nemzetek, melyek egykoron hitök és becsületök törvényeinek engedelmeskedének, el vannak most ítélve, az ármány és uzsora elõtt büszke fejeiket meghajtani. Ily elvek uralma az összes emberiség felett, magában is nagy szerencsétlenség; mert nem szabad eltitkolnunk, hogy az egész modern társadalom éppen ez által az örvény szélére sodortatott, és egy borzasztó Cataclysmusnak néz elébe, mely az alapjából fölforgatandja. E Cataclysmus nem lesz egyéb, mint egy ellenmozgalom következménye, melynek kezdete már most is a legalsóbb társadalmi rétegekbõl csírázik fel, és a tõke, azaz a zsidó hatalmasok elleni ellenállást készíti elõ; mert e két fogalom egy. A döntõ harc rettenetes leend; mert a legyõzött és kinadályozott néptömegek, mindenre készen leendenek, hogy a zsidó rabszolgaság jármát magukról lerázhassák...
Ez tehát a népek emancipatiójának és korunk úgynevezett haladásának az eredménye! Ki-ki szabadnak tartja magát és magas mûveltséggel dicsekszik, és mégsem mer senki azon ellenség ellen felkelni, mely hódításait csak csalás és uzsora által eszközölé... Miként képesek az államférfiak a következmények ellen felgerjedni, ha õk ennek nyílt okát eltûrik és védik? Ha valóban szándékuk a társadalmi egyensúlyt ismét helyreállítani, úgy a fát gyökerénél kell megfogniok, és támadásaikat a cosmopolitikus alapbaj ellen intézniök. így, és csakis így foghat nekik sikerülni az emberiséget a legnagyobb csapástól megszabadítani, mely alatt valaha is nyögött. Ezért jelszavunk a zsidó világuralom mielõbbi megsemmisítése!..."
Szabad megkérdeznünk, hogy ez a 67 esztendõs jóslás és vélemény szintén a "divatos, idegen eszmék" közé tartozik-e? - vagy a jelenben és a múltban egyformán Kolgyári mondása az igazság, mely szerint a zsidóságnak "minden oly ember, ki a zsidótól nem hagyja magát kifosztani, a korszellemmel haladni nem akaró, vagy tudó barbár!..."
1918-ban, - egy félévszázad múlva, - Magyarország földjén az õszirózsásnak mondott gyávaságforradalom sötéten és vigasztalanul beteljesítette Kolgyári jóslatait. Károlyi Mihály látszaturalma alatt kiteljesedett a zsidóság politikai uralma, elkerülhetetlen, szörnyû következményekkel. A hazug jelszavakkal félrevezetett tömegek azt hitték, hogy a béke és a szabadság áldott napja felé rohannak, amikor egy politikai ösztöneiben romlott és céljaiban aljas nemzetközi banda parancsára, a nemzet megásott sírja elõtt, a jelszavak vörösre festett egére néztek, s nem a lábuk alól szét õrzött magyar földre...
Ahogy Tormay Cécile írta, a minden magyarok kezébe való Bujdosó Könyvben: "A magyar parlament ünnepi termében, Lenin ágense kényelmesen kibonthatta a bolsevizmus zászlaját, megfújhatta a szocialista forradalom riadóját és hirdethette a világforradalom eljövetelét, mialatt kinn az Országház-téren Jászi Oszkár kíséretében Lovászy Márton és Bokányi Dezsõ hírül vitték a népnek, hogy a nemzeti tanács kikiáltotta a köztársaságot. A kõlépcsõ pihenõjében Károlyi Mihály is szónokolt. Lenn a téren pedig: Landler Jenõ, Weltner Jakab, Buchinger Manó, Böhm Wilmos és Preusz Mór dicsõítették a köztársaságot... Nem volt közöttük egyetlen magyar sem. És ez mindennek a megvallása volt! Fenn az álarc: Károlyi Mihály, alatta az igazi arc: - egy idegen faj, amely tudtul adta uralmát!..."
Késõbb aztán eldobták a degenerált vonásokkal ékes úri álarcot is. Kun-Kohn Béla, - Szamuely és Korvin-Klein fõhóhérokkal együtt -, átvette a rabolt országvezetést, s megmutatta, hogy egy félév alatt szét tudja rombolni azt, amit a magyarság 1000 évig épített... Rettenetes volt a mutatvány, s elegendõ ahhoz, hogy a csapásoktól leroskadt magyar nép, megkínzóinak csupasz ábrázatát soha el ne felejtse!...
1939-ben, - H. G. Wells, Anglia legnagyobb élõ humanistája - akit a zsidóság évtizedeken át valósággal a tenyerén hordozott az egész világon, s dicséretét a csodákba fokozott jelzõkkel zengte -, egy nagyobb könyvet írt, az emberiség sorsáról és jövendõjérõl. Ebben a könyvében, a halhatatlan angol író, a zsidókérdéssel is foglalkozott, s megírta õszintén

emberi véleményét. Azóta Wells nem "nagy ember", a harsonaszó megszûnt körülötte, s a zsidó propagandisták úgy hallgatnak volt prófétájukról, mint a közismert dinnye a fûben. Wells azt írja, hogy a zsidókérdés a "választott nép" eszméje körül forog, s "lehetetlenség nem összeesküvésnek tekinteni ezt a gondolatot a világ többi népe ellen!"
"Ahol az ortodox zsidóság összekerült - írja Wells - ott elõbb vagy utóbb kifejlõdött, vagy munkába lépett az összeesküvés eszméje, támadó és bosszúvágyó formában... Nem türelmesség, hanem butaság szemet hunyni a zsidó természet fölött... Sohasem volt még olyan világszerte érezhetõ antijúdaizmus, mert a világ egységesül, s a zsidó elkülönülést jobban érzik, s kevésbé tûrik az egyes népek. A "választott nép" túlzott nemzeti egoizmusa sem volt azonban sohasem olyan rikító, mint ebben az évszázadban, s különösen az elsõ világháború óta. Ahogy csökkent a zsidó ritualizmus, úgy növekedett a zsidó nacionalizmus!... Nemzeti otthont kívánnak a ; zsidók, hogy mindenütt máshol a világon, idegenek maradhassanak. Bizonyos korlátok között szívesen elfogadják más országok polgárjogát, amelyekhez nem óhajtanak ; teljesen hozzátartozni. Szavazni akarnak, hivatalokat elfoglalni, de mindig Cionnal a Szívükben..." így ír az angol Wells, a második világháború kezdetén. Wells gyûlöli a diktatúrát, s csak a bolsevizmus védelmére talált sokszor szépítõ szavakat, Wells a demokrácia híve, az összes népek összefogását hirdeti, türelmetlenül harcol minden népi és felekezeti megkülönböztetés ellen, angol tetõtõl-talpig, s mégis népszerûtlen lett "bizonyos" körökben, mert volt bátorsága meglátni és jellemezni - a zsidót...
1943-ban pedig nem oktalanul hivatkozunk a múlt és a jelen viszonyainak tisztafejû krónikásaira, mert az utolsó félévszázadban, alulról-felfelé törõ világtörténelmi csapásba fajult a zsidókérdés, amelynek megvizsgálásától, s megoldásának keresésétõl nem menekülhet a gondtalanságba az olyan ember, aki dolgozó népének és hazájának boldogulásáért becsülettel küzd. Természetes dolog, hogy az olyan országokban, ahol túl sok a zsidó, s ahol gazdasági és politikai hatalmuk már kiteljesedett, ott szenvedélyesebb és súlyosabb formákban jelentkezik az államfenntartó népek ösztönös ellenállása, mint a zsidó inváziótól aránylag megkímélt országok népében. Ahol még bõven van föld, nyersanyag, vállalkozási lehetõség, ahol kevés az ember, s töméntelen a természeti kincs a rohamos fejlõdés megindításához, ott a zsidókérdés - átmenetileg - nem komoly. De ahol sûrû a lakosság, elõrehaladott a modern munkamegosztás, nehezek az életfeltételek, szûkösek a nyersanyagforrások, s elkerülhetetlen szükséglet a nemzeti tervgazdálkodás, ott a gazdasági monopóliumok birtokában élõsködõ nagyszámú zsidóság - feltétlenül harcot indít az ésszerû és igazságos munkarend, vagyon- és jövedelemelosztás tervei ellen, s ezzel a harccal kierõszakolja a nyers döntést, jobbra, vagy balra.
A zsidóságnak végzetes tévedése az az öntetszelgõ ábránd, hogy bárhol a világon - szeretik!... A valóság az, hogy vagy számolnak, vagy leszámolnak vele, de lelkes befogadásra sehol sem számíthat. A demokráciák éppen úgy óvakodnak a zsidó tömegek befogadásától, mint a tekintélyállamok, s a helyzet tiszta képét, egyelõre csak a háborús propaganda homályosítja el!...
Palesztinában éppen úgy nem kell több zsidó, mint Angliában, s a washingtoni Fehér Ház elé menetelt 500 rabbi tüntetése sem azt bizonyítja, hogy Amerikában rajongana a nép a nemzetközi zsidóság tolakodó, hangos politikájáért, s egyetlen vágya volna, a zsidó követelések teljesítése.
A világhelyzet józan megítélése alapján tanácsolhatjuk az izgékony zsidóságnak, hogy legyen szerényebb, becsülje meg az engedményeket, ne politizáljon, s ne reménykedjék új uralmában, mert a Jerikói kürt recsegtetésével elveszítheti azt, amit nemes nemzeti türelem jóvoltából jogban és vagyonban birtokol!... 5704-ben jár a zsidó idõszámítás és sokan büszkék a zsidók közül arra, hogy az õ történelmük számokban 3761 esztendõvel hosszabb a népek keresztény múltjánál. De aki belenézett az elmúlott évezredek mélységeibe - nem az antiszemiták, hanem a zsidó történetírók nagy mûvein át -, az nem

hiszi el többé soha, hogy lel népe valaha is hajlandó lesz faji önállóságát és elszigeteltségét feladni, s feltétlen hûséggel szolgálni a befogadó népközösséget. Nem tud és nem is akar megváltozni a zsidó, csak az álcázás mûvészetében ragyogtat ha kell, idegen, bármiféle színt, az egyéni és faji érvényesülés szolgálatában...
Az angol zsidó Browne rabbi szerint, a világ 16 millió zsidajából, 4 millió szigorúan betartja az õsi törvényeket; 6 millió valamivel lazábban él ugyan, de a vallás fõ törvényeit megtartja, s minden zsidó ügyet vakon támogat; 3 millió teljesen közömbös a zsidó vallási törvényekkel szemben, de nem támadja azokat, s mint fanatikus nacionalisták, az egész emberiség ellen összetartanak a zsidósággal; végül a maradék millió már egyáltalán nem zsidó, habár a vallását névlegesen megtartja és legnagyobb részük gyorsan - kommunista lesz...
El kell higgyük egy mûvelt zsidó rabbinak, hogy ilyen a népe, de ha ilyen a zsidó, akkor nemcsak joga, hanem kötelessége minden keresztény népnek a védekezés, a át dolgozóinak megvédése a szervezett zsidó kizsákmányolás ellen, állandóan, következetes szívósággal és törvényekkel, ma, holnap és holnapután, ha kell, addig amíg mi is 5704-et írunk a történelem évkönyvébe!...

Spiridonovka 17.

(1943. november 10.)
Spiridonovka 17. alatt élt, a moszkvai üzletemberek villanegyedében, még a cári korszakban, Rjabusinszki, a milliomos kupec. Okos ember volt ez a Rjabusinszki, mert nem a saját ízlése szerint építtetett hajlékot magának, hanem megvásárolt egy sarkot, s rábízta a legkiválóbb orosz mûépítészre, hogy sikerítsen neki komoly, gyönyörû palotát a spiridonovkai telekre. Rjabusinszki elutazott Szibériába, marhacsordákat vásárolni a sátorlakó mongol és burját hercegektõl, s mire hazajött, készen állt a berendezett tündérpalota. Örült Rjabusinszki a hatalmas termeknek, a csipkék, a selymek, a nemes öreg bútorok sokaságának, hiszen lefõzte négy híres, szintén milliomos testvérét, akik drága kõházakban laktak ugyan, de elkövették azt a megbocsáthatatlan bûnt, hogy újgazdagok módján belebeszéltek az építõmesterek és lakásberendezõk dolgába...
Rjabusinszki boldog volt, amíg meg nem halt olyformán, hogy kitört a vörös forradalom, s a "burzsuj"-kereskedõt, kihallgatás közben, kézen-közön agyonlõtték...
A Spirodonovka 17. a szovjet tulajdonába került. Enyhén kirabolták az elsõ idõkben, s azután belepte széles bejáróját a gaz, amíg a remek épületet felfedezte a nagy Florinszki, a szovjet elsõ ceremóniamestere. Ez a Florinszki úriember volt, az apját a vörösök kivégezték, õ pedig, mint a cári udvar körül felnõtt, jómodorú fiatalember, felajánlotta szolgálatait a Kremlbe költözködött bolsevista vezéreknek. Kellett akkortájt az olyan ember, aki ismeri a finom külsõségeket...
Florinszki jelentette, hogy a Spiridonovka 17. egy kis javítás után kiváló hely lenne olyan külföldi diplomaták fogadására, akikkel nem akarnak a Kreml termeiben tanácskozni. A terv megvalósult, s Florinszki beköltözött a palota egyik szárnyába házigazdának.
Florinszki is boldog volt, amíg meg nem halt olyformán, hogy a hírhedt "trockista összeesküvés" likvidálásának buzgalmában, az ünnepélyesebb cécókról újra megfeledkezõ vörösök, bizony kézen-közön kivégezték a ceremóniamestert is...
A kétszer elárvult Spiridonovka 17. termeiben zajlott le az angol, amerikai, szovjet, és kínai tanácskozás, s onnan röpítették világgá a záróközleményt, amellyel egy álló hét óta lázasan foglalkozik az egész világ. A Spiridonovka igazán híres lett, s ki beszél már - Rjabusinszkirõl és Florinszkirõl?...
Ismernie kell természetesen minden értelmes, gondolkodó magyarnak a moszkvai megállapodások igazi lényegét, mert csak az erõk, tények és irányzatok gondos lemérése

alapján számolhat minden egészséges nemzet a jövendõ esélyeivel.

Az elsõ és legfontosabb tény az, hogy Molotov, Eden, és Cordell Hull a három óriás birodalom nevében, valóban megegyeztek egymással olyformán, hogy a legkényesebb kérdésekrõl csak a véleményeiket cserélték ki, a nehéz kérdéseket bizottságok elé utalták, s a könnyû kérdésekben döntöttek...
A moszkvai tanácskozás sorsa eldõlt abban a percben, amikor Molotov azt indítványozta, hogy elõször a katonai kérdéseket tárgyalják le, s csak azután térjenek át a politikai helyzet megvitatására. Furcsa sorrend volt ez a külügyminiszterek értekezletén, de rendkívül kedvezett Szovjet-Oroszországnak.
Miért nincs komoly második front? - kérdezhette a szovjet. Miért viseli a háború fõterhét Szovjet-Oroszország? Mi lesz a szállításokkal? Hogy akarják az angolszászok megrövidíteni a háborút? Mikor kezdõdik a nagy támadás nyugaton? Miért ne lehetne használni a Dardanellákat? Hogy akarják legyõzni a szövetségesek Németország szárazföldi seregeit?...
Az ilyen idegfeszítõ, súlyos és veszedelmes kérdések elvi elhárítása után, már valóságos gyönyörûség lehetett engedni sokat és bõven, a politikai síkon...
Megegyeztek a tárgyaló felek abban, hogy rendszabályokat léptetnek életbe a háború megrövidítésére, leszögezték, hogy az angolszászok és a szovjet szoros együtt-munkálkodására szükség lesz a háború után, s kölcsönösen megfogadták egymásnak, hogy a háborút Kínával együtt a feltétel nélküli fegyverletételig folytatják. A közös
cél érdekében együtt járnak el, s Londonban együttes tanácskozó bizottságot létesítenek az európai kérdések tanulmányozására és közös javaslatok elõterjesztésére. A népszövetség valamilyen formájú feltámasztásának gondolata halványan felcsillan abban a határozatban, hogy a három kormány képviselõi elismerik a szükségét egy általános nemzetközi szervezet létesítésének, amelyben a háború befejezése után minden kis és nagy állam tag lehet.

Elhatározták még azt is Moszkvában, hogy az ellenségeskedések megszüntetése után, a szövetségesek nem használják fel a haderejüket más államok területén belül, kivéve azt az esetet, hogy megállapodásaik végrehajtására haderõt kellene igénybevenni.
Ez a komoly lényege a moszkvai tanácskozás zárónyilatkozatának, s nem csoda, hogy a svéd sajtó állítása szerint a hosszú írásmûben az a fontos - ami nincs benne...
Nem maradt ki azonban a moszkvai szövetséges-nyilatkozatból a demokrácia értelmezésének kézzelfogható magyarázata! Megírták világosan a receptet a gyõzelem esetére, átmenetileg az olasz nemzet szomorú sorsára alkalmazottan. Ahogy mondják - a fasizmust minden formájában meg kell semmisíteni; megszüntetnek minden fasiszta eredetû intézményt és szervezetet, minden fasiszta érzelmû embert eltávolítanak a közigazgatásból és nyilvános jellegû szervezetbõl, letartóztatják a fasiszta vezetõket és tábornokokat háborús bûnösség címén, és "feljogosítják az olasz népet, fasisztaellenes csoportok létesítésére".
A legangyalibb ennek a bosszúhadjáratot hirdetõ rendelkezésnek zárómondata, amely így hangzik: "Ez a határozat egyáltalán nem érinti az olasz népnek azt a jogát, hogy maga válassza meg kormányformáját." Szólott imigyen a demokrácia: - ha azt választod, amit én parancsolok, akkor szabad vagy miként a kismadár...
Érdekes, hogy Moszkvában a tanácskozó szövetségesek kifejezték "óhajukat- a szabad és független Ausztria visszaállítására, azzal a feltétellel, hogy az osztrák nép "hozzájárul" tevékenyen az angolszász-szovjet gyõzelem kivívásához. Koronája ennek a fejezetnek az az ígéret, hogy a tengelyhatalmak oldalán "kegyetlenkedõ" tiszteket, katonákat és pártembereket a fegyverletétel után visszaküldik azokba az országokba, ahol a

cselekedeteiket elkövették, hogy a helyszínen ítélkezzenek fölöttük...
Arról nincs szó, s hang, hogy a katyni tömeggyilkosokat hol vonják felelõsségre, s az emberi kultúrának és erkölcsnek milyen végrehajtó hatalommal rendelkezõ fórumai védik meg majd a jövõben a kisebb nemzeteket, s a haladás harcosait, a nagyhatalmak brutális elnyomásától!...

Betûtengerbe veszett el a moszkvai határozatok világos áttekintése. Valósággal rázuhog Európára a magyarázatok végtelen özöne, s a homályos mondatok még homályosabbak lettek a reájuk fröccsentett értelmezésektõl. Hatalmi harc alakult ki a szövetségesek moszkvai határozata körül, amelynek központjában a szovjet befolyás általános növekedésének kérdése áll.
Angliában, Amerikában, és a semleges államok közvéleményében úgy oszlanak meg a frontok, ahogy az emberek a bolsevizmusról gondolkodnak. A zsidó befolyástól mérgezett sajtó õrjöng örömében, a hazafiak, a nacionalisták, a keresztény kultúra hívei, és a konzervatívabb társadalmi rétegek pedig világosan 'kifejezik súlyos aggodalmaikat. Annyi bizonyos mindenki elõtt, hogy a szovjet nem engedte meg a
határkérdések tárgyalását, s határozottan elutasított minden olyan szövetségi tervet, amely számításait a jövõben megzavarhatná.
Londonban azt írják, hogy "a balti államok aktái véglegesen lezárultak", s a moszkvai Pravda azzal erõsíti meg a hírt, hogy Esztonia, Lettország, és Litvánia lakossága már alig bírja kivárni a Vörös Hadsereg bevonulását - amibõl nyilvánvalóan egy szó sem igaz!
A Times megállapítja, hogy "Európa jövõjét a nagyhatalmak törvénye szabja meg, s ehhez mindenkinek alkalmazkodnia kell". Még nyersebb, imperialistább az Observer, amely kifejti, hogy "a kis népek önrendelkezési joga elavult gondolat", s Európa csupa kis népekbõl áll - még a franciákat és az olaszokat is beleszámítva -, tehát az egyetlen életlehetõségük egy föderáció, valószínûleg Szovjet-Oroszország védnöksége alatt...
Amerikában több szenátor hevesen tiltakozik a moszkvai határozatok ellen, azzal az indoklással, hogy az angolszász küldöttek feladták teljesen a Balti államokat, l Lengyelországot, Kelet-Európát, és a Balkánt, s ezzel új önvédelmi háborúk magvát í vetették el...
Teljes a zavar az európai emigráns kormányok köreiben, mert százszor l megbeszélt ügyeikrõl egyetlen mondatot sem foglaltak a moszkvai záróközleménybe. A földgömb másik felén gazdagon élõ Amerika, a birodalombirtokos szigetország Anglia, és az ázsiai jellegû Szovjet-Oroszország fenntartották maguknak az elméleti jogot, hogy kizárólagos érdekeik szerint döntsenek - Európa sorsáról...

Kassa, Ungvár, Érsekújvár, Beregszász...

(1943. november 17.)
Kassa, Ungvár, Érsekújvár, Beregszász és az összes felvidéki városok és helységek templomtornyaiból, szétáramló harangzúgás hirdette a felszabadulás 5. évfordulójának örömünnepét, s lelkûkben milliók csatlakoztak testvéri szeretettel az oszthatatlan haza északi végeinek magyarságához az emlékezés szent óráiban. Mert emlékezzünk a sorsdöntõ idõkre, a várakozás, a válság, a megszakított tárgyalások, a reménykedések és a csüggedés kegyetlen idegháborús napjaira, s a felvidéki magyarok sziklaszilárd hitére és hûségére, amelyet 20 keserves év bomlasztó kísérletei sem tudtak megingatni.
Emlékszünk a magyar föld népének, szegény napszámosok, gazdák, iparosemberek, kereskedõk, fiatalok és öregek, férfiak és nõk könnybeborult szemeire, amikor a háromszínû lobogó elõször suhogott újra szabadon a fejük felett. Jó volt akkor a nemzet, összetartó, nemes és nagy tettekre elszánt, mert az igazságtétel erkölcsi ereje kiváltotta

mindannyiunkból a népi jóságot, és a jobb jövõ közös akaratát...
S ha az akadályok, az emberi gyöngeségek, a sors és a világháború el is tompították öt esztendõ súlyos forgatagaiban a nagy találkozás lelki fényességét, azért ne feledkezzünk meg soha, egyetlen órára sem a magyarság szabad kézfogásának csodálatos pillanatáról! (...)

Hadijelentések, csaták és új fordulatok

(1943. november 24.)
Azt írtuk az elmúlott héten, hogy az angolszász szövetségeseknek semmiféle komoly alapjuk nincs hatalmas és töretlen erejû nagy ellenfeleiktõl a "feltétlen fegyverletétel"-t követelni, de megvan minden okuk ahhoz, hogy a nyilvánvaló propaganda jelszavai helyett a méltányos béke útját és módozatait keressék.
Természetes dolog, hogy minden hadban álló ország tehetségéhez képest a maga feltétlen és biztos gyõzelmét elõre kihirdeti, s mindent elkövet, hogy népének tömegeiben a diadal hitét ápolja és erõsítse. Angliában már odáig fajult, vagy tökéletesedett ez a propaganda, hogy a sajtó bejelentette az új szellemi hadjáratot, meggyõzni a világ összes népeit a gyõzelem befejezett tényérõl...
Nyíltan írtak arról, hogy úgy kell beszélni és viselkedni, mintha már a tengelyhatalmak leverten a földön hevernének, s csak a megnyert háború felszámolása volna hátra. Ötletes volt ez az álláspont, s ahogy láttuk, alkalmas is, naiv lelkek megdöbbentésére. (...)
A játékostermészetû Amerikában, egy félesztendõvel ezelõtt, rengeteg ember kötött nagyértékû fogadást arra, hogy november 9-re - az 1918-as német összeomlás évfordulójának napjára - a szövetségesek térdre kényszerítik Hitler birodalmát. Milliókat veszítettek a lelkes jósok, s emberi gyöngeség, hogy most haragusznak...
A propaganda állítások fölött azonban, valahol az ismeretlen jövendõ falára a sors, a végzet, a történelem már ráírta az eredményt! Ami pedig ebbõl az eredménybõl a ködön átvilágít, az nem ígér közeli békét. Addig-addig tévesztik meg az angolszász nemzetek önmagukat a feltétlen fegyverletétel álmával, amíg minden elpusztul, amiért állítólag fegyverhez nyúltak. (...)
A legújabb hírek szerint Anglia hatalmas vállalkozásokkal óhajtja a közeljövõben a csigalépésû eseményeket meggyorsítani. Berlin készülõdést jelent a dél-olaszországi frontról, ahol nyugaton új partraszállás eshetõségével számolnak a gaetai öbölben, a jelenlegi arcvonal mögött; keleten pedig Montgomery hadseregének nagyszabású támadását várják az adriai tengerparton. Sûrûsödnek a hírek arról is, hogy a 2. front felállítására lázas elõkészületek folynak Angliában, s találgatják, hogy a hatalmas inváziós sereg hol száll vajon partra, a norvég fjordok és a balkáni hegyek közötti óriás kiterjedésû partvidéken...
De hát ezek csak tervek, s nagy kérdés, hogy a megvalósításuk mennyi vérbe, áldozatba kerül, s hogy végsõ eredményük gyõzelem lesz-e, vagy vereség?...
Ezért állítjuk azt, hogy az igazságos béke, s az európai szabad életlehetõségeket, a tengelyhatalmak népeinek életjogát és munkalehetõségét feltétlenül biztosító méltányos béke, az angolszászok jól felfogott önérdekeit is még mindig jobban és emberségesebben szolgálná, mint a "feltétlen fegyverletétel" tényleg indokolatlan álma. Kár lenne ezt a csöppnyi józanságot, a kultúrnemzetek összes kincseinek, erkölcsi és anyagi javainak elpusztítása árán tanulni meg, - késõn és hiába...
A hadszíntereken általában megállapítható a hét eseményeibõl a tengelyhatalmak elõretörése.
A szovjet fronton tovább tart az ádáz küzdelem a leningrádi frontszakasz és a Krím között, de a Vörös Hadsereg borzalmas vérvesztesége sok fontos gyújtópontban már l érezteti

hatását. Az idõjárás is megromlott. Északon hóvihar dühöng, délen súlyos esõzés iszaposítja el a csatatereket. A támadások és ellentámadások hevessége a legfontosabb arcvonalrészeken nem csökken.
"Tizedelés és elszakadás!" - ez a német hadsereg hadászati jelszava. Befejezett csata alig van. Nagyobb tartalékot a legritkább esetben vetnek harcba. A takarékoskodás az emberrel és anyaggal, az erõk gondos megõrzése a végsõ fordulatra, uralkodó elve a legmagasabb vezetésnek. (...)
Kercstõl északkeletre dühöngött a héten a legerõsebb szovjet támadás a Krím félszigeten, de minden hulláma véresen összeomlott. A perekopi és kherzoni térségbõl a német rohamcsapatok váratlanul rátámadtak a szovjet állásokra, s hátrább szorították a vörösöket. A nagy Dnyepr-kanyarban, a változatos harcok arcvonalai állandóan változnak. (...) Dnyepropetrovszk, Krivoj Rog, és Zaporozsje háromszögében, napokig tartó, elkeseredett csata dúlt, amely csak a hét végén lanyhult el. A szovjet 30 lövészhadosztállyal és 5 páncéloshadtesttel indított pergõtüzet és rohamot a német védelmi állásokra, a Krivoj Rogtól északra kialakult gyújtópontban. Szörnyû veszteségek után, amelyekben nagy szerepe volt az új német páncéltörõ lövedékekek, a szovjet meghátrált, de hét végén újra fellángolt a heves harc, s a szovjet 257 harckocsit veszített az áttörési kísérletben. Zsitomirt, Manstein vezértábornagy csapatai rohammal visszafoglalták, s hatalmas lendülettel tovább nyomultak elõre, észak ; nyugat felé! A zsitomiri térségben 10.000 vörös katona holttestét temették el, s Biatalmas zsákmányt ejtettek foglyokban és hadianyagban. A kijevi térségben általában német ellentámadások ereje irányítja az eseményeket. (...) Szmolenszktõl nyugatra, 5 napos csatában tört meg a szovjet ereje. A támadást 1000 szovjet ágyú bömbölése vezette be, s 14 lövészhadosztály és 10 páncélosdandár zúdult a németekre, csatarepülõ kötelékek fedezete alatt. A 20 kilométeres keskeny harcszakaszon gyilkos küzdelem folyt naphosszat, de a szovjet sikertelenül rohamozott, s hét végén csönd borult a szmolenszki csatatérre. (...)...

Imrédy Béla...

(1943. december 8.) Imrédy Béla - nagy megajánlási beszédébõl közöljük a következõ részleteket:
T. Ház! Háborúban vagyunk, ha sokan ebben az országban nem is akarják észrevenni. A háborúban elkerülhetetlen nehézségekkel kerülünk szembe, nélkülözéseiket, kockázatokat, áldozatokat kell vállalnunk. Ezen semmiféle kormányrendszer és f semmiféle kormány segíteni nem tud. Felelõtlenül járna az el, aki ezekért az elkerülhetetlen nehézségekért, bajokért, áldozatokért és veszélyekért a kormányt tenné felelõssé, de t. Ház, ami ezen az elkerülhetetlenen felül mutatkozik, azért igenis felelõsség terheli a kormányt és meg kell állapítanom, hogy sajnos, van sok, amiért felelõsség terheli... Hiába hangzott el sok súlyos bírálat, a miniszter urak udvariasan megköszönték az objektív bírálatok keretében elhangzott egyes elismerõ vagy koncedáló megállapításokat és lehetõleg nem feleltek a kérdésekre vagy kritikákra. A sajtó nagy része pedig harsonázta az egységet, az egyetértést, és az ellenzéknek a kormány bölcsességét kidomborító és igazoló megállapításait, s ezzel ferde világításba hozta az ellenzéket! A sajtócenzúrának és a sajtóirányításnak ezzel a kezelésével a kormány meghiúsította a parlamentarizmus helyes mûködésének azt a kiegészítõ garanciáját, amelyet a közvélemény és a parlamenti pártok közötti kapcsolat ápolása és fenntartása, elsõsorban a sajtó útján kell, hogy jelentsen. Nem kívánunk sokat, csupán annyit: tessék az ország közvéleménye elõtt a valóságnak megfelelõen feltárni azt, ami a parlamentben történik. Tessék hangot adni a bírálatnak, a tanácsnak, a kérdésnek, az aggódásnak, úgy ahogy elhangzott. Amikor egy nemzet háborúban áll, akkor a külpolitikai és az ehhez kapcsolódó katonai célok követése vagy

nem követése tekintetében nincs helye sem a liberális elnézésnek, sem a könnyelmû elbagatellizálásnak, de még az aggályoskodó formalizmusnak sem!...
A magyar soha áruló nem volt, nem is lesz, nem is tud azzá lenni, és ha valaki árulásba próbálná vinni, nem fogja engedni magát az árulásba beleszédíttetni, ezért biztos a mi politikai utunk és ezért nemcsak bûnös, hanem értelmetlen is minden olyan agitáció, amely ebben az irányban próbálja a közvéleményt befolyásolni, mert ennek összes eredménye csak az lehet, hogy a közvélemény egy része elveszti a helyes tájékozódást, hogy a két irányzat semlegesíti egymást, hogy a nemzeti lélek a kételyekben megrokkan, küzdõképességében ellankad, és a nemzet sem az egyik sem a másik irányban nem tud fellépni teljes erõvel és ütõképességgel. Olaszország tragédiájának ez a legsúlyosabb része!...
Minden elfogultság és minden hangulatcsinálás nélkül is világosan meg kell mondanom, hogy mindazokat a magyar problémákat, amelyeket felvetettem, át és átszövi a zsidókérdés. Nem is vehetjük rossz néven, ha alapvetõ célkitûzéseik gyökeresen mások. A mi fegyvereinknek és nagy barátunk, Németország fegyvereinek gyõzelme nem lehet az õ álmuk, törekvésük; és ezért õk a kútforrásai az ellenpropagandának. Társadalmi és gazdasági téren is egyre erõsebben érvényesül a zsidókérdés megoldatlanságának hatása. Ennek a kérdésnek a magyar mentalitásnak megfelelõ, de gyökeres és minden részletet átfogó megoldása nélkül nincs igazi kibontakozás nehézségeinkbõl sem gazdasági, sem társadalmi, sem szellemi, sem politikai téren...
Tiltakozunk a parlamenti küzdelem elértéktelenítése ellen. Követeljük ezért a parlamenti küzdelem becsületes, keretek közé helyezését, és követeljük a parlament és a közvélemény között a kapcsolat helyreállítását a parlamentben történtek hû közlésének szellemében. Követeljük a magyar földreform nagy gondolatának továbbmunkálását, a háború hõseinek földhöz juttatását és a zsidó földbirtokoknak a parlament ellenõrzése mellett a magyar nép kezére adását.
Követeljük minden nyersanyagnak, minden termelési eszköznek a honvédelem és légvédelem, másodsorban pedig az életbevágó fontosságú nemzeti termelés biztosítását szolgáló felhasználását. Követeljük a feketepiac letörését és a közellátásnak az igazságosság és egyenlõség elvei alapján való rendezését, a pénz- és munkafrontján pedig célravezetõ gazdasági intézkedésekkel és ott, ahol kell, szigorú kényszerítõ rendszabályokkal a fegyelem megszilárdítását. Kívánjuk a szociális szellemnek egész (közéletünkben és társadalmi életünkben maradéktalan érvényesülését. Kívánjuk az összeférhetetlenség kérdésének rendezését és a közéleti tisztaság erkölcsi parancsának kivételt nem ismerõ alkalmazását. Kívánjuk a lelkek békéjének és egységének ; helyreállítása miatt, a kommunista bûnözõk kivételével általános politikai amnesztia elõkészítését. Végül kívánjuk az ország hivatalos háborús céljait teljes mértékben (magukévá tevõ jobboldali pártok és mozgalmak törvényes keretekben mozgó mûködésének biztosítását és ugyanakkor a háborús céljainkat megtagadó baloldali pártok, szervezetek és mozgalmak legerélyesebb ellenõrzését. Egyszóval követelünk egy minden vonatkozásban tiszta, egyértelmû és becsületes politikát, hogy a nemzet lelki egysége ne csak szóvirág legyen, hanem legyõzhetetlen erõt adó valóság!...
Egyrõl pedig a szabadság szabadalmazott harsonásai nem szeretnek beszélni, arról, hogy ha a német erõ megtörnék, vajon eljöhetne-e Európa számára olyan világ, amelyben ilyen fogalmakról, mint haza, szabadság beszélni lehetne?...
Elég erõsek vagyunk, hogy elbírjuk az igazságot, ezt hallottuk a túloldalról híva az ajkakról néhány nappal ezelõtt. Nem ijesztés a célunk, a bátort a veszély csak elszántabbá teszi. Aki a valóság tükörképét nem bírja el, az a veszély realitása elõtt is kapitulálna. Márpedig a magyar nem fog kapitulálni! A gyõzelem dicsõsége végül is a mi fegyvereinket fogja beragyogni. Ez az én törhetetlen bizodalmam...
T. Ház! Egy pillanatig sem kétlem, hogy jót akarnak a túloldalt, de mi is jót akarunk.

Kényelmesebb és avatatlan füleknek jobban is hangzanék azt mondani ma: ej, ráérünk arra még!... Oktalan hõsködéssel vért ontani, felelõtlen magatartás, de határozatlansággal és kishitûséggel alkalmakat elszalasztani, és éppen a mulasztások folytán kikerülhetetlen végzetekbe sodródni, még ezerszerte nagyobb bûn. És még egyet t. Ház, - igenis nagyszerû magyar jövõt akarunk és tudjuk, hogy ahhoz nekünk gyõznünk kell. Mi leróttuk a véradót, de tudnunk kell és ez általános axióma, hogy gyõzelmes hatalmak lakomáján sem jó szegény rokonnak lenni...
A magyar közönséget t. Ház, rá kell döbbenteni arra, hogy mirõl van szó ebben a háborúban. Egy bizonytalan kis magyar népi létrõl, helyesebben vegetálásról, amelyet éppen a számszerû kereteink szerénységénél fogva a Dzsingisz káni brutalitású orosz bolsevizmus esztendõk alatt szinte a megsemmisülés határáig gyengíthetné le, avagy pedig egy nagyvonalú és nemzeti aspirációnknak megfelelõ újabb történelmi korszak biztosításáról. Ez a tét, amelynek nagyságát a két véglet jellemzi. És ha megismerjük a tét nagyságát, ennek a megismerésnek a világában kell, hogy mindnyájunk szeme elõtt tisztán álljon ott, ködtõl mentesen a követendõ út...

Hadijelentések, csaták és új fordulatok

(1943. december 8.)
Az iráni hármas értekezlet kétségtelenül a hét legnagyobb világpolitikai eseménye, de hatását és határozatainak eredményességét, csak késõbben becsülheti fel a várakozó világ. Sztálin, Churchill és Roosevelt szovjet megszállott területen történt összejövetelét ezerféleképpen magyarázta a nemzetközi sajtó, de kétségtelen dolog az, hogy az angolszász nagyhatalmak és a szovjet megerõsített szövetségének általános irányvonalát és jövendõ következményeit Smuts marsallnak, a brit birodalom egyik legbefolyásosabb államférfijának világszerte feltûnést keltõ beszéde jellemezte a legjobban.
Smuts marsall a brit birodalom parlamenti szövetsége elõtt tartott beszédében azt javasolta, hogy a háború után az Egyesült Államok, a Szovjet és Nagy-Britannia alakítsanak hármas szövetséget és erõsítsék meg ezt a nagyhatalmi csoportosulást a nyugateurópai kis demokráciák szoros egységbe fogott uniójával...
Smuts szerint a régi Európa megszûnt létezni, a térképet felgöngyölítették, s az új világ most alakul ki. A háború után három nagyhatalommal kevesebb lesz: Franciaország letûnt, de eltûnik Olaszország és Németország is...
Hátramarad tehát Nagybritannia és a Szovjet. Smuts azt állította, hogy a Szovjet - amely egy földrészt már maga alá gyûrt -, a háború után a kontinens ura lesz. Hatalma annál inkább megnövekszik, mert a japán birodalom megsemmisül, s eltûnik minden fékezõ és egyensúlyozó erõ keleten...
Smuts felfogása és véleménye nemcsak a kis népek életjogát tagadja meg a leggazdagabb világhatalomnak feltétlen uralma érdekében, hanem az angolszászok oldalán álló emigráns kormányok nagyobb részét is a megsemmisülésbe számûzik, Franciaországot pedig elhanyatlott, másodrangú hatalommá degradálja. (...)
Német politikai körökben egyre inkább általánossá válik az a meggyõzõdés, hogy Teheránban nem az egyenjogúság alapján tárgyaltak, hanem Roosevelt és Churchill, Sztálin parancsainak átvételére utazott Teheránba. (...)
Smuts marsall csak a nyugateurópai kis országokat óhajtja olyan szövetségbe fogni, amely kiegészíti és kiszolgálja az angolszász világhatalmakat, s a keleteurópai és déleurópai népeket már minden megkülönböztetés nélkül utalja át a szovjet hatáskörébe...

A Magyar futár harmadik részéhez